

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
วรรณวิภา ชื่นสงวน
วรรณวิภา ชื่นสงวน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
วรรณวิภา ชื่นสงวน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2552

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
วรรณวิภา ชื่นสงวน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552

วรรณวิภา ชื่นสงวน. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนา
การศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์:
รองศาสตราจารย์ เวณี กรีทอง,

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มี
ความต้องการพิเศษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัย
และพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกปัจจัยที่ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัย
ด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และนิสัยทางการเรียน ปัจจัยด้าน
ครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง การสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง
และฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะกายภาพ
ทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความ
ต้องการพิเศษ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่ง
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา
2551 จำนวน 202 คน เป็นนักเรียนชาย 112 คน และนักเรียนหญิง 90 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์ของเพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน(X_7) นิสัยทางการเรียน (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง(X_{10}) การสนับสนุน
การเรียนของผู้ปกครอง (X_{11}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ
ครู (X_{13}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ (X_{14})

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 7 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย(X_1) เพศหญิง(X_2) อายุ(X_3) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4(X_4) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5(X_5) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_6) และฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง(X_8)

3. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับจากตัวพยากรณ์ที่ส่งผลมากที่สุด ไปยังตัวพยากรณ์ที่ส่งผลน้อยที่สุด มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู(X_{13}) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_7) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ(X_{14})

4. สมการพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยนำค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ มาเขียนสมการได้ดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้คะแนนดิบ

$$\hat{Y} = .384 X_{12} + .163 X_{13} + .160 X_7 + .117 X_{14}$$

4.2 สมการพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z = .363 X_{12} + .176 X_{13} + .146 X_7 + .137 X_{14}$$

FACTORS AFFECTING ON INCLUSIVE STUDENT WITH SPECIALS NEEDS CHILDREN
PERCEPTUAL ABILITY OF THE SECOND LEVEL, PRIMARY GRADES 4 – 6 STUDENTS
AT KASETSART UNIVERSITY LABORATORY SCHOOL , CENTER FOR EDUCATIONAL
RESEARCH AND DEVELOPMENT IN JATUJAK DISTRICT, BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

WANVIPA CHUENSANGUAN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2009

Wanvipa Chuensanguan.(2009). *Factors affecting on inclusive student with specials needs children perceptual ability of the second level , primary grades 4-6 students at Kasetsart University Laboratory School, Center for Educational Research and Development in Jatujak District , Bangkok* Master's Project, M.Ed.(Educational Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Assoc. Prof. Waythanee Greethong.

The purposes of this research were to study the factors affecting on inclusive student with specials needs children perceptual ability of the second level , primary grades 4-6 students at Kasetsart University Laboratory School, Center for Educational Research and Development in Jatujak District , Bangkok. The factors were divided into 3 dimensions, first of them was personal factor : gender, age, educational level, learning achievement and studying habits, second of them was family factor: interpersonal relationship between students and their parents and guardian's learning supportive and third of them was learning environmental factor : physical learning environment ,interpersonal relationship between students and their teachers and interpersonal relationship between students and their peer groups special needs.

The 202 samples :112 males and 90 females were the second level, primary grades 4-6 students at Kasetsart University Laboratory School, Center for Educational Research and Development in Jatujak District , Bangkok. in academic year 2008. The instrument was a questionnaires of Factors affecting on inclusive student with specials needs children perceptual ability of the second level , primary grades 4-6 students at Kasetsart University Laboratory School, Center for Educational Research and Development in Jatujak District ,Bangkok questionnaires. The data was analyzed by The Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows:

1. There were significantly positive perception of inclusive student with specials needs children perceptual ability of the second level , primary grades 4-6 students at Kasetsart University Laboratory School, Center for Educational Research and Development

in Jatujak District , Bangkok. and 7 factors : learning achievement (X_7) studying habits(X_9) interpersonal relationship between students and their parents (X_{10}) guardian's learning supportive(X_{11}) physical learning environment(X_{12})interpersonal relationship between students and their teachers(X_{13}) and interpersonal relationship between students and their peer groups special needs(X_{14}) at .01 level, respectively.

2. There were no significantly perception of inclusive student with specials needs children perceptual ability of the second level , primary grades 4-6 students at Kasetsart University Laboratory School, Center for Educational Research and Development in Jatujak District , Bangkok. and 7 factors : gender : male(X_1) gender : female(X_2) primary grades 4 students(X_4) primary grades 5 students(X_5) primary grades 6 students(X_6) and parent's supports(X_8)

3. There were 4 factors affecting perception of inclusive student with specials needs children perceptual ability of the second level , primary grades 4-6 students at Kasetsart University Laboratory School, Center for Educational Research and Development in Jatujak District , Bangkok. ranking from the most affecter to the least affecter were physical learning environment(X_{12}) interpersonal relationship between students and their teachers(X_{13}) learning achievement(X_7) and interpersonal relationship between students and their peer groups special needs(X_{14})

4. The predicted equations affecting perception of inclusive student with specials needs children perceptual ability of the second level , primary grades 4-6 students at Kasetsart University Laboratory School,Center for Educational Research and Development in Jatujak District , Bangkok were as follows :

4.1 In term of raw scores were :

$$\hat{Y} = .384 X_{12} + .163 X_{13} + .160 X_7 + .117 X_{14}$$

4.2 In term of standard scores were :

$$Z = .363 X_{12} + .176 X_{13} + .146 X_7 + .137 X_{14}$$

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง อาจารย์ที่ปรึกษา สารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภากรรณการผู้ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมเพื่อสอบปากเปล่าสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ให้แนวคิด ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ด้วยความกรุณา จนกระทั่งสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วง เรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภาก และอาจารย์ระพีพร ศุภมจิตร ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. ดารณี อุทัยรัตนกิจ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือและสนับสนุนในการทำการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบใจนักเรียนประถมศึกษาปีที่4-6โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษาที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย และเป็นกลุ่มตัวอย่างของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

ขอขอบคุณเพื่อนๆ ในสาขาจิตวิทยาการศึกษา รุ่นปีการศึกษา 2550 ที่ให้คำแนะนำช่วยเหลือและให้กำลังใจกันมาโดยตลอด

ขอกราบพระคุณสมาชิกทุกคนในครอบครัวที่ให้การสนับสนุน ส่งเสริม และให้กำลังใจ รวมทั้งการช่วยเหลือด้านทุนทรัพย์แก่ผู้วิจัยด้วยดี จนสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ คุณค่าของสารนิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ สมาชิกทุกคนในครอบครัว ผู้มีพระคุณทุกท่านที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับชีวิตผู้วิจัยเสมอมา ตลอดจนบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา การความรู้ให้กับผู้วิจัยตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน

วรรณวิภา ชื่นสงวน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	6
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	6
การกำหนดประชากร และการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	6
ตัวแปรที่ศึกษา	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	10
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการ พิเศษ.....	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ในการเรียน ร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ.....	32
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ศูนย์วิจัยและ พัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร.....	51
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	58
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	58
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	59
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	71
การเก็บรวบรวมข้อมูล	73
การวิเคราะห์ข้อมูล	73
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	75
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	75
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	77
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	77
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	85
ความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	85
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	88
อภิปรายผลการวิจัย	89
ข้อเสนอแนะ	97
บรรณานุกรม.....	99
ภาคผนวก	93
ภาคผนวก ก.....	104
ภาคผนวก ข.....	109
ภาคผนวก ค.....	125
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	132

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปีและเพศ.....	58
2 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนช่วงชั้นที่2โรงเรียนสาธิตแห่ง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา จำแนกตาม เพศ และ ระดับชั้น.....	78
3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	79
4 แสดงการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ปัจจัยด้าน สิ่งแวดล้อมกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียน..	81
5 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเมื่อใช้การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษของนักเรียน.....	82
6 แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการ พิเศษของนักเรียน.....	83
7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน.....	126
8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน กับผู้ปกครอง.....	127
9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทาง การเรียน.....	128
10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน กับครู.....	129
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ เพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ.....	130
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่ มีความต้องการพิเศษ.....	131

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาชีวิตของคนในสังคมให้มีคุณภาพส่งผลให้ประเทศชาติเจริญก้าวหน้าต้องพัฒนาความสามารถของคนในประเทศให้มีศักยภาพเพียงพอที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น ด้วยเหตุนี้ การศึกษานับเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการพัฒนาประเทศ เพราะการพัฒนาในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรม ย่อมต้องอาศัยพื้นฐานทางการศึกษาของคนในประเทศเป็นสำคัญเป็นรากฐานสำคัญที่สุดประการหนึ่ง สำหรับการสร้างสรรค์ ความเจริญ ความก้าวหน้าและการแก้ไขปัญหาการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.2543:1)

จากกระแสสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้รัฐให้ความสำคัญกับการพัฒนาบุคลากรของชาติในทุกๆด้าน ด้วยการวางรากฐานของการศึกษาที่มั่นคง บนพื้นฐานความคิดเห็นว่าถ้าบุคคลในชาติใดได้รับการศึกษาที่ดี จะทำให้มีการพัฒนาในทุกด้านที่ดีด้วย โดยเฉพาะด้านการศึกษา ดังนั้นจึงได้มีการปฏิรูปการศึกษาและตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ขึ้นเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยมุ่งเน้นให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกัน ในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ซึ่งรวมทั้งเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทต่างๆอาทิเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย บกพร่องทางด้านสติปัญญา บกพร่องทางการได้ยิน บกพร่องทางสายตา เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ เด็กปัญญาเลิศ เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมและเด็กออทิสติก (ศรีเรือน แก้วกังวาล.2543:7) เด็กที่มีความต้องการพิเศษเหล่านี้จึงได้เข้าสู่ระบบโรงเรียนมากขึ้น ซึ่งเด็กที่มีความต้องการพิเศษและความสามารถทางการศึกษาที่แตกต่างไปจากเด็กปกติ แม้ว่าความต้องการพื้นฐานไม่แตกต่างกัน (ผดุง อารยะวิญญู.2541:17)

ปัจจุบันกระแสการเปลี่ยนแปลงแนวคิดในการจัดการศึกษาพิเศษในต่างประเทศ ได้เปลี่ยนเป็นการจัดการศึกษาสำหรับความต้องการพิเศษโดยจะรวมกลุ่มเด็กที่มีความบกพร่อง เด็กด้อยโอกาสและเด็กที่มีความสามารถเฉพาะทาง ในรูปแบบการเรียนร่วม ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติโดยเน้นการจัดการศึกษาในโรงเรียนปกติเป็นโรงเรียนแบบการเรียนร่วม (Inclusive School) ซึ่งยึดหลักพื้นฐานว่าเด็กทุกคนควรเรียนด้วยกันโดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคหรือความแตกต่างที่อาจมีโรงเรียนต้องยอมรับและตอบสนองต่อความต้องการที่ต่างกันของเด็ก

เด็กออทิสติกเมื่อถูกส่งเข้าเรียนร่วมกับเด็กทั่วไปในโรงเรียนปกติไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากมีปัญหาสำคัญในการเข้ากับเพื่อน และการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งเป็นผลมาจากความบกพร่องทางด้านพัฒนาการ ด้านการสื่อสารด้วยภาษาทั้งภาษาถ้อยคำและไม่ใช้ภาษาถ้อยคำ และด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น (ศรีเรือน แก้วกังวาล.2543:211) ดังที่ เพ็ญแข ลิ้มศิลา(2540:1) ได้กล่าวว่า เด็กออทิสติกมีความผิดปกติและความล่าช้าทางพัฒนาการด้านสังคม ด้านการสื่อความหมาย ภาษาและจินตนาการ ซึ่งมีสาเหตุเกี่ยวข้องกับความผิดปกติทางกายภาพ เนื่องจากหน้าที่ของสมองบางส่วนทำงานทำงานผิดปกติไป ซึ่งประกอบด้วยลักษณะที่แสดงถึงความผิดปกติทางด้านพฤติกรรม 4 ด้าน ที่จะมีได้เหมือนกันหมดทุกชาติประการแรก คือ ความผิดปกติทางด้านการพูด การสื่อความหมาย ประการที่สอง คือ มีความผิดปกติทางด้านการเข้าสังคมกับผู้อื่น ประการที่สามมีพฤติกรรมแปลกๆซ้ำๆ และประการสุดท้าย คือ อาการเริ่มปรากฏตั้งแต่อายุ 30 เดือน หากเด็กได้รับการดูแลช่วยเหลืออย่างถูกต้องเหมาะสมและต่อเนื่องจนสามารถพูดได้ก่อนอายุ 5 ปี จะบ่งบอกได้ว่าเด็กมีพยากรณ์โรคที่ดี สคาร์ฟ (คณาจารย์ชมรมเด็ก.2545:16;อ้างอิงจากScarfe:1966) กล่าวว่า พัฒนาการของเด็ก คือ วิธีการค้นพบโลกใหม่ เป็นการทดลองให้เด็กสร้างความสัมพันธ์ของตนเองกับโลกโดยรอบ การเล่น ทำให้เด็กเรียนรู้วิธีเรียน วิธีการเข้าหาเพื่อน ช่วยให้เกิดปรับตัวสภาพแวดล้อมและสังคม เป็นการฝึกทักษะทางสังคม ซึ่งจำเป็นต่อการอยู่ร่วมในสังคม ทั้งสังคมในระบบโรงเรียนและสังคมนอกระบบโรงเรียน เพื่อให้เด็กออทิสติกสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขและใกล้เคียงเด็กปกติมากที่สุด

นอกจากนี้การที่เด็กออทิสติกแสดงพฤติกรรมต่างๆไม่เหมาะสมกับเหตุการณ์ทำให้เด็กออทิสติกไม่เป็นที่ต้องการหรือยอมรับของเพื่อนดังนั้น การเรียนร่วมกันกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษควรเน้นเรื่องการรับรู้เป็นเรื่องที่สำคัญ การรับรู้ที่ดีถูกต้องจะนำไปสู่การเรียนรู้ที่ดี (จิตต์ไส ผดุงรัตน์.2538:3)

การรับรู้ของมนุษย์คงมิได้รับรู้เฉพาะสิ่งแวดล้อมเท่านั้น แต่เขาจะมีการรับรู้เกี่ยวกับตนเองด้วยการรับรู้ที่มีต่อตนเองเกิดจากการที่บุคคลนั้นสังเกตปฏิกริยาที่ผู้อื่นมีต่อตนและเกิดจากประสบการณ์ที่ได้รับอันจะก่อให้เกิดการรับรู้ว่าตนเป็นคนดีหรือไม่ มีความสามารถมากน้อยเพียงใด บุคคลที่ประสบความสำเร็จในสิ่งที่กระทำ ได้รับคำชมเชยจากผู้ใหญ่หรือเพื่อนจะเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง มีการรับรู้ที่ดีต่อตนเอง หรือถ้าพ่อแม่ ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเด็กด้วยความรัก ความเอาใจใส่ เด็กจะเกิดความรู้สึกว่าคุณค่า ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลทำสิ่งใดผิดหรือประสบความล้มเหลวแล้วได้รับการดูว่าจากผู้อื่นเขาจะเกิดความรู้สึกด้อย พิจารณาว่าเป็นคนที่สังคมไม่ยอมรับหรือเป็นคนที่ไม่มีความสามารถมีการรับรู้ในแง่ลบเกี่ยวกับตนเอง (วัชร ทรัพย์มี.2544:48)

จากการที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ประจำชั้นที่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษามานาน 2 ปี ได้สังเกตพบว่ในห้องเรียนที่มีการเรียนร่วมกันระหว่างนักเรียนปกติกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษมักจะมีปัญหาการรับรู้ต่อกัน เช่น การไม่เข้าใจพฤติกรรมของเพื่อนที่ทำอะไรแปลกๆ การพูดสื่อความหมายไม่ได้ เป็นต้น และจากการสัมภาษณ์อาจารย์ประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 อาจารย์ประจำชั้นเห็นตรงกันว่านักเรียนมีปัญหาการรับรู้เกี่ยวกับเพื่อนที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และมักจะสงสัยถามว่าทำไมเพื่อนเป็นอย่างนั้น จากปัญหาดังกล่าวที่พบผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นโดยการใช่แบบสอบถามปลายเปิดจำนวน 2 ข้อ ถามนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 90 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 30 คน โดยใช้คำถามดังนี้

ข้อที่ 1 ถามว่า “นักเรียนคิดว่าขณะที่นักเรียนเรียนหนังสือร่วมกับเด็กนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ (ออทิสติก) นักเรียนมีปัญหาหรือไม่ ถ้ามีคือปัญหาใด” คำตอบที่ได้คือ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 79.99 มีปัญหาการรับรู้มากที่สุด ได้แก่ ไม่เข้าใจว่าทำไมเพื่อนถึงชอบทำอะไรแปลกๆ พูดคุยกับเพื่อนออทิสติกไม่รู้เรื่อง และไม่ชอบเล่นกับกับเพื่อนที่เป็นออทิสติก รองลงมาเป็นปัญหาการเรียน จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ได้แก่ ไม่อยากให้เพื่อนที่เป็นออทิสติกทำงานกลุ่มด้วย เพื่อนออทิสติกทำงานเสร็จช้า และเด็กออทิสติกมักจะส่งเสียงรบกวนในเวลาเรียน

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 66.66 มีปัญหาการรับรู้มากที่สุด ได้แก่ สงสัยว่าทำไมเพื่อนออทิสติกต้องมีอาจารย์คอยดูแลใกล้ชิดตลอดเวลา และเพื่อนออทิสติก

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33 มีปัญหาการรับรู้มากที่สุด ได้แก่ เพื่อนที่เป็นออทิสติกมักพูดเสียงดังหรือเบาไปในเวลาเรียน และสงสารเวลาเพื่อนที่เป็นออทิสติกถูกเพื่อนในห้องแกล้ง รองลงมาเป็นปัญหาการเรียน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.66 ได้แก่ เวลาทำงานกลุ่มบางครั้งเพื่อนก็ลืมเตรียมอุปกรณ์มา และเพื่อน ออทิสติกบางครั้งจะชะงักหน้ามา ลอกแบบฝึกหัด

ข้อที่ 2 ถามว่า “จากปัญหาข้อที่ 1 นักเรียนคิดว่าเกิดจากสาเหตุใดบ้าง” ผลการสำรวจพบว่า

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาการรับรู้มีสาเหตุมาจาก เพื่อนในห้องส่วนมากมักแกล้งเด็กออทิสติก และเพื่อนออทิสติกกำลังป่วยต้องกินยา ปัญหาการเรียนมีสาเหตุมาจาก เพื่อนออทิสติกควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ และเพื่อนออทิสติกเรียนไม่ทันเพื่อนในชั้นเรียน

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีปัญหาการรับรู้มีสาเหตุมาจาก เพื่อนออทิสติกกำลังป่วยควบคุมตนเองไม่ให้ทำท่าทางแปลกๆไม่เป็น และเลียนแบบท่าทางที่ไม่เหมาะสมจากเพื่อนในห้อง ปัญหาการเรียนมีสาเหตุมาจาก เพื่อนออทิสติกเรียนไม่รู้เรื่องต้องให้อาจารย์สอนเป็นพิเศษ ในการทำงานกลุ่มเพื่อนมักจะพูดนำเสนอไม่ค่อยได้ และเพื่อนออทิสติกไม่มีความมั่นใจในตนเอง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาการรับรู้มีสาเหตุมาจาก พูดจกกันไม่รู้เรื่อง สื่อสารไม่เข้าใจ และไม่มีความมั่นใจในการพูด ปัญหาการเรียนมีสาเหตุมาจาก ไม่มีความรับผิดชอบในการทำงาน และเรียนไม่เก่งบางครั้งจึงลอกแบบฝึกหัดเพื่อน

จากผลการสำรวจปัญหาเบื้องต้นพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา น่าจะมีปัญหาด้านการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดังที่ เพ็ญแข ลิ้มศิลา(2545:27)กล่าวว่า เด็กออทิสติกขาดความเข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคม การสร้างปฏิสัมพันธ์ไม่เป็นธรรมชาติมีพฤติกรรมทางสังคมไม่สมวัยไม่สนใจในสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวหรือบุคคลรอบข้างแม้บุคคลในครอบครัว มีขอบเขตจำกัดในการแสดงออกทางสีหน้าและการสื่ออารมณ์ไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่สามารถรับรู้การแสดงอารมณ์ทางใบหน้าและท่าทางเพราะเด็กอ่านจิตใจคนอื่นไม่เป็น เด็กขาดกระบวนการคิดที่เป็นนามธรรมจึงจะเห็นได้เสมอว่าเด็กออทิสติกหัวเราะเมื่อแม่กำลังร้องไห้ แม่เด็กที่ได้รับการปรับพฤติกรรมและสามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้แล้วยังหัวเราะเมื่อเพื่อนถูกครูทำโทษจากพฤติกรรมเหล่านี้ทำให้เด็กออทิสติกไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนและบุคคลทั่วไป นอกจากนี้เด็กออทิสติกมีปัญหาพัฒนาการทางด้านสังคมในลักษณะมีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมกับบุคคลอื่นส่งผลให้เด็กออทิสติกขาดเพื่อน มีปัญหาในการ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำให้ทราบว่าปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นข้อมูลเสนอต่อผู้บริหาร ครู อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่จะได้ใช้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบการวางนโยบายการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างนักเรียนปกติกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 202 คน เป็นนักเรียนชาย 112 คน และนักเรียนหญิง 90 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 66 คน เป็นนักเรียนชาย 37 คน เป็นนักเรียนหญิง 29 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 66 คน เป็นนักเรียนชาย 37 คน เป็นนักเรียนหญิง 29 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 70 คน เป็นนักเรียนชาย 38 คน เป็นนักเรียนหญิง 32 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

1.1.1 เพศ

1.1.2 อายุ

1.1.3 ระดับชั้น

1.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1.5 นิสัยทางการเรียน

1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

1.2.1 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

1.2.2 การสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง

1.2.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

- 1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่
 - 1.3.1 ลักษณะกายภาพทางการเรียน
 - 1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
 - 1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง การจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่มีสภาพความบกพร่องทางร่างกาย และจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้หรือมีร่างกายทุพพลภาพไม่มากนักได้เรียนร่วมกับเด็กปกติในชั้นเรียนได้เต็มเวลา และยังมีกิจกรรมระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติโดยคำนึงถึงความต้องการและความสามารถของแต่ละบุคคล

2. เด็กที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง เด็กที่มีความต้องการแตกต่างไปจากเด็กปกติและไม่สามารถพัฒนาขีดความสามารถได้เหมือนกับเด็กปกติ ได้แก่ เด็กออทิสติก เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษกลุ่มหนึ่งที่มีความบกพร่องของพัฒนาการหลายด้าน คือ ความบกพร่องของทักษะทางสังคม การสื่อสาร จินตนาการ และการแสดงพฤติกรรมซ้ำๆ

3. การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง การจกระบวนการเรียนการสอนของครูที่เป็นการเรียนร่วมทำให้นักเรียนเกิดความสามารถในการตีความกระบวนการแปลความหมายของนักเรียนเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ดังนี้

3.1 การรับรู้ในด้านรูปแบบการจัดการเรียนร่วมให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ลักษณะการเรียนร่วมในห้องเรียนแบบปกติ

3.2 การรับรู้ในด้านลักษณะและความสามารถในการเรียนของเด็กที่มีความต้องการช่วยเหลือพิเศษ ได้แก่ การรับรู้ในบทเรียนวิชาการ ความสนใจของเด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

3.3 การรับรู้ในด้านความรู้สึกและการยอมรับของสังคมที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้แก่ การพูดคุยและการเล่นร่วมกันของเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ

3.4 การรับรู้ในด้านความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้แก่ การควบคุมอารมณ์ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การปรับตัวต่อเพื่อนในห้องเรียน

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง สิ่งที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่ง

4.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน มีรายละเอียดดังนี้

4.1.1 เพศ ได้แก่ เพศชายและเพศหญิง

4.1.2 อายุ หมายถึง จำนวนปีของนักเรียนนับตามปฏิทินสากลตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบัน

4.1.3 ระดับชั้น ได้แก่

4.1.3.1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

4.1.3.2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

4.1.3.3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

4.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการรับรู้ โดยวัดจากผลการเรียนที่เป็นระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมทุกวิชานับตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ของช่วงชั้นที่ 2 จนถึงสิ้นสุดภาคการศึกษาที่ 1 ของปีการศึกษา 2551

4.1.5 นิสัยทางการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอในการที่จะมุ่งมั่นศึกษาหาความรู้จนประสบความสำเร็จประกอบด้วย ความตั้งใจพัฒนาตนเอง เอาใจใส่ในการเรียน การวางแผนการเรียน ช่างสังเกต รอบคอบ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

4.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง การสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง มีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนกับผู้ปกครองและการปฏิบัติตนของผู้ปกครองกับนักเรียนเพื่อทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนี้

4.2.1.1 การปฏิบัติของนักเรียนกับผู้ปกครอง ได้แก่ การให้ความเคารพเชื่อฟัง ปฏิบัติตามคำสั่งสอนทั้งทางด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว การเงิน การเรียน การช่วยเหลืองานภายในบ้าน

4.2.1.2 การปฏิบัติตนของผู้ปกครองกับนักเรียน ได้แก่ การให้ความรักความเอาใจใส่ การดูแลสุขภาพ การอบรมสั่งสอนเป็นที่ปรึกษาทั้งเรื่องส่วนตัวและการศึกษา

4.2.2 การสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อผู้ปกครองในการสนับสนุนด้านการเรียนของนักเรียน ได้แก่ ความสนใจ ชักถาม ปัญหาและยินดีให้ความช่วยเหลือในปัญหานั้นๆมีการให้คำแนะนำในการเรียน ให้เงินและทุนทรัพย์ในการใช้จ่ายให้นักเรียนในการทำกิจกรรมการเรียน ช่วยแก้ปัญหาในการเรียนการสอนให้นักเรียนรู้จักแบ่งเวลาในการทำงานเพื่อใช้เวลาให้เกิดประโยชน์และให้ความช่วยเหลือและร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนด้านต่างๆซึ่งมีผลต่อการเรียนของนักเรียน

4.2.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง หมายถึง ฐานะฐานะของผู้ปกครองของนักเรียน ซึ่งเป็นรายได้ประจำเดือนของบิดา มารดาารวมกัน หรือเป็นรายได้ของผู้ปกครองที่ดูแลนักเรียนอยู่

4.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ มีรายละเอียดดังนี้

4.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน หมายถึง สภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนที่มีผลต่อนักเรียน ได้แก่

4.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในห้องเรียน อากาศปลอดโปร่ง ขนาดห้องเรียนกับปริมาณนักเรียน บริเวณห้องเรียนปราศจากสิ่งรบกวนต่างๆ เช่น เสียงก๊วก

4.3.1.2 สื่ออุปกรณ์การเรียน ได้แก่ ปริมาณของสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนเมื่อเทียบกับจำนวนครูผู้สอนและนักเรียน สื่ออุปกรณ์มีความทันสมัย และมีประสิทธิภาพในการใช้งาน

4.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง การปฏิบัติที่ครูและนักเรียนปฏิบัติต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีรายละเอียดดังนี้

4.3.2.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ได้แก่ เคารพเชื่อฟังครูผู้สอนตั้งใจและสนใจในสิ่งที่ครูอบรมสั่งสอนและซักถามครูเมื่อมีข้อสงสัยด้านการเรียนและด้านส่วนตัว

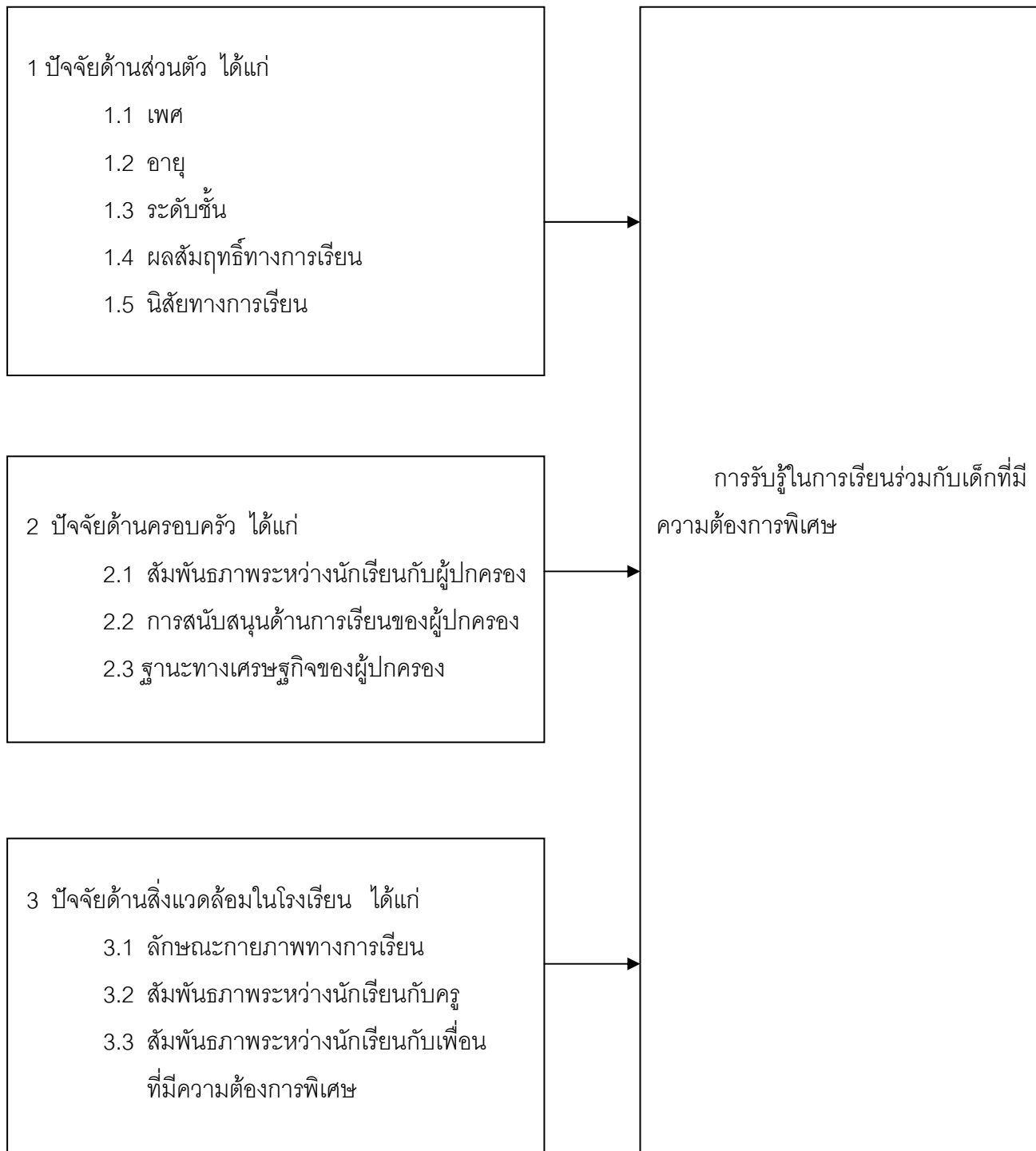
4.3.2.2 การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ได้แก่ ให้ความสนใจต่อนักเรียนสร้างความสัมพันธ์ที่ดีทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเป็นกันเองให้ความรักความเอาใจใส่ ให้คำปรึกษาและข้อชี้แนะแก่นักเรียนทั้งในด้านการเรียนและด้านส่วนตัวที่นักเรียนมาขอคำปรึกษา

4.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง การปฏิบัติตนที่นักเรียนและเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษมีต่อกันทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นความห่วงใยซึ่งกันและกัน มีความสามัคคีและรักใคร่กลมเกลียว และร่วมมือร่วมใจกันในการดำเนินกิจกรรมต่างๆด้วยกัน

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร เกิดจากปัจจัย 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง การสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะกายภาพทางการเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการสร้างแบบทดสอบการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อต่างๆดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้
 - 1.2 เอกสารที่เกี่ยวกับการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
 - 1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

1.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้

1.1.1 ความหมายของการรับรู้

กู๊ด(Good.1973:413) กล่าวว่า การรับรู้ (Perception)หมายถึงการมีความรอบรู้ (Awareness) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเร้าภายนอกที่ประสบเป็นประจำ เช่น วัตถุ สถานการณ์ต่างๆซึ่งเป็นผลมาจากสิ่งเร้า ดังกล่าวมาเร้าประสาทรับความรู้สึก

การ์ริสัน(Garrison.1978:472)กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึงกระบวนการซึ่งทางสมองตีความหรือแปลความหมายของข้อมูลที่ได้รับสัมผัส (Sensation) ของอวัยวะสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมที่เป็นสิ่งเร้าหรือสิ่งแวดล้อมที่สัมผัสนั้นคืออะไร มีความหมายอย่างไร

ซิลเวอร์แมน(Silverman.1978:164)กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึง การที่บุคคลรอบรู้ (Awere) หรือมีปฏิกิริยาตอบสนอง (Reaction) ต่อสิ่งเร้าโดยผ่านระบบสัมผัส

ลักษณะ สิริวิวัฒน์ (2540:62)กล่าวว่า การรับรู้คือ อากาการสัมผัสที่มีความหมาย (Sensation) และการรับรู้เป็นการแปลความหรือการตีความแห่งการสัมผัสที่ได้รับออกมาเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมาย อันเป็นสิ่งที่รู้จัก และเข้าใจกัน และในการแปลหรือการตีความหมายของการสัมผัสนั้น จำเป็นที่อินทรีย์ จะต้องใช้ประสบการณ์หรือความรู้เดิม หากคนเราไม่มีความรู้เดิม หรือลืมเรื่องนั้นๆไปก็จะไม่มีการรับรู้เรื่องนั้นๆจะมีเพียงแต่การสัมผัสกับสิ่งเร้าเท่านั้น

จำเนียร ชวงโชติและคณะ (2545:256) กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึง การที่มนุษย์มีข้อมูลที่ได้จากความรู้สึกลับสัมผัส(Sensation)ซึ่งเป็นข้อมูลดิบ(Raw Data)จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 อันประกอบด้วย ตา หู จมูก ลิ้นและกายสัมผัสมาจำแนกแยกแยะ คัดเลือก วิเคราะห์ ด้วยระบบการทำงานของสมอง แล้วแปลสิ่งที่ได้ออกเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมาย เพื่อนำไปใช้ในการเรียนรู้ต่อไปถ้าไม่มีการรับรู้เดิมที่ดี หรือลืมเรื่องนั้นๆเสียแล้วก็ดี ก็จะไม่มีการรับรู้กับสิ่งเร้าเหล่านั้นๆจะมีก็แต่เพียงการสัมผัสกับสิ่งเร้าเท่านั้น

นิรมล ชยุตสาหกิจ (2540:39) กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึง การแปลความหมายหรือการตีความต่อสิ่งเร้าของอวัยวะรับสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้ง 5 ส่วน ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น และผิวหนังและการตีความนี้มักอาศัยประสบการณ์เดิม ดังนั้นแต่ละคนอาจรับรู้ในสิ่งเร้าเดียวกันหรือแตกต่างกันได้แล้วแต่ประสบการณ์ โดยไม่มีการตัดสินว่าผู้ใดมีการรับรู้ผิด เช่น นางสาว ก เห็นสีแดง นึกถึงเลือด นางสาว ข เห็นสีแดง อาจนึกถึงดอกกุหลาบสีแดงก็ได้การรับรู้เป็นกระบวนการที่มีระดับตั้งแต่ง่ายที่สุดถึงซับซ้อนที่สุดจนยากแก่การเข้าใจ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การรับรู้ หมายถึง การแปลความหมายหรือ การตีความของสมองแล้วแสดงผลออกมาว่า สิ่งที่ได้รับนั้นคืออะไร มีความหมายว่าอย่างไร

1.1.2 กระบวนการรับรู้ข่าวสารของมนุษย์

กระบวนการรับรู้ข่าวสารของมนุษย์ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง:35) แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1.กระบวนการรับสัมผัส (Sensation)

2.กระบวนการรับรู้ (Perception)

1.กระบวนการรับสัมผัส (Sensation)

เป็นการรับข่าวสารในระยะแรกระหว่าง อินทรีย์กับสิ่งเร้า โดยอวัยวะรับสัมผัส (Perception) เช่น อวัยวะในการมองเห็น(Vision) การฟัง (Audition) รับความรู้สึกทางผิวหนัง (Skin Senses) เป็นต้น ในระยะแรกนี้แม้ว่าสิ่งเร้าจะยังไม่ถูกตีความหรือให้ความหมายใดๆก็ถือว่ากลไกการรับสัมผัส มีความสำคัญมากในอันที่จะส่งผลถึงการรับรู้ (Perception)และการเรียนรู้ (Learning)ต่อไป

กระบวนการรับสัมผัส (Sensation) มี 5 ด้านดังนี้

การรับรู้ทางตา(The Visual Sens) ตามีลักษณะคล้ายกล้องถ่ายรูป เช่น การให้แสงผ่านเข้าไป และการปรับภาพทั้งตาและกล้องถ่ายรูปต่างก็มีเลนส์ ซึ่งสามารถจะปิด เปิดให้แสงผ่านเข้าไปมากน้อยตามต้องการ

การรับรู้ทางหู(The Auditory Sense) การได้ยินต้องอาศัยหู หูของมนุษย์แบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ

1. หูส่วนนอก ประกอบด้วย ใบหู (Pinna) รูหู จนถึงแก้วหู (Ear Drums)
2. หูส่วนกลาง ประกอบด้วย อยู่ถัดจากแก้วหูเข้าไป
3. หูส่วนใน

การรับรู้ทางผิวหนัง (The Tactual Sense)ความรู้สึกที่มาสัมผัสผิวหนังของมนุษย์นั้น มีจุดสัมผัสพื้นฐาน 4 ชนิดคือ ความกด ความอุ่น ความเย็น และความปวด ซึ่งแต่ละจุดจะมีจุดรับสัมผัสที่แตกต่างกัน ส่วนการรับสัมผัสทางผิวหนังอื่นๆ เช่น คัน จักจี้ ฯลฯ ล้วนมาจากการผสมผสานของจุดสัมผัสพื้นฐานทั้ง 4 จุดนี้ทั้งสิ้น ผิวหนังของคนเราจะมีแค่ความรู้สึกอุ่นและเย็นเท่านั้น ส่วนความรู้สึกร้อนเกิดมาจากประสาทผิวหนังอบอุ่นและเย็นด้วยการกระตุ้นอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา

การได้กลิ่น (Smell) การได้กลิ่น เป็นการสัมผัสสารเคมีอีกลักษณะหนึ่ง ภายในโพรงจมูกเป็นอวัยวะสุดดมอากาศธาตุที่มีส่วนผสมของสารเคมีต่างๆภายในโพรงจมูกจะมีช่องทางสำหรับอากาศผ่านไปกระทบประสาทสัมผัสที่มีชื่อว่า Olfactory nerve การทำงานของเซลล์ประสาทรับสัมผัสกลิ่นนั้นเมื่ออากาศธาตุหรือไอระเหยผ่านช่องว่างและ Turbinate Bones หรือช่องว่างทางปากสารเคมีที่ผสมอยู่ในอากาศ หรือไอระเหยจะกระตุ้นประสาทสัมผัสกลิ่น และกระแสประสาทจะแล่นไปตาม Olfactory tracts เข้าสู่สมองส่วนที่รับกลิ่นต่อไป ปกติสารเคมีที่กระตุ้นระบบประสาทรับกลิ่นเป็นพวกสารอินทรีย์ที่มีส่วนผสมนานาชนิด และจะต้องมีจำนวนที่พอจะร่าให้เกิดการตอบสนองของเซลล์ประสาทรับกลิ่นได้ อนึ่งการรับสัมผัสกลิ่นยังมีคำอธิบายที่แตกต่างกัน เช่น The Stereochemical Theory เน้นคุณสมบัติขนาดและรูปร่างโมเลกุลของสิ่งเร้าที่มีกลิ่นต่างๆ กัน ซึ่งแต่ละรูปร่าง และขนาดของสิ่งเร้าต่างๆจะพอเหมาะกับขนาดและรูปร่างของประสาทรับสัมผัสเปรียบเสมือนแม่กุญแจกับลูกกุญแจ อวัยวะที่รับกลิ่น คือ จมูก ซึ่งประกอบด้วยเยื่อจมูกที่มีปุ่มประสาทรับกลิ่น โดยนักจิตวิทยาชาวเยอรมัน ชื่อ เฮนนิ่ง(Henning) ได้แบ่งกลิ่นออกเป็น 6 ชนิด คือ กลิ่นเครื่องเทศ(Spicy) กลิ่นดอกไม้(Flower) กลิ่นผลไม้(Fruity) กลิ่นยาง(Rosinous) กลิ่นเหม็น(putrid) และกลิ่นไหม้(Burnt)

การรับรู้รส (Tast) การรับรู้รสเป็นการสัมผัสที่เกี่ยวข้องกับสารเคมีต่างๆโดยเฉพาะรสชาติอาหาร การที่เราทราบว่าอาหารอร่อยหรือไม่นั้นเป็นเพราะที่ผิวของลิ้นมีปุ่มรับรส(Test Buds)ที่เรียกว่า (Papillae) ซึ่งอยู่กันเป็นตุ่มคล้ายดอกบัวตูม เป็นประสาทรับสัมผัสที่มีอยู่ตามบริเวณลิ้น กระพุ้งแก้ม และภายใน

2. กระบวนการรับรู้ (Perception)

การรับรู้เป็นกระบวนการนำความรู้หรือข้อมูล ข่าวสารเข้าสู่สมอง โดยผ่านอวัยวะสัมผัส (Sensory Organ) สมองจะเก็บรวบรวมและจดจำสิ่งต่างๆ เหล่านั้นไว้เป็นประสบการณ์ เพื่อเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เกิดมโนภาพหรือความคิดรวบยอด (Concept) และทัศนคติ (Attitude) ในการเปรียบเทียบหรือถ่ายโยงความหมายกับสิ่งเร้าใหม่ที่รับรู้ต่อไป ดังนั้นการรับรู้และการเรียนรู้จึงมีความเกี่ยวข้องกัน ถ้าไม่มีการรับรู้ การเรียนรู้ย่อมเกิดขึ้นไม่ได้

การที่มนุษย์จะสามารถรับรู้หรือมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการ คือ (พงษธร ผาสุกมุล.2544:21; อ้างอิงจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง.2524)

1. ประสบการณ์ที่ผ่านมา
2. ความต้องการและความสนใจในขณะนั้น
3. สภาพแวดล้อมและลักษณะของสิ่งเร้าที่มาเร้า

ส่วนความสามารถในการแปลความหมายของสิ่งเร้า ขึ้นอยู่กับปัจจัยดังต่อไปนี้

1. สติปัญญา บุคคลที่มีความเฉลียวฉลาดมักแปลความหมายหรือการรับรู้สิ่งเร้าได้ดีกว่าบุคคลที่มีสติปัญญาต่ำ

2. การสังเกตพิจารณา บุคคลที่ช่างสังเกต ช่างคิด มักจะรับรู้ได้กว้างขวาง ลึกซึ้งและแม่นยำขึ้น

3. คุณภาพของจิตใจ หมายถึง สภาพอารมณ์ในขณะรับรู้ นั้น ถ้ามีความวิตกกังวล อารมณ์ไม่ดี การรับรู้จะเกิดขึ้นได้น้อยกว่าขณะที่มีอารมณ์แจ่มใส

4. ความใส่ใจที่จะรับรู้ ถ้าบุคคลมีความใส่ใจอย่างจริงจัง จะรับรู้ได้ถูกต้องแม่นยำขึ้น ความใส่ใจของบุคคลที่จะรับรู้สิ่งเร้านั้นๆ ขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าภายในและสิ่งเร้าภายนอกตัวบุคคล

สิ่งเร้าภายในตัวบุคคลที่จะทำให้บุคคลมีความใส่ใจต่อสิ่งเร้า ได้แก่ ความพร้อม ความสนใจ ความต้องการ แรงจูงใจ ระบบประสาทส่วนกลางและการหันเหความสนใจ

สิ่งเร้าภายนอกตัวบุคคลที่จะทำให้บุคคลมีความสนใจต่อสิ่งเร้า ได้แก่ คุณสมบัติและลักษณะของสิ่งเร้า ที่จะทำให้เกิดการรับรู้ ถ้าสิ่งเร้ามีคุณสมบัติและลักษณะที่สนองธรรมชาติของการรับรู้บุคคล ทำให้บุคคลนั้นมีความใส่ใจในการรับรู้ คุณสมบัติและลักษณะของสิ่งเร้าที่สนองธรรมชาติของ

ในการเลือกรับรู้สิ่งเร้า มนุษย์มีแนวโน้มที่จะรับรู้สิ่งเร้าที่มีลักษณะ ดังนี้

1. เลือกรับรู้สิ่งเร้าที่สนใจก่อนสิ่งเร้าที่ไม่สนใจ
2. เลือกรับรู้สิ่งเร้าที่เด่นมากกว่าสิ่งเร้าที่ไม่เด่น
3. เลือกรับรู้สิ่งเร้าที่แปลกมากกว่าสิ่งเร้าที่ไม่แปลกสำหรับตน
4. เลือกรับรู้สิ่งเร้าที่ต้องการมากกว่าสิ่งเร้าที่ตนไม่ต้องการ

สุปราณี สนิธิรัตน์ (2539 : 165) กล่าวว่า เมื่อคนเราพบว่ามีสิ่งเร้าหลายๆอย่างในเวลาเดียวกัน มีแนวโน้มที่จะจัดสิ่งเร้าที่จะรับรู้ออกเป็นกลุ่ม เป็นหมวดหมู่ ในลักษณะที่เป็นส่วนร่วม หรือมักรับรู้เป็นแบบแผนเดียวกัน

1.1.3 ธรรมชาติของการรับรู้

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม(2545 :124) ระบุว่า นักจิตวิทยาได้พยายามศึกษา และวินิจฉัยเพื่อหาข้อมูลในการนำเอามาอธิบายธรรมชาติของการรับรู้ ว่าต้องอาศัยองค์ประกอบอะไรบ้าง จากการศึกษาได้สรุปดังนี้

1. การรับรู้จะตั้งอาศัยความสามารถในการคัดเลือกสิ่งเร้าต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม (Perception is Selective) มนุษย์มีขีดจำกัดในการรับรู้ ดังนั้นมนุษย์จึงต้องมีการเลือกไว้ในแต่ละสถานการณ์นั้นตนเองเลือกที่จะรับรู้สิ่งเร้าใดบ้าง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกรับรู้ที่นักจิตวิทยาได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลไว้ ดังนี้

1.1 องค์ประกอบอันเนื่องมาจากสภาพของสิ่งเร้า องค์ประกอบนี้นักจิตวิทยาได้อธิบายว่ามนุษย์มักเลือกที่จะรับรู้สิ่งเร้าที่น่าสนใจ

1.1.1 ในเรื่องขนาดและความเข้มของสิ่งเร้า(Intensity and Size) มนุษย์เลือกที่จะรับรู้สิ่งเร้าที่มีขนาดใหญ่ เสียงดัง สีสด มากกว่า

1.1.2 ในเรื่องความเด่นหรือความแตกต่างจากสิ่งเร้าอื่น(Contrast) คนที่ร่างกายแตกต่างจากกลุ่ม มุกถูกมองมากกว่าผู้อื่น

1.1.3 ในเรื่องการทำซ้ำๆ(Repetition) สิ่งเร้าใดก็ตามที่มีการเกิดหรือกระทำซ้ำๆกันหลายครั้ง มนุษย์มักจะรับรู้ได้เร็วกว่า

1.1.4 ในเรื่องความเคลื่อนไหวของสิ่งเร้า(Movement) สิ่งเร้าใดก็ตามที่มีการเคลื่อนไหวจะได้รับความสนใจมากกว่าสิ่งเร้าที่อยู่นิ่ง

1.2 องค์ประกอบอันเนื่องมาจากตัวมนุษย์ มนุษย์แต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกัน และความแตกต่างกันนี้เองที่เป็นสาเหตุให้มนุษย์มีการเลือกรับรู้ในสิ่งต่างๆที่แตกต่างกันองค์ประกอบอันเนื่องมาจากตัวมนุษย์ เช่น

1.2.1 ความคาดหวัง (Set or Expectancy) จะมีผลต่อการเลือกรับรู้ของมนุษย์เพราะจะเป็นตัวกำหนดขอบเขตและแนวทางของการรับรู้

1.2.2 ความสนใจ (Interest) มนุษย์เลือกที่จะรับรู้สิ่งที่ตนเองมีความสนใจมากกว่าสิ่งที่ตนเองไม่สนใจ

1.2.3 ความต้องการ (Need) ความต้องการมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเลือกรับรู้ของมนุษย์ ดังตัวอย่าง การทดลองของเลอวีนและคณะ (Levin, et al. 1984) ที่ทดลองให้คนกำลังหิวดูภาพที่คลุมเครือ (ambiguos) ว่าเป็นภาพอะไร กลุ่มทดลองส่วนใหญ่ระบุว่าภาพนั้นเป็นภาพอาหารที่คนกำลังรับประทาน

2. การรับรู้จะต้องมีการจัดระบบ (Peception is Organized) มนุษย์จะต้องมีการจัดระบบของข้อมูลที่จะรับรู้โดยที่นำข้อมูลมาจัดเป็นรูปแบบ (Pattern) และกฎเกณฑ์ (Principle) ที่มีความหมายเพื่อที่จะได้ง่ายต่อการรับรู้ เมื่อมนุษย์รับรู้ข้อมูลย่อยๆ หลายข้อมูลแล้วมนุษย์ต้องนำข้อมูลย่อยนั้นมารวมกันเพื่อให้เกิดเป็นสิ่งที่มีความหมายและง่ายต่อการรับรู้ การจัดระบบมีดังต่อไปนี้

2.1 การจัดหมวดหมู่ (Grouping) ของข้อมูลตามแนวความคิดของนักจิตวิทยา กลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt) มนุษย์จะจัดกลุ่มประเภทของข้อมูลเหล่านี้เป็นพวกเดียวกัน

ความใกล้ชิด (Needness or Proximity)

ความเหมือน (Similarity)

ความต่อเนื่อง (Continuety)

ความสมบูรณ์ (Closure) สิ่งเร้าใดก็ตามที่ยังขาดความสมบูรณ์หรือยังหาข้อยุติไม่ได้ มนุษย์มักจะรับรู้ให้เป็นภาพที่สมบูรณ์โดยเติมให้สมบูรณ์ตามประสบการณ์เดิมของตน จิตวิทยาเกสตัลท์ (Gestalt) มีความเห็นว่าเมื่อเราเผชิญกับสถานการณ์ของปัญหาภาวะของความเข้าใจ (Cognition) ก็จะอยู่ในลักษณะที่ไม่สมดุล และความไม่สมดุลดังกล่าวก็คงปรากฏอยู่จนกระทั่งสามารถแก้ปัญหาได้ ฉะนั้นตามแนวความคิดนี้ภาวะความสมดุลของความรู้ความเข้าใจ จะมีลักษณะเป็นแรงจูงใจที่จะผลักดันให้อินทรีย์มีกิจกรรมเพื่อที่จะทำให้เกิดภาวะที่สมดุลของความรู้ความเข้าใจขึ้น (ประสาธ อิศรปริดา .2541 : 251) จึงกล่าวได้ว่า ความไม่สมบูรณ์ของภาพเป็นแรงจูงใจหรือทำให้เกิดความใส่ใจหรือความตั้งใจมากขึ้น

2.2 ภาพและพื้น (Figure and Ground) ส่วนที่รับรู้ว่าเป็นภาพจะลอยเด่นอยู่ข้างหน้า ส่วนที่เป็นพื้นหรือที่เรียกว่า แบนคกราวด์นี้ ทั้งๆที่เราเห็นอยู่แล้วว่ามันอยู่บนแผ่นกระดาษแผ่นเดียวกัน

อวัยวะรับความรู้สึก อวัยวะที่มนุษย์ใช้ในการรับรู้ความรู้สึก คือ ประสาทสัมผัสทั้ง 5 แต่ละส่วนจะรับรู้สิ่งเร้าและปฏิกิริยาตอบสนองเฉพาะ อวัยวะรับความรู้สึกแต่ละชนิด จะมีของเขตของการรับสิ่งเร้าในปริมาณที่กำหนด นั่นก็คือ สิ่งเร้าบางอย่างอาจมีพลังงานน้อยเกินไปจนไม่สามารถกระตุ้นความรู้สึกของมนุษย์ได้ สิ่งเร้าในปริมาณที่น้อยมากเช่นนี้จะไม่สามารถไปกระตุ้นอวัยวะรับรู้ความรู้สึกได้แรงกระตุ้นในปริมาณที่น้อยที่สุดทำให้มนุษย์เกิดความรู้สึกได้เรียกว่า เทรชโฮลด์ (Threshold) ซึ่งจะแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ เทรชโฮลด์สมบูรณ์ (Absolute Threshold) และ เทรชโฮลด์ความแตกต่าง (Differential Threshold)

เทรชโฮลด์สมบูรณ์ คือ ปริมาณของสิ่งเร้าที่น้อยที่สุดเท่าที่มนุษย์จะรู้สึกได้ เทรชโฮลด์ความแตกต่าง คือ การรับรู้เมื่อปริมาณของสิ่งเร้ามีการเปลี่ยนแปลงในปริมาณที่น้อยที่สุด มนุษย์แต่ละคนจะมีความแตกต่างกันในเรื่องการรับและแยกปริมาณความแตกต่างของเทรชโฮลด์ (สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี คณะครุศาสตร์ . 2545)

1.1.4 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้

สุชา จันท์เอม (2544:43) กล่าวว่า ตัวแปรที่มีผลต่อการรับรู้ได้แก่

1. ตัวแปรจากสิ่งเร้า

ความคงที่ของการรับรู้ (Perception Contancy) แม้สิ่งเร้าบางอย่างจะมีรูปร่าง (Shape) ขนาด (Size) ที่เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากตำแหน่งที่ตั้งเปลี่ยนที่ไปแต่มนุษย์ก็ยังสามารถรับรู้ได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้เนื่องจากประสบการณ์เดิมนั่นเอง

ภาพลวงตา (Perception Illusions) บางครั้งการรับรู้ทางประสาทตาอาจจะคลาดเคลื่อนไปจากความจริง ทั้งนี้เนื่องจากตำแหน่งที่ตั้ง ทิศทางของสิ่งเร้า ทำให้มนุษย์เกิดการรับรู้ที่ผิดไปจากความเป็นจริง

2. ตัวแปรจากมนุษย์

ประสาทหลอน (Hallucination) การรับรู้อาจเปลี่ยนไป เนื่องจากสภาพของบุคคลนั้น มีความผิดปกติบางประการ

ความใส่ใจ (Attention) ระดับความใส่ใจของมนุษย์ในเรื่องต่างๆจะมีระดับที่ต่างกัน ซึ่งถือเป็นความแตกต่างทางธรรมชาติ

สมาธิ คือ ความใส่ใจกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นเวลาติดต่อกันโดยไม่เปลี่ยนแปลงความสนใจไปสู่สิ่งอื่น ผลที่ได้จากสมาธิจะทำให้การรับรู้ดีขึ้น และยังเป็นผลดีมากต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิตของมนุษย์

3. ตัวแปรจากสภาพสังคมและวัฒนธรรม

อิทธิพลทางสังคมและวัฒนธรรม เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้มนุษย์มีการรับรู้ที่แตกต่างกัน เช่น คนในสังคมเมืองจะรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้ดีกว่าคนในสังคมชนบท คนในป่าจะแยกแยะประเภทของสัตว์ได้ดีกว่าคนในเมือง เป็นต้น

1.1.5 การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง

จากข้อมูลต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเป็นการเน้นในเรื่องการรับรู้ของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งเร้าและสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่อยู่รอบตัวตนเอง มนุษย์ไม่ได้รับรู้เฉพาะสิ่งแวดล้อมเท่านั้น แต่มนุษย์ยังมีการรับรู้เกี่ยวกับตนเองอยู่ตลอดเวลาด้วย

วัชรวิ ททรัพย์มี(2544:48) กล่าวว่า การรับรู้เกี่ยวกับตนเองเกิดขึ้นเนื่องจากมนุษย์มีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม มนุษย์เรียนรู้ที่จะศึกษาสิ่งแวดล้อม และกำหนดสถานภาพของตนเองในการมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม มนุษย์เรียนรู้ที่จะศึกษาสิ่งแวดล้อม และกำหนดสถานภาพของตนเองในการมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมจากการรับรู้เกี่ยวกับตนเองสังเกตทัศนคติ ความรู้สึกที่ “ตน” เป็นคนอย่างไร ซึ่งทัศนคติความคิดเห็นความรู้สึกเกี่ยวกับคนนี้ นักจิตวิทยาเรียกว่า ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง(Self-Concept) ความรู้สึกดังกล่าวจะมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์แต่ละคนเป็นอย่างมาก เพราะการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการนำความเป็นจริงจากสิ่งแวดล้อมผสมผสานเข้ากับความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองเสียก่อน แล้วจึงแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมได้ จากการศึกษาส่วนใหญ่มีข้อสรุปตรงกันว่า มนุษย์มีความรู้เกี่ยวกับตนเองในทางบวกหรือทางที่ดี เพื่อจะได้นำมาใช้เป็นพลังในการพัฒนาตนเองและสังคมได้อย่างเต็มที่

1.1.6 หลักการรับรู้สำหรับการศึกษา

1. การรับรู้จะพัฒนาตามวัยและความสามารถ ที่จะรับรู้สิ่งภายนอกอย่างถูกต้องและเหมาะสม
2. การรับรู้โดยการเห็นจะก่อให้เกิดความเข้าใจดีกว่า การได้ยินและประสาทสัมผัสอื่น ๆ ดังนั้นการเรียนรู้ โดยผ่านประสาทสัมผัสได้มากจะก่อให้เกิดความเข้าใจที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
3. ลักษณะและวิธีการรับรู้ของแต่ละคน จะแตกต่างกันตามพื้นฐานของบุคลิกภาพ และจะแสดงออกตามที่ได้รับรู้และทรรคนะของเขา
4. การเข้าใจผู้เรียนทั้งในด้านคุณลักษณะและสภาพแวดล้อม จะเป็นผลดีต่อการจัดการเรียนการสอน

นอกจากนี้ กระบวนการรับรู้ยังสามารถใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนด้วยซึ่ง Fleming (1984:3) ให้ข้อเสนอแนะว่ามีเหตุผลหลายประการที่นักออกแบบเพื่อการเรียนการสอนจำต้องรู้และนำหลักการของการรับรู้ไปประยุกต์ใช้กล่าวคือ

1. โดยทั่วไปแล้วสิ่งต่างๆ เช่น วัตถุ บุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งที่มีความสัมพันธ์กันถูกรับรู้ดีกว่ามันก็ย่อมถูกจดจำได้ดีกว่าเช่นกัน

2. ในการเรียนการสอนจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงการรับรู้ที่ผิดพลาด เพราะถ้าผู้เรียนรู้ข้อความหรือเนื้อหาที่ผิดพลาด เขาก็จะเข้าใจผิดหรืออาจเรียนรู้บางสิ่งผิดพลาดหรือไม่ตรงกับความเป็นจริง

3. เมื่อมีความต้องการสื่อในการเรียนการสอนเพื่อใช้แทนความเป็นจริงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องรู้ว่าทำอย่างไร จึงจะนำเสนอความเป็นจริงนั้นได้อย่างเพียงพอที่จะให้เกิดการรับรู้ตามความมุ่งหมาย

1.1.7 การเรียนรู้กับการรับรู้

เมื่อพูดถึง “การเรียนรู้” นักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ได้อย่างกว้างขวาง ซึ่งพอจะสรุปได้ ดังนี้

การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมอันเป็นผลจากการได้รับประสบการณ์ความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนี้ ทำให้ผู้เรียนเผชิญกับสถานการณ์ชนิดเดียวกัน ในลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิม เช่น เมื่อเด็กเคยจับไฟ และเรียนรู้แล้วว่าไฟร้อน เมื่อต้องเผชิญกับไฟอีก เด็กจะไม่ทำเหมือนที่เคยทำมาแล้ว

นักจิตวิทยาในกลุ่มของความคิดเชอร์นัญญา กล่าวว่า การเรียนรู้ของคนนั้นจะแยกออกเป็นสองอย่างไม่ได้ เวลาของคนรับรู้สิ่งต่างๆนั้นคนย่อมรับรู้ส่วนรวมเสียก่อน จึงค่อยมองเห็นภาพที่ชัดเจนในภายหลัง ดังนั้นการเรียนรู้ก็คือการเปลี่ยนแปลงแบบแผนของการรู้จัก (Cognitive Structure) ของผู้เรียนให้ละเอียดและชัดเจนขึ้น แต่เมื่อผู้เรียนต้องเรียนรู้ในเรื่องที่ซับซ้อนแล้ว ผู้เรียนจะต้องรับรู้และพิจารณาถึงรายละเอียดปลีกย่อยให้มาก การเรียนรู้ที่ซับซ้อนเช่นนี้ย่อมเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางจิตใจซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบของความคิด ทักษะคิด ความเข้าใจ และการแก้ปัญหาอย่างใกล้ชิด การเรียนรู้จะต้องเกี่ยวข้องกับการรับรู้การเรียนรู้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลยหากไม่มีการรับรู้หรือไม่มีประสบการณ์มาก่อน ดังคำกล่าวของ ฌองฌัก สจวร์ตมบวร์น (2548:15) และวไลพร ภวภูตานนท์ ณ มหาสารคาม(2535:125) ที่กล่าวว่า การที่จะเกิดการเรียนรู้ได้นั้นจะต้องอาศัยการรับรู้ที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเป็นผลมาจากการได้รับประสบการณ์ การรับรู้มีกระบวนการที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ โดยการนำความรู้เข้าสู่สมองด้วยอวัยวะสัมผัส และเก็บรวบรวมจดจำไว้สำหรับเป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่ทำให้เกิดมโนภาพและทักษะคิด ดังนั้นการมีสิ่งเร้าที่ดีและมี

การรับรู้เป็นสิ่งที่เรียนรู้ (Perception in Learned)

ถ้าปราศจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์จะไม่มี การรับรู้ มีแต่การสัมผัสผัสเท่านั้น เช่น ด.ช.แดง ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อนเลย เพื่อนชี้ให้เขาดูภาษาอังกฤษคำหนึ่ง และอ่านออกเสียง ให้ฟังว่า Bird ด.ช.แดงไม่เคยเรียนรู้หรือมีประสบการณ์กับสิ่งนี้มาก่อน เขาได้แต่สัมผัสผัสทางตาและหูเท่านั้น แต่ไม่เกิดการรับรู้ว่าเป็นสิ่งที่เห็นและได้ยินนั้นคืออะไร

การรับรู้เป็นสิ่งที่เลือกสรร (Perception is selective)

สุปราณี สนิธิรัตน์ (2539:165) กล่าวว่า เราอยู่ท่ามกลางสิ่งเร้ามากมาย ในขณะที่หนึ่งเรา ไม่ได้รับรู้ไปหมดทุกอย่าง แต่เราเลือกรับรู้สิ่งเร้าเป็นบางอย่าง เช่น ขณะที่เรากำลังฟังคำบรรยายของ อาจารย์ ถ้าเราสนใจคำบรรยายนั้น เราจะเลือกรับรู้เฉพาะเนื้อหาของคำบรรยาย แต่จะไม่รับรู้สิ่งเร้า ที่อยู่รอบตัวหลายอย่าง เช่น หน้าต่าง ประตู พัดลม เสียงนกร้อง

กฤษณา ศักดิ์ศรี (2540:487) กล่าวถึง บทบาทของการรับรู้ที่มีต่อการเรียนรู้ว่า บุคคลจะ เกิดการเรียนรู้ได้ดี และมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับการรับรู้และการรับรู้สิ่งเร้าของบุคคล นอกจากนี้ ขึ้นอยู่กับตัวสิ่งเร้าและประสาทสัมผัสของผู้รับรู้แล้ว ยังขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้รู้และพื้นฐาน ความรู้เดิมที่มีต่อสิ่งที่เรียนด้วย

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การรับรู้ หมายถึง การแปล ความหมายหรือการตีความต่อสิ่งเร้าของอวัยวะสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือทั้ง 5 ส่วน และการ ตีความนี้มักอาศัยประสบการณ์เดิม การรับรู้เป็นระบบหนึ่งที่มีความสำคัญ คือ ถ้าไม่มีการรับรู้การ เรียนรู้ของมนุษย์ก็จะเกิดขึ้นไม่ได้

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

1.2.1 ความหมายของการเรียนร่วม

ผดุง อารยะวิญญู (2542:221) กล่าวว่า การเรียนร่วมเป็นวิธีการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการเป็นพิเศษวิธีหนึ่ง โดยเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะได้รับการจัดเข้าเรียนในชั้น เดียวกับเด็กปกติซึ่งการเรียนร่วมนี้มีความหมายต่างกัน ดังนี้(Integration) การเรียนร่วมบางเวลา หมายถึง การที่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ เข้าเรียนในโรงเรียนเดียวกับเด็กปกติ แต่เด็กเหล่านี้อาจ ถูกจัดให้อยู่รวมกันเป็นชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ เด็กเรียนวิชาหลักในชั้นพิเศษโดยมีครูประจำชั้นเป็นผู้สอน (Mainstreaming) การเรียนร่วมเต็มเวลา หมายถึง การจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มี โอกาสเรียนชั้นเดียวกับเด็กปกติตลอดเวลาที่เด็กอยู่ในโรงเรียน เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้รับ บริการเช่นเดียวกับเด็กปกติทุกประการ (Inclusion) เป็นแนวคิดทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่ว่าโรงเรียน

กรมสามัญศึกษา (2542:3) การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านั้นได้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

การเรียนร่วมเป็นการจัดการศึกษาที่นำเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในสังคมปกติเพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน โดยที่เด็กปกติเห็นว่าบุคคลที่อยู่ในสังคมมีหลายประเภทและสามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน โดยการพึ่งพาอาศัยกัน และเห็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ไม่มีการแบ่งแยก ไม่แสดงอาการรังเกียจความบกพร่องของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งในการจัดการเรียนร่วมมีวิธีการและรูปแบบในการจัดการเรียนร่วมที่แตกต่างกันออกไปมากมาย

1.2.2 รูปแบบการเรียนร่วม

การเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ อาจกระทำได้หลายลักษณะวิธีจัดการเรียนร่วม ซึ่งปฏิบัติอยู่ในหลายประเทศ และประสบความสำเร็จพอสมควรรูปแบบการจัดการเรียนร่วมมีดังนี้ (ผดุง อารยะวิญญู.2542:221-223)

1.เรียนร่วมในชั้นปกติ เป็นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ และเรียนเหมือนกับเด็กปกติทุกประการ เด็กที่จะเข้าเรียนในลักษณะนี้ได้ ควรเป็นเด็กที่มีความพิการน้อย มีความฉลาดและความพร้อมในด้านการเรียน ตลอดจนวุฒิภาวะทางอารมณ์และสังคม

2.เรียนร่วมในชั้นปกติและมีครูพิเศษให้คำแนะนำปรึกษา การเรียนร่วมวิธีนี้คล้ายคลึงกับวิธีแรก กล่าวคือ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษร่วมกับเด็กปกติเต็มเวลา แต่มีครูการศึกษาพิเศษคอยช่วยเหลือครูประจำชั้นและครูประจำวิชา ครูการศึกษาพิเศษนี้อาจเรียกว่า ครูที่ปรึกษา ครูประเภทนี้ไม่ทำการสอนโดยตรงแต่ให้คำแนะนำแก่ครูที่สอนเด็ก เช่น แนะนำชี้แจงให้ครูที่สอนชั้นเรียนร่วมเข้าใจความต้องการและความสามารถของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ช่วยกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการสอน ตลอดจนการปฏิบัติต่อเด็กจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของเด็ก และช่วยประเมินผลพัฒนาการในการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นต้น

3.เรียนร่วมในชั้นปกติและรับบริการจากครูเวียนสอน เป็นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ และรับบริการด้านการสอนเพิ่มเติม จากครูการศึกษาพิเศษซึ่งจะเดินทางไปตามโรงเรียนต่างๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่เด็ก เนื่องจากมีจำนวนเด็กในแต่ละโรงเรียนไม่มากนัก (อาจประมาณ 2-3 คนต่อโรง) ครูจึงเดินทางจากโรงเรียนหนึ่งไปยังโรงเรียนหนึ่ง เมื่อครบ

4.เรียนร่วมในชั้นปกติและรับบริการจากครูเสริมวิชา ครูเสริมวิชาการ คือ ครูการศึกษาพิเศษที่ปฏิบัติงานประจำอยู่ในห้องเสริมวิชาการ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษจะเข้ามาเรียนกับครูเสริมวิชาการวัน 1-2 ชั่วโมง หรือมากกว่านี้ขึ้นอยู่กับความต้องการพิเศษของเด็ก การสอนเด็กอาจกระทำเป็นรายบุคคลหรือสอนเป็นกลุ่มเล็กๆก็ได้ และสอนในเนื้อหาที่เด็กไม่ได้รับการสอนในชั้นปกติ หรือเนื้อหาที่เด็กมีปัญหานอกจากสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษแล้ว ครูเสริมวิชาการยังมีหน้าที่ในการให้คำแนะนำปรึกษาแก่ครูปกติในการปฏิบัติต่อเด็กประเภทนี้อีกด้วย

5.ห้องเสริมวิชาการ เป็นห้องที่มีขนาดเท่ากับห้องเรียนหรือมีขนาดใหญ่กว่าหรือเล็กกว่าห้องเรียนได้ ในห้องนี้มีอุปกรณ์เครื่องมือ ตลอดจนเอกสารและหนังสือที่จำเป็นต้องใช้ในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หากห้องมีขนาดใหญ่และมีเครื่องมือและอุปกรณ์มาก และให้บริการแก่เด็กอย่างกว้างขวาง อาจเรียกว่าศูนย์วิชาการ

6.ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และเรียนร่วมบางเวลาเป็นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษไว้ในชั้นเดียวกันเป็นกลุ่มเล็กๆมีครูประจำชั้นสอนแทบทุกวิชา ยกเว้นบางวิชาที่เด็กต้องไปเรียนร่วมกับเด็กปกติ เช่น พลศึกษา ศิลปะหรือกิจกรรมนอกหลักสูตรอื่นๆ

7.ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ เป็นการจัดเด็กพิเศษที่มีความบกพร่องประเภทเดียวกันไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน และเป็นกลุ่มขนาดเล็ก เด็กเหล่านี้เรียนในชั้นพิเศษตลอดเวลา ครูประจำชั้นสอนทุกวิชาการเรียนร่วม ในลักษณะนี้เหมาะสำหรับเด็กที่มีความพิการค่อนข้างมาก

การจัดการเรียนร่วมในลักษณะใดนั้น ขึ้นอยู่กับสภาพความพิการและความพร้อมของเด็ก เด็กที่มีความพิการน้อยและมีความพร้อมสูงอาจจัดให้เรียนร่วมเต็มเวลา เด็กที่มีความพิการมากขึ้นและมีความพร้อมน้อย อาจจัดให้เรียนในชั้นพิเศษลดหลั่นกันลงไป

ในประเทศออสเตรเลีย ได้จัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในรูปแบบต่างๆ ดังต่อไปนี้ แอชแมนและเอลกินท์(สุรินทร์ ยอดคำแปง.2542:26;อ้างอิงจาก Ashman and Elkins.1990:17 Educating Children with Special Needs)

1.ชั้นเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะเข้าเรียนในโรงเรียนปกติ โดยไม่มีข้อแม้ใดๆทั้งสิ้น ยกเว้นต่อเมื่อโรงเรียนจะพิสูจน์ได้ว่ามีบริการอื่นที่ดีกว่า และเหมาะสมกว่าสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษคนนั้น

2.ชั้นเรียนร่วมในชั้นปกติมีครูการศึกษาพิเศษช่วยเหลือ โดยมีครูเรียนสอนช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีครูสอนเสริมวิชาประจำในโรงเรียน เพื่อช่วยเตรียมการสอนให้เด็กที่มีความต้องการ นักการศึกษาพิเศษจะไปช่วยเมื่อมีเหตุการณ์พิเศษ เช่น โรงเรียนมีเงินจัดหาเก้าอี้

3. ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะเรียนในชั้นพิเศษ ซึ่งจัดสภาพการเรียนการสอน สภาพแวดล้อมที่พัฒนาให้เด็กที่มีความสามารถทำอะไรได้ตามเกณฑ์ จะได้เลื่อนชั้นไปเรียนในชั้นเรียนปกติ เต็มเวลา หรือบางเวลา การจัดแบบนี้เป็นการเตรียมพร้อมให้เด็กเข้าสู่สังคมปกติ

4. ชั้นเตรียมความพร้อมตั้งแต่แรกเกิด เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะได้การเลี้ยงดู และเตรียมความพร้อมทุกด้าน เพื่อให้พัฒนาเท่าเทียมกับเด็กปกติ ตั้งแต่แรกเกิด บริบาล อนุบาล ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ต่อเนื่องมาเป็นลำดับชั้นเรียนปกติ เป็นการลดจำนวนโรงเรียนการศึกษาพิเศษไปเรื่อยๆจนกว่าจะไม่มีโรงเรียนพิเศษต่อไป

5. ชั้นเรียนแบบผสมผสาน เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะเรียนในชั้นเรียนพิเศษ ซึ่งจัดสภาพการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กให้มีความพร้อมในการเรียน และความเป็นอยู่ในสภาพปกติ จนกว่าเด็กจะเรียนรู้ในชั้นปกติได้ โดยจัดครูการศึกษาพิเศษเข้าช่วยเหลือตามความจำเป็นแล้วแต่กรณี เป็นการจัดการเรียนร่วมในรูปแบบชั้นเรียนร่วมในชั้นปกติมีครูการศึกษาพิเศษช่วยเหลือ ผสมกับรูปแบบชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ

6. ชั้นเรียนอาสาสมัคร เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะได้รับการฝึก และฟื้นฟูสมรรถภาพ เพื่อเตรียมความพร้อมให้พัฒนาการทุกด้านตามลำดับอายุตั้งแต่แรกเริ่ม จากบุคลากรอาสาสมัคร จนสามารถเรียนในชั้นปกติ ซึ่งครูประจำชั้นจะต่อเติมใจ และอาสาสมัครรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไว้ในชั้นเรียนของตน ขณะเดียวกันมหาวิทยาลัยจะส่งครูการศึกษาพิเศษไปช่วยในฐานะผู้ร่วมงานพิเศษ และให้การอบรมครูประจำการแก่โรงเรียน ในเรื่องของหลักสูตร และเทคนิคการสอน ซึ่งเป็นวิธีการกระจายการเรียนร่วมให้ทั่วถึง

รูปแบบการจัดการเรียนร่วม ตามแนวความคิดของ ดิโน (สุรินทร์ ยอดคำเปง. 2542:27: อ้างอิงจาก Dino.1970:299 Exceptional Children) เป็นรูปแบบที่มีการพัฒนา เพื่อให้เกิดความเหมาะสมตามสภาพ โดยกำหนดรูปแบบไว้ดังนี้

1. การเรียนร่วมในชั้นปกติ เด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีความพร้อมพอที่จะช่วยตนเองได้ โดยไม่ต้องรับบริการพิเศษ จะได้เข้าเรียนในชั้นปกติ แต่เด็กที่ไม่พร้อมตามกำหนดไว้ซึ่งเรียนในชั้นปกติจะได้รับบริการพิเศษบ้างตามความจำเป็น เพียงเล็กน้อย

2. การเรียนร่วมในชั้นปกติมีครูเวียนสอน เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะเรียนในชั้นปกติ เมื่อครูเวียนสอนมาจะสอนเสริมให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตามความต้องการเฉพาะรายหรือกรณีปัญหากลุ่มย่อย

3. เรียนร่วมในชั้นปกติมีการสอนเสริมวิชาการ เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีตารางกำหนดเวลาที่จะต้องเข้าห้องเรียนเสริมวิชาการ โดยครูเสริมวิชาการเป็นผู้กำหนดการเรียนการสอนตามความจำเป็นพิเศษเป็นรายกรณี หรือเป็นกลุ่มย่อย นอกเหนือจากเด็กปกติ

4. ชั้นเรียนพิเศษร่วมกับการเรียนร่วมชั้นปกติบางเวลา เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะเรียนกับครูประจำชั้นในชั้นพิเศษร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทเดียวกัน แต่แบ่งเวลาหรือบางวิชาเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีความพร้อมจะไปเรียนร่วมกับเด็กปกติ

5. ชั้นพิเศษเต็มเวลาในโรงเรียนปกติ เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะเรียนชั้นพิเศษ ซึ่งมีเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทเดียวกันในทุกวิชาเต็มเวลา แต่จะมีโอกาสร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรกับเด็กปกติตามสมควร

กรมสามัญศึกษา (2543:14) ได้กำหนดรูปแบบของการเรียนร่วมไว้ 8 ประการดังนี้

1. การเรียนร่วมในชั้นปกติ ปฏิบัติเช่นเดียวกับเด็กปกติทุกประการ
2. การเรียนร่วมในชั้นปกติ รับบริการที่จำเป็นจากครูการศึกษาพิเศษ
3. การเรียนร่วมในชั้นปกติ บางวิชา ร่วมกับการเรียนในชั้นพิเศษบางเวลา
4. การเรียนร่วมในชั้นปกติ ทุกวิชา มีครูการศึกษาพิเศษช่วยเป็นรายบุคคล
5. การเรียนในชั้นพิเศษ มีนักเรียนปกติมาเรียนร่วม
6. การเรียนในชั้นพิเศษ มีนักเรียนปกติเรียนร่วมบางวิชา บางวิชาเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะเรียนกับเด็กพิเศษห้องอื่น นักเรียนปกติจะไปเรียนกับเด็กปกติด้วยกัน
7. การเรียนในชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรกับนักเรียนปกติ
8. การเรียนในชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และร่วมกิจกรรมของโรงเรียนตามโอกาสสมควร

โครงการจัดการเรียนร่วมของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้กำหนดรูปแบบในการจัดการเรียนร่วม 3 รูปแบบใหญ่ๆ ดังนี้ (ศรียา นิยมธรรม.2539 :57)

1. เข้าเรียนในชั้นปกติเหมือนเด็กปกติทุกวิชา
2. เรียนร่วมเป็นบางวิชาที่สามารถเรียนได้
3. อยู่ร่วมในโรงเรียนเดียวกัน โดยเรียนในชั้นพิเศษในกลุ่มเฉพาะของตน แต่จะทำกิจกรรมต่างๆทางสังคมร่วมกัน

จากรูปแบบของการเรียนร่วมในรูปแบบต่างๆจะเห็นได้ว่าการจัดให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพความจำเป็นของเด็กพิเศษแต่ละประเภท นอกจากนี้ควรจัดเตรียมเพื่อการเรียนร่วมด้าน

จากรูปแบบของการจัดการเรียนร่วมในลักษณะต่างๆจะเห็นได้ว่า การนำเอาเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้ามาเรียนร่วมในโรงเรียนเดียวกับเด็กปกติ นั้น จะทำให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มีโอกาสปรับตัว เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมของคนปกติได้ และในการจัดการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จะคำนึงถึงสภาพความพร้อมและความพร้อมของเด็ก เพื่อนำไปสู่รูปแบบในการเรียนร่วมที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน การจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนรูปแบบที่แตกต่างกัน จะทำให้เด็กสามารถพัฒนาความสามารถในด้านการเรียน และดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2.3 อาคารสถานที่และบริการที่เกี่ยวข้อง

ผดุง อารณะวิญญู (2542:226-229) ได้กล่าวถึงอาคารสถานที่ และบริเวณที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. สำหรับการเรียนร่วมเต็มเวลา การเรียนร่วมในลักษณะนี้จัดสำหรับเด็กที่มีความพร้อมใกล้เคียงกับเด็กปกติ จึงไม่จำเป็นต้องเตรียมอาคารสถานที่พิเศษ เพราะใช้ห้องเรียนปกติ ถ้าเป็นได้ห้องเรียนสำหรับเรียนร่วมควรอยู่ชั้นล่างอาคาร ทั้งนี้เพื่อความสะดวกแก่นักเรียน

2. สำหรับชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ การเรียนร่วมในลักษณะนี้จัดสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องมากกว่ากลุ่มแรก(ข้อ 1) เด็กเหล่านี้ไม่สามารถเรียนร่วมในชั้นปกติได้ไว้ให้ห้องพิเศษ การเตรียมอาคารสถานที่ก็ควรมีลักษณะเดียวกับข้อ1 และยังคงเตรียมห้องอีก 2-3ห้อง ขึ้นอยู่กับความจำเป็น ห้องเหล่านี้เป็นห้องบริการพิเศษ ซึ่งอาจได้แก่ ห้องแก้ไขการพูด ห้องกายภาพบำบัด กิจกรรมบำบัด ห้องเสริมวิชาการ เป็นต้น

การจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ ควรมีบริการด้านอื่นควบคู่กันไปกับการบริการทางการศึกษาด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเรียนร่วมแบบชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติบริการที่เกี่ยวข้องที่ควรจัดให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้แก่ บริการต่อไปนี้

1. การแก้ไขการพูด มีความจำเป็นสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปัญญาอ่อนเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย และเด็กที่มีความบกพร่องทางการพูดอื่นๆ

2. บริการแนะแนว เป็นบริการที่ช่วยเหลือเด็กในการปรับตัวและการแก้ปัญหาต่างๆ ทางด้านอารมณ์และสังคมของเด็ก เพื่อให้เด็กปรับตัวได้ดีขึ้น จำเป็นสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภท

3. บริการทางด้านจิตวิทยา เป็นบริการในด้านการปรับพฤติกรรมของเด็กจำเป็นสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม เด็กปัญญาอ่อนหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทอื่นที่มีปัญหาทางพฤติกรรมร่วม

4. กายภาพบำบัด จำเป็นสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเคลื่อนไหว เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษอื่นที่มีปัญหาการเคลื่อนไหว กายภาพบำบัดเป็นการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและข้อ เพื่อให้เด็กสามารถทรงตัวและเคลื่อนไหวได้ดี

5. กิจกรรมบำบัดเป็นการแก้ไขลักษณะท่าทางและการฝึกการใช้นิ้วมือและนิ้วมือเพื่อให้เด็กสามารถประกอบกิจวัตรประจำวันได้ จำเป็นสำหรับเด็กปัญญาอ่อนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย บางคน เด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทอื่นที่มีปัญหาในการใช้มือและนิ้วมือ

อาคารสถานที่ เครื่องมือและบริการที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนร่วมนั้นมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้การเรียนร่วมประสบความสำเร็จ ในการนำเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้ามาเรียนร่วมนั้นต้องมีอาคาร สถานที่ เครื่องมือ และบริการต่างๆที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของเด็กเพราะจะทำให้การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประสบความสำเร็จมากขึ้น เครื่องมือและอุปกรณ์เฉพาะสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทต่างๆจะช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้อย่างเต็มตามศักยภาพ

1.2.4 การคัดเลือกเด็กเพื่อเรียนร่วม

เด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติ ในลักษณะการเรียนร่วมเต็มเวลาได้ทุกคน เด็กที่มีความพร้อมเท่านั้นที่สามารถเรียนร่วมเต็มเวลาได้ ส่วนเด็กที่ยังไม่มีความพร้อมอาจจัดให้เรียนชั้นพิเศษได้ทุกคน เมื่อมีความพร้อมแล้วจึงคัดเลือกเด็กจากชั้นพิเศษ แล้วส่งเข้าเรียนร่วมในชั้นปกติและเรียนร่วมเต็มเวลาหรือบางเวลาแล้วแต่ความสามารถของเด็ก เด็กที่ถูกส่งเข้าเรียนร่วมเต็มเวลาแล้วอาจกลับเข้ามาเรียนในชั้นพิเศษอีกก็ได้ หากพบว่าเด็กไม่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้อย่างประสบผลสำเร็จ การจัดการศึกษาพิเศษควรคำนึงถึงประโยชน์ทางการศึกษาที่เด็กจะได้รับว่าเด็กได้รับประโยชน์มากที่สุดจากการเรียนร่วมในชั้นปกติหรือจากการเรียนในชั้นพิเศษ การคัดเลือกเด็กเพื่อส่งเข้าเรียนร่วมจึงมีความสำคัญ การคัดเลือกเด็กเพื่อส่งเข้าเรียนร่วมเต็มเวลา ควรพิจารณาความพร้อมของเด็กในด้านต่อไปนี้ (ผดุง อารยะวิญญู.2542:231-232)

1. ความพร้อมด้านร่างกาย

1.1 การเคลื่อนไหว เด็กสามารถเคลื่อนไหวได้ เดินได้โดยไม่ต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่นกล้ามเนื้อ ข้อต่อ และอวัยวะมีการทำงานประสานกันซึ่งจะช่วยให้เด็กสามารถเคลื่อนไหวได้โดยไม่ลำบากจนเกินไป

1.2 การใช้กล้ามเนื้อและนิ้วมือ เด็กสามารถหยิบจับสิ่งของได้สามารถจับดินสอปากกาได้ดีและเขียนหนังสือได้

1.3 การรับรู้ เด็กสามารถรับรู้ได้ดีทางสายตา ทางการได้ยินหรือการสัมผัส ทางใดทางหนึ่งหรือหลายทาง การรับรู้ไม่เป็นอุปสรรคจนเกินไป

2. ความสามารถด้านการเรียน

2.1 ความสามารถทางภาษา เด็กควรมีความสามารถทางภาษาใกล้เคียงกับเด็กปกติในชั้นที่จะเข้าเรียนร่วมเด็กควรรู้จักคำศัพท์มากพอควรอ่านหนังสือได้ เขียนหนังสือได้ สามารถสื่อความหมายได้ในระดับใกล้เคียงกับเด็กปกติที่มีอายุอยู่ในวัยเดียวกัน

2.2 ความสามารถทางวิชาการ หมายถึง ความรู้พื้นฐานในวิชาอื่นที่นอกเหนือไปจากด้านภาษา เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา เป็นต้น เด็กควรมีความรู้พื้นฐานในวิชาหลัก ใกล้เคียงกับเด็กปกติในวัยเดียวกันจึงจะสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มิฉะนั้นแล้วเด็กจะต้องได้รับการสอนซ่อมเสริมในวิชาใดวิชาหนึ่งหรือหลายวิชาที่พื้นฐานด้านนั้นๆของเด็กยังอยู่ในระดับต่ำกว่าเด็กปกติ

3. พัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม เด็กที่จะเข้าเรียนร่วมในชั้นเดียวกับเด็กปกติควรมีวุฒิภาวะทางอารมณ์และสังคมใกล้เคียงกับเด็กปกติ เช่น สามารถเข้ากับเด็กคนอื่นได้โดยไม่มีปัญหามากนัก รู้จักแบ่งของเล่น เล่นกับเพื่อนได้โดยไม่มีปัญหาทะเลาะวิวาท ไม่โกรธจัดหรือร้องไห้เพียงเล็กน้อย รู้จักเคารพสิทธิของผู้อื่น เช่น ไม่หยิบข้าวของของผู้อื่นไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นต้น

ในการคัดเลือกเด็กเพื่อเข้าเรียนนั้นเด็กบางคนจะได้เข้ามาเรียนร่วมเต็มเวลาเด็กบางคนเข้ามาเรียนร่วมบางเวลา ขึ้นอยู่กับความพร้อมในด้านต่างๆของเด็ก ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านความพร้อมทางการเรียน ด้านอารมณ์ และสังคม ซึ่งเด็กที่เข้ามาเรียนร่วมควรได้รับการเตรียมความพร้อมหรือกระตุ้นพัฒนามาก่อนที่จะเข้ามาเรียนร่วม

1.2.5 องค์ประกอบที่จะช่วยให้การเรียนร่วมประสบผลสำเร็จ

เรโนลด์ส์และเบิร์ธ (ผดุง อารยะวิญญู.2542:233-234;อ้างอิงจากReynolda&Birch.1977) กล่าวว่าองค์ประกอบที่จะทำให้การเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติประสบความสำเร็จมี 10 ประการ

1.ครูจะต้องทำงานประสานกันและร่วมมือกันอย่างดีระหว่างครูการศึกษาพิเศษกับครูปกติ

2.หากครูที่สอนเด็กปกติมีปัญหาในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทางโรงเรียนควรรหาทางแก้ปัญหา

3.ครูผู้สอนควรมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนร่วม

3.1 มีความเชื่อว่าเด็กทุกคนมีสิทธิได้รับการศึกษา

3.2 ควรมีความตั้งใจในการสอน

3.3 ควรมีการวางแผนการศึกษาต่ออย่างรอบคอบ

3.4 ควรจัดการเรียนการสอนให้มีการยืดหยุ่นได้ รวมทั้งขนาดของชั้นเรียนควรยืดหยุ่นตามจำนวน และความต้องการของเด็ก

3.5 ควรระลึกว่าพัฒนาการของเด็กในด้านอารมณ์ สังคมของเด็กมีความสำคัญเช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.จัดอบรมครูปกติให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

5.การเรียนร่วมควรได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียน

6.มีการประเมินผลการเรียน ความก้าวหน้าในการเรียนของเด็กอย่างสม่ำเสมอ

7.ใช้แหล่งทรัพยากรจากชุมชนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

8.ผู้ปกครองมีส่วนร่วมและรับรู้เกี่ยวกับการเรียนร่วม

9.โรงเรียนควรความพร้อมก่อนลงมือจัดการเรียนร่วม

10.การคัดเลือกเด็กเข้าเรียนร่วมควรพิจารณาถึงความพร้อมของเด็กเป็นสำคัญ

องค์ประกอบที่จะช่วยให้การเรียนร่วมประสบความสำเร็จ

ศรียา นิยมธรรม (2541:38-39) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จะให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนร่วมไว้ดังนี้

1. ครู จะต้องมีทัศนคติที่ดีต่อเด็กเหล่านี้ มีความสัมพันธ์กับครู เพื่อน ผู้ปกครอง

2. ผู้บริหาร เป็นผู้นำหนดนโยบาย เอื้อสิ่งต่างๆให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอน

3. ผู้ปกครอง เป็นผู้อบรมเลี้ยงดูและสร้างทัศนคติที่ดีต่อเด็ก

จากองค์ประกอบที่จะช่วยให้การเรียนร่วมประสบผลสำเร็จได้นั้นจะต้องประกอบด้วยบุคคลหลายๆฝ่ายที่สำคัญอันได้แก่ ครูที่สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องและเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก ครูปกติ ผู้ปกครอง นักเรียน

1.2.6 ความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนร่วม

การจัดการเรียนร่วมในปัจจุบันมีความแพร่หลายมากขึ้น เพราะบุคคลต้องอยู่ร่วมกันในสังคมไม่สามารถแยกออกจากสังคมได้ ดังนั้นการจัดการเรียนร่วมจึงนับว่าเป็นวิธีการเรียนวิธีหนึ่งที่ทำให้โอกาสแก่ผู้ที่มีความบกพร่อง ดังนั้นจึงมีผู้ให้ข้อคิดเห็นในเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนร่วมไว้มากมาย

บริคเกอร์(สุรินทร์ ยอดคำแปง.2542:33;อ้างอิงจาก Bricker .1981:Journal of Special Education) กล่าวถึงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษและเด็กปกติ ว่าควรจัดให้เรียนในห้องเรียนเดียวกัน เพราะจะก่อให้เกิดประโยชน์ 3 ด้าน คือ

1. ด้านสังคม และคุณธรรม เพื่อไม่ให้เกิดภาพในทางลบต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพราะการที่รวมเอาเด็กที่มีความต้องการพิเศษมาเรียนร่วมกับเด็กปกติจะเปลี่ยนความคิดของสังคม และในขณะเดียวกันก็ได้ใช้ประโยชน์จากสถานศึกษา ทรัพยากรบุคคล สื่อ และอื่นๆอย่างคุ้มค่า

2. ด้านกฎหมาย ซึ่งในประเทศที่พัฒนาแล้วมีการร้องเรียนเพื่อความเป็นธรรมของศาลในเรื่องสิทธิทางการศึกษาของเด็กอยู่เสมอและจากการตัดสินของศาลที่เห็นด้วยกับพ่อแม่ และจากกฎหมายที่มีการประกาศใช้ในประเทศที่พัฒนาแล้วระบุว่า เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะต้องได้รับการศึกษาในสถานศึกษาปกติที่เหมาะสม

3. ด้านจิตวิทยา และการศึกษา จะต้องคำนึงถึงความต้องการของเด็กที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้เด็กใช้ความสามารถมากขึ้นตามลำดับ การจัดการศึกษาเรียนร่วมจะช่วยส่งเสริมให้เกิดสภาพแวดล้อมดังกล่าว

ฮอทชคิส(พิมพ์อำไพ พุกพิบูลย์.2535:11;อ้างอิงจาก Hotchkis.1985 Exceptional Childern) ให้ความเห็นว่า การจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะมีประโยชน์ในด้านต่างๆ คือ

1.ทางด้านการเรียน เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มีโอกาสเรียนตามระดับชั้นในโรงเรียนปกติโดยไม่มีข้อยกเว้น จะต้องปรับตัวให้ปฏิบัติกิจกรรมต่างๆและได้รับทักษะต่างๆมากกว่าเรียนกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษด้วยกัน เพราะจะต้องทำตามวัตถุประสงค์ที่ครูตั้งไว้เท่าเทียมกับเด็กปกติ

2.ทางด้านสังคม เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มีโอกาสปรับตัวให้เข้ากับสังคมปกติดีขึ้น มีเพื่อนเพิ่มมากขึ้นกว่าการเรียนกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษด้วยกัน มีสังคมที่กว้างขวางขึ้น เนื่องจากผู้ปกครองของเด็กปกติมีความเข้าใจ และยอมรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษยอมให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเล่นและคบหาสมาคมกับลูกของตน

3.ทางด้านเจตคติ เด็กปกติจะมีความคุ้นเคย และเข้าใจเด็กที่มีความต้องการพิเศษมากขึ้นทำให้ขาดความกลัว และความมดหมิ่นเหยียดหยันให้หมดไป ไม่เห็นว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นมนุษย์ประหลาด ที่มีท่าทางขบขันต่อไป เด็กปกติได้เรียนรู้ถึงความต้องการความช่วยเหลือของเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะมีความสบายใจ และไม่เก็บกด ลดอารมณ์ร้ายลงได้ จึงก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อกัน

4.ทางด้านเศรษฐกิจ เมื่อเด็กมีความต้องการพิเศษสามารถเรียนร่วมในโรงเรียนปกติได้ รัฐย่อมไม่มีความจำเป็นในการสร้างโรงเรียนพิเศษเฉพาะ ทำให้ลดค่าใช้จ่าย และงบประมาณได้มาก อาจเพิ่มเพียงบุคลากรพิเศษตามความจำเป็นเท่านั้น ได้แก่ ครูสอนเสริม ครูเวียนสอน หรือครูการศึกษาพิเศษพร้อมด้วยอุปกรณ์พิเศษเฉพาะเพียงบางอย่าง ส่วนผู้บริหาร และโครงสร้างของระบบการศึกษายังคงเดิม

ดังกล่าวมาข้างต้นแล้วว่า ความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนร่วมนั้นทำให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้รับบริการทางการศึกษาเช่นเดียวกับเด็กปกติการยอมรับจากบุคคลรอบข้าง โดยเฉพาะครอบครัวและสังคม ซึ่งโรงเรียนเป็นสังคมแรกที่เด็กจะสามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี เพราะเด็กต้องอาศัยการปรับตัวเพื่อให้เข้ากับผู้อื่น และต้องการให้บุคคลอื่นยอมรับในความเป็นมนุษย์คนหนึ่งบนโลกอีกทั้งการนำเด็กเข้ามาเรียนร่วมในโรงเรียนปกติยังเป็นการลดภาระของรัฐบาลที่จะต้องนำมาจัดตั้งโรงเรียนพิเศษเฉพาะสำหรับเด็กพิเศษที่จะต้องใช้งบประมาณมาก

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

1.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ทัสวอยด์ มาริโน และจอร์นสัน (Tjosviod , Marino & Johnson.1977:281) ได้ศึกษาผลการให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์แบบการให้ความร่วมมือ และแบบการแข่งขันในแบบการสอนพบว่า ถ้าให้นักเรียนเรียนแบบมีการแข่งขันนักเรียนจะรับรู้วัตถุประสงค์ในการเรียนของพวกเขามีความสัมพันธ์ในทางลบ ถ้าเป็นแบบความร่วมมือ นักเรียนจะรับรู้วัตถุประสงค์ในการเรียนของพวกเขามีความสัมพันธ์กันในทางบวก

1.3.2 งานวิจัยในประเทศ

รัตนา แพงจันทร์ (2541:16) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกมพบว่าหลังการทดลองเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถเขียนคำสูงกว่าก่อนการทดลองและอยู่ในระดับดี

เทียมใจ พิมพวงศ์ (2541:98) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนแบบ

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการรับรู้ที่ส่งผลต่อการเรียนร่วมกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ การนำเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้ามาเรียนร่วมในโรงเรียนปกติจะช่วยให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีพัฒนาการในด้านต่างๆดีขึ้นและใกล้เคียงกับเด็กปกติมากที่สุด

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

กันยา สุวรรณแสง(2533 :161) กล่าวว่า ความแตกต่างในเรื่องเพศเป็นสาเหตุให้คนเราแตกต่างกันในเรื่องของการเรียนรู้ ทักษะ เจตคติ ความสนใจ และการแสดงพฤติกรรมและจากการศึกษาพบว่า เพศหญิงหรือเพศชาย สามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆได้ทัดเทียมกัน แต่ชายและหญิงจะมีเจตคติหรือความสนใจที่ต่างกันอย่างยิ่งเกิดปัญหาและความรู้สึกนึกคิด อุดมคติที่ต่างกัน องค์ประกอบด้านเพศจึงมีความสำคัญมากในการศึกษาค้นคว้า

อารี พันธุ์ณี (2544:33) กล่าวว่าความแตกต่างทางเพศ หมายถึง ความแตกต่างในเรื่องต่างๆทางเพศชายและเพศหญิง ซึ่งวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดบทบาทของหญิงและชายให้แตกต่างกัน เช่น บางวัฒนธรรมก็ถือว่าชายเป็นช้างเท้าหน้าหญิงเป็นช้างเท้าหลัง เป็นต้น หรือผู้ชายมีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงานมากกว่าผู้หญิง เพราะในบางตำแหน่งไม่เปิดให้ผู้หญิงทำงานในตำแหน่งหน้าที่การงานที่สูงกว่า ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นการแสดงความแตกต่างระหว่างเพศโดยมีเรื่องวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า เพศชายและเพศหญิง มีความคิดและความสนใจแตกต่างกันผู้ชายจะให้ความสำคัญกับอาชีพและการวางแผนครอบครัวส่วนเพศหญิงจะให้ความสำคัญกับอนาคตของครอบครัวและชีวิตหลังแต่งงานดังนั้น เพศน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อสมาธิในการเรียนของนักเรียน

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

2.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

มังคส์(nurmi.1991:21;citing Monks.1968) ได้ศึกษาการมองอนาคตของนักศึกษาชาวเดนมาร์ก จำนวน 1,424 คน ที่มีอายุระหว่าง 14-21ปี ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นมีความสนใจในเรื่องการเรียน การประกอบอาชีพ และอนาคตของครอบครัวที่อาศัยอยู่มาก โดยเด็กชายสนใจในเรื่องการเรียนและการประกอบอาชีพมาก ในขณะที่เด็กหญิงสนใจเกี่ยวกับอนาคตของครอบครัวและ

2.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

บัวทอง สว่างโสภากุล(2544 : 167) พบว่า ชายและหญิงแตกต่างกันทางสรีระและจิตวิทยา เช่น โครงสร้างทางร่างกาย และการตอบสนองทางอารมณ์ เป็นต้น สังคมและวัฒนธรรมมีส่วนอย่างมากในการกำหนดบทบาทและการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่างๆของชายและหญิง

จิราภรณ์ สุทธิสถานนท์(2539 :81)ศึกษาพัฒนาการด้านการปรับตัว ด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า สังคมได้มีค่านิยมในการอบรมเลี้ยงดูเด็กหญิงให้มีความร่าเริงเรียบร้อย มีความประพฤติที่ดี และต้องอยู่ในขนบธรรมเนียมประเพณีมากกว่าเด็กชาย จึงทำให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กชายไม่เคร่งครัดมากนัก

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ ที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่าเพศที่แตกต่างกันทำให้บุคคลมีลักษณะหรือความเอาใจใส่บางประการแตกต่างกัน เช่น ด้านความรับผิดชอบ ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ความขยันหมั่นเพียร ยิ่งบุคคลมีอายุมากขึ้นจะมีแนวโน้มลักษณะดังกล่าวมากขึ้นทำให้ผู้วิจัยคาดว่าเพศน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษช่วงชั้นที่ 2

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอายุ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542:1367) ได้ให้ความหมายของคำว่าอายุ หมายถึงจำนวนปีนับตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบันโดยอายุเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดฐานะ ของบุคคลในสังคม บุคคลที่มีอายุต่างกันจะมีความคิดเห็นและการปฏิบัติแตกต่างกันไปตามประสบการณ์การเรียนรู้

ไมเยอร์และอัลเลน (Myer & Allen .1984) กล่าวว่าบุคคลที่มีอายุมากจะมีความยึดมั่นผูกพันมากกว่า เนื่องจากพึงพอใจในงานและได้รับตำแหน่งที่พึงพอใจ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอายุที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า อายุที่แตกต่างกันจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน เลือกรับรู้และเรียนรู้ไม่เท่ากัน มีความพึงพอใจในแต่ละอย่างไม่เท่ากัน

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ

2.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แลชแมน และโรเนสบูรี (จักรินทร์ พริ้งทองฟู.2546:15;อ้างอิงจาก วิกร ตันทวุฑฒิม และลักขณา การกรรณ.2529) พบว่าชาวปัญญาและความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลมีลักษณะคงที่ในช่วงอายุระหว่าง 20-50 ปี

อัลท์และดัลซ์ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู.2546:15;อ้างอิงจากวิกิร ต้นทอทโฒ และ ลักษณะ การกรณ.2529) กล่าวว่า ผู้ใหญ่สามารถจะเข้าร่วมหรือแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ได้โดยไม่แตกต่างจากเด็กอย่างชัดเจน ถ้าจะพิจารณาโดยทั่วไปแล้วความสามารถในการเรียนรู้ของผู้ใหญ่มีแนวโน้มที่จะลดลงเล็กน้อยในขณะที่อายุเพิ่มขึ้น และลดลงมากจนเกิดความแตกต่างอย่างชัดเจนเมื่อเทียบกับเด็กเมื่อบุคคลนั้นอายุเกินกว่า 30 ปีขึ้นไป

2.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ดวงทิพย์ หงส์สมุทร (2535 : 70) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของ สารวัตรอาหารและยา ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านอายุมีผลต่อการประสบความสำเร็จในการทำงาน คือ ผู้ที่มีอายุมากขึ้นมีแนวโน้มที่จะปฏิบัติงานได้ประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่มีอายุน้อยกว่า

จรรยา ไพลดำ(2544:56) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจในการทำงานของข้าราชการตำรวจชุมชนสายสัมพันธ์ สังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาล กรุงเทพมหานครพบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการทำงานของข้าราชการตำรวจชุมชนสัมพันธ์

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอายุที่กล่าวมาสรุปได้ว่า อายุเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้บุคคลมีลักษณะหรือบุคลิกภาพบางประการแตกต่างกัน เช่น ด้านการตัดสินใจ ด้านการเรียนรู้ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าอายุน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2539:1-23) กล่าวว่า ปัญหาที่นิสิตนักศึกษาประสบ ในระหว่างศึกษามีหลายประการปัญหาที่สำคัญได้แก่ ปัญหาด้านการเรียน เนื่องจากการเรียนในระดับอุดมศึกษาเป็นการส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาค้นหาความรู้ด้วยตนเอง รู้จักค้นคว้า หาแหล่งข้อมูล ต่างๆจากการสังเกต ซักถาม จดจำ สัมผัสปฏิบัติจริงจากการอ่าน การเรียนในระดับนี้จึงยากกว่าระดับมัธยมศึกษา และยิ่งความใกล้ชิดกับอาจารย์ยิ่งน้อยลงทำให้ปัญหาต่างๆต้องปฏิบัติด้วยตนเอง

ไพโรดี และคนอื่นๆ (สิริชัย ประทีปฉาย.2535:170;อ้างอิงจาก Frodi and others.1977) ได้กล่าวว่า บุคลิกภาพของบุคคลย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามอายุหรือไปพร้อมกับอายุ

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น ที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าระดับชั้นที่แตกต่างกันทำให้บุคคลมีลักษณะหรือความเอาใจใส่บางประการแตกต่างกัน เช่น เด็กโตจะมีความรับผิดชอบ มีความขยันหมั่นเพียร มีความเอาใจใส่ด้านการเรียนมากกว่าเด็กเล็ก ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าระดับชั้นน่าจะมีปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

2.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

อีตัน และคนอื่นๆ (สุวรี ปิ่นเจริญ.2549:19;อ้างอิงจาก Eaton ;etal.1965) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการฝ่าฝืนกฎระเบียบและพฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรมของเด็กในระดับต่างๆ ผลการศึกษาพบว่า การฝ่าฝืนกฎระเบียบและพฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรมมีความสัมพันธ์กับเด็กระดับชั้นต่างๆ กล่าวคือ เด็กชั้นที่ 7- 9

นัท (Nutt.1972:650A) ได้ศึกษาปัญหาวัยรุ่น โดยการศึกษาวិเคราะห์จากบันทึกของครูและนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับปัญหาวัยรุ่น จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่7-ปีที่12 จำนวน 607 คน ครู 33 คน จากโรงเรียนมัธยมเวลด เซนทรัล (Weld Central Junior Senior High School) รัฐโคโรราโดผลการศึกษาพบว่า นักเรียนประสบปัญหาต่างๆดังนี้ ปัญหาด้านการปรับตัวให้เข้ากับการงานของโรงเรียน ปัญหาความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาส่วนบุคคล ปัญหาทางจิตวิทยาสังคม ปัญหาด้านสันตนาการ และผลการศึกษาเพิ่มเติมพบว่าเพศและระดับชั้นมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อปัญหาของนักเรียนมากกว่าชั้นเรียน

2.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อารีย์ เศรษฐชัย (2540:47-48) ได้วิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าความรู้สึกรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทย พบว่า นักเรียนพยาบาลชั้นปีที่ 1 2 และ 3 มีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์กันและกันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และในด้านความรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองพบว่า นักเรียนชั้นปีที่ 3 มีลักษณะ 2 ประการสูงกว่านักเรียนพยาบาลชั้นปีที่ 1

จรรยา เกษศรีสังข์ (2537:103) ได้ศึกษาวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ พบว่า นักเรียนนายร้อยตำรวจที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ต่างกันใช้วิธีเผชิญปัญหาด้านการเรียน ทฤษฎีด้านการเรียนภาคปฏิบัติ ด้านส่วนตัวและด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยนักเรียนนายร้อยตำรวจเมื่อศึกษาในระดับที่สูงขึ้นจะเปลี่ยนวิธีการเผชิญปัญหาด้านต่างๆเป็นแบบสู้ปัญหา

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องระดับชั้นที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ระดับชั้นเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้บุคคลมีลักษณะหรือบุคลิกภาพพาประการแตกต่างกัน เช่น ด้านการตัดสินใจ ด้านความเชื่อมั่น ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าระดับชั้นน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษช่วงชั้นที่ 2

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อัจนรา สุขรมณ์ และอรพินท์ ชูชม (2538:10) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจมีผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนโดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ตัวที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ (Nontesting procedures) เช่น จากการสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้ที่โรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อนและช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนาน หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (published achievement test) จะพบว่าการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันอยู่ทั่วไป มักอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน เนื่องจากให้ผลที่เชื่อถือได้มากกว่า อย่างน้อยก่อนการประเมินผลทางการเรียนของนักเรียน ครูต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆอีกหลายๆด้านจึงย่อมดีกว่าการแสดงขนาดความล้มเหลว หรือความสำเร็จทางการเรียนจากการทดสอบนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไปเพียงครั้งเดียว

กู๊ด และคนอื่นๆ (Good and others.1973:7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (achievement) ว่าหมายถึง ความสำเร็จ (accomplishment) ความคล่องแคล่ว ความชำนาญในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (academic achievement) หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้อันในวิชาต่างๆที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากผลการทดสอบของครูผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่างรวมกัน

มาริษา นาคทับที (2541:28) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง ความรู้ความสามารถที่ผู้เรียนได้รับหลังจากการเรียนรู้อันนั้นๆแล้วซึ่งจะทราบว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาได้จากคะแนนผลสอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่นๆประกอบ

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จที่ได้รับจากความพยายามในการเรียน ซึ่งประเมินได้จากคะแนนสอบ หรือผลงานที่ได้รับมอบหมาย หรือจากทั้งสองอย่าง และผลของการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทำให้สามารถแยกกลุ่มของนักเรียนออกเป็นระดับต่างๆ เช่น สูง กลาง ต่ำ เป็นต้น

2.4.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บลูม (bloom.1976:139) กล่าวว่า สิ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี 3 ตัวแปร คือ

1.พฤติกรรมด้านความรู้และความคิด (cognitive entry behaviors) หมายถึง ความรู้ ความสามารถและทักษะต่างๆ ของผู้เรียนที่มีมาก่อน

2.คุณลักษณะทางจิตใจ (Affective entry characteristics) หมายถึง แรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียน เกิดความอยากเรียนยากู้ในสิ่งใหม่ๆ ได้แก่ ความสนใจในวิชาที่เรียน ทัศนคติในเนื้อหาวิชา และสถาบัน การยอมรับความสามารถของตนเอง เป็นต้น

3.คุณภาพการเรียนการสอน (Quality of instruction) หมายถึง ประสิทธิภาพการเรียนการสอนที่นักเรียนจะได้รับ ได้แก่ คำแนะนำการปฏิบัติและแรงเสริมของผู้สอนที่มีต่อผู้เรียน

สุภาพรรณ โคตรจรัส(2537:260)กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1.องค์ประกอบด้านคุณลักษณะเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ประกอบด้วย

1.1องค์ประกอบด้านปัญญา ได้แก่ เซาน์ปัญญา ความถนัด ความรู้พื้นฐาน หรือ ความรู้เดิมของผู้เรียน

1.2 องค์ประกอบด้านอารมณ์ ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียน ความสนใจ ทัศนคติ นิสัยในการเรียน ความนึกคิดเกี่ยวกับตน และลักษณะทางบุคลิกภาพอื่น ๆ

2.องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ วัฒนธรรมเฉพาะกลุ่มสิ่งแวดล้อมทางครอบครัว สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ที่อยู่อาศัย ความคาดหวังของบิดามารดาบรรยากาศของสถานที่เรียนรวมทั้งหลักสูตรและคุณภาพการสอน

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบด้วย ความพร้อมทางด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญาของผู้เรียน สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนและสิ่งแวดล้อมในครอบครัว

2.4.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ครอนบาค(cronbach.1970:26) กล่าวว่า การวัดผลเป็นการกำหนดตัวเลขหรือสัญลักษณ์เข้ากับสิ่งของหรือเหตุการณ์ที่เป็นไปตามกฎ

ภัทรา นิคมานนท์ (2525:1-2) กล่าวถึงการวัดผลว่าเป็นการใช้เครื่องมืออย่างใดอย่างหนึ่งที่จะค้นหาหรือการตรวจสอบเพื่อให้ได้ปริมาณ จำนวน หรือคุณภาพที่มีความหมายแทนพฤติกรรมหรือผลงานของนักเรียนแต่ละคน

ประกายทิพย์ พิชัย (2539: 21) ได้กล่าวว่าการวัดผลเป็นกระบวนการกำหนดตัวเลขซึ่งแสดงถึงคุณลักษณะ ปริมาณ เวลาของพฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคลสิ่งแวดล้อม หรือวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถ หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ว่าเกิดการเรียนรู้น้อยเพียงใดโดยวัดจากคะแนนการทดสอบ การสังเกต หรือการตรวจผลงานของนักเรียนแต่ละคน

2.4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ริงเนสส์ (ringness.1968:141) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสุขภาพจิตภายในโรงเรียนกับนักเรียนเกรดเก้า พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีปัญหาทั้งด้านครอบครัว และในโรงเรียนนอกจากนี้มีพฤติกรรม คือ ชัดชื่น มีความพลุ่งพล่านทางอารมณ์ และมีอาการทางโรคประสาทมากกว่าพวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ ควบคุมตนเองได้ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับครู ส่วนคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเป็นคนขี้เกียจ มีความสัมพันธ์กับคนอื่นไม่ดี มีความสับสนวุ่นวายใจ

2.4.4.2 งานวิจัยในประเทศ

สืบศักดิ์ สาทร (2541:42-44) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่มีความรับผิดชอบต่างกันโดยการเรียนจากชุดการเรียนด้วยตนเอง และจากการสอนปกติผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีความรับผิดชอบสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดการเรียนด้วยตนเองสูงกว่านักเรียนที่มีความรับผิดชอบต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนด้วยตนเองอย่างมากก็คือความรับผิดชอบของผู้เรียน

สบโชค พูลนวม (2533:22-45) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อสัตย์กับความรู้สึกรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ความรู้สึกรับผิดชอบและความซื่อสัตย์มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และเมื่อแยกตามเพศแล้วนักเรียนหญิงมีความรับผิดชอบและความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และเมื่อแยกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความรับผิดชอบและความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงถือเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ เข้าสังคมได้ดี และควบคุมอารมณ์ได้ดี ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมักเป็นคนขี้เกียจ มีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับคนอื่น วิตกกังวล สับสนวุ่นวายใจ

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2.5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

สมทรง สุวรรณเลิศ (ต่อศักดิ์ กาญจนทรัพย์สิน. 2551:31; อ้างอิงจาก สมทรง สุวรรณเลิศ. 2514) ได้กล่าวว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำหรือยากจนมักมีปัญหาทั้งทางร่างกายและจิตใจ และนำไปสู่ปัญหาความประพฤติซึ่งปัญหาเหล่านี้มีผลเสียต่อการเรียนและต่อปัญหาทางอารมณ์

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

จรัมพร สุวรรณวัฒน์(2542:57) ได้สำรวจปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมศาสตร์ คลองหลวงวิทยาคม ปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เครช (ทิวา เทพเสนา.2546 : 60;อ้างอิงจาก Krech.1962) พบว่า รายได้ของบิดามารดาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งในการส่งเสริมสนับสนุนให้บุตรเลือกอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น หรือการออกไปประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ให้กับตนเอง รายได้ของบิดามารดา มีความสัมพันธ์สูงกับการเลือกอาชีพของนักเรียน นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงจะได้รับการสนับสนุนทางการเงินในด้านการศึกษาเล่าเรียน และเพื่อเริ่มต้นประกอบอาชีพ บิดามารดาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจระดับกลางมีแนวโน้มที่จะเสียสละเพื่อสนับสนุนทางการเงินสำหรับส่งเสริมการศึกษาเล่าเรียนแก่บุตรของเขา บิดามารดาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจชั้นต่ำกว่าอาจจะไม่สามารถให้การสนับสนุนได้

จากงานวิจัยในช่วงต้นชี้ให้เห็นว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีอิทธิพลทำให้การประสบปัญหาของนักเรียนแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักเรียน

2.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

2.6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

กู๊ดส์(เทิด แก้วศิริ.2530:11;อ้างอิงจาก Good.1958) ได้อธิบายทักษะทางการเรียนว่า หมายถึง การนำเสนอความสามารถพิเศษหรือวิธีการมาใช้ให้เกิดประโยชน์ซึ่งได้แก่ วิธีการสอน การจดและการบันทึกย่อการสรุป และการศึกษาค้นคว้าถึงวัตถุดิบต่างๆในการเรียน ซึ่งในเรื่องนี้อิงลิชกล่าวว่า ทักษะในการเรียนที่ดีต้องประกอบด้วยความสามารถในเรื่องต่อไปนี้คือการสำรวจ(Survey) การถาม(Question) การอ่าน(Read) การท่องจำ(Recite) และการทบทวน (Review) ซึ่งมีสัญลักษณ์ย่อว่า SQ3R

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (สุภาภรณ์ ศศิติดลภรธรรม.2543:92;อ้างอิงจาก ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.2538) นิสัยในการเรียนหมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอแสดงถึงความพึงพอใจ

2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

2.6.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอยโว (Koivo.1983:2524) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องนิสัย และทัศนคติต่อการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยและทัศนคติต่อการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

เพลโอ และคริสตินา (Peluso Enguix & Gistina.1998:357) ได้ศึกษาโปรแกรมเพื่อพัฒนานิสัยในการเรียนของนักเรียนมหาวิทยาลัยวาเลนเซียในสเปน โดยได้ศึกษาการใช้เทคนิคการสอนซึ่งเป็นโปรแกรมซึ่งนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ซึ่งในโปรแกรมการสอนจะมีกิจกรรมจัดกลุ่มและจัดเป็นรายบุคคล การค้นพบด้วยตนเอง ซึ่งสามารถพัฒนานิสัยในการเรียนได้ดีขึ้นจะเห็นได้จากนักเรียนสามารถใช้วิจารณญาณและการใช้เหตุผลได้ดีขึ้น

2.6.2.1 งานวิจัยในประเทศ

เสวย สิงโตสี (2544:47-48) ได้ศึกษาเรื่องนิสัยในการเรียนและเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านเนินจำปา อำเภอแก่งหางแมว จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีนิสัยในการเรียนแต่ละด้านดังนี้ ด้านการหลีกเลี่ยงการผลัดเวลาและด้านวิธีการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีเจตคติต่อการเรียนในด้านการยอมรับในตัวเองและด้านยอมรับคุณค่าของการศึกษาอยู่ในระดับดี
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีนิสัยในการเรียนด้านการหลีกเลี่ยงการผลัดเวลาและด้านวิธีการทำงานจำแนกตามชั้นเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย (2548:91) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีนิสัยทางการเรียนที่ดีคือ ตั้งใจเรียน รู้จักแบ่งเวลาในการเรียน การอ่านหนังสือ มีการวางแผนการเรียน ขยัน อดทน มีความรับผิดชอบจะส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในการเรียนที่เหมาะสม

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียนที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า นิสัยทางการเรียนของนักเรียนมีความเกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียน นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนที่ไม่เหมาะสม ย่อมส่งผลถึงการเรียนรู้และการรับรู้ที่มีประสิทธิภาพด้วย

2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.7.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

เฮอร์ลอค มีแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวดังนี้ บิดามารดาที่ยอมรับเด็ก ให้ความรัก ความสนใจ สร้างความอบอุ่นให้เกิดขึ้นในบ้านและความสำคัญของเด็ก ผลที่ตามมา คือทำให้เด็กเป็นคนที่ให้ความร่วมมือเป็นมิตรมีอารมณ์มั่นคง ร่าเริง มีความรับผิดชอบ ขยันหมั่นเพียร ระวังระวังรักษาทรัพย์สินสมบัติของส่วนรวมเท่าๆ กับของตนเองมีความตรงไปตรงมาไว้วางใจได้ สามารถเผชิญกับชีวิตด้วยความมั่นใจ และมองตนเองได้ตรงกับความเป็นจริง

ครอนบาค มีแนวคิดว่า คุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัวประกอบด้ยบรรยากาศทางปัญญาและบรรยากาศทางอารมณ์ สำหรับบรรยากาศทางอารมณ์นั้น เป็นคุณลักษณะหนึ่งของสภาพแวดล้อมภายในครอบครัวที่บิดา มารดาสร้างขึ้นเด็กที่ประสบความสำเร็จในชีวิต ความเข้าใจ ให้ความรักความอบอุ่น และช่วยเหลือในเวลาที่ต้องการเด็กย่อมมีสุขภาพจิตดีทำให้เด็กเรียนได้อย่างเต็มที่และประสบความสำเร็จในการเรียน

วิทยา นาควัชระ(2537:258-259;อ้างอิงจากอารยา สนโต.2550)ได้สรุปลักษณะของความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคลในครอบครัวไว้ว่าต้องประกอบไปด้วยการมีความสัมพันธ์อย่างมั่นคง มีความศรัทธาต่อกัน มีความรัก มีวินัยรับผิดชอบ รู้จักบทบาทและหน้าที่ของแต่ละคน มีความปรารถนาดีต่อกันและสามารถแสดงความรู้สึกทั้งหมดนี้ออกมาในปริมาณที่เหมาะสม

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองเกิดจากการที่ผู้ปกครองให้ความรัก ความห่วงใย เอาใจใส่ในการเรียนของเด็ก และเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็กสิ่งเหล่านี้เป็นแรงกระตุ้นให้เด็กมีความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียน

2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.7.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เบรกเคนริดจ์ (breckenridge.1955:80-249)กล่าวว่า เด็กที่ได้รับการยอมรับทางครอบครัวจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กพัฒนาความคิดเรื่องการนับถือตัวเองและความเชื่อมั่นในตนเองมีความรับผิดชอบและสามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วย

ฮอร์นาย (ประมวล ดิคคินสัน.2540:44-51;อ้างอิงจาก hamey.n.d:1659) ศึกษาพบว่าเด็กที่เติบโตในครอบครัวที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลย ชอบบ่นจู้จี้ ไม่เอาใจใส่ ก็จะปลูกฝังทัศนคติเดียวกัน

มาร์สโลว์ และวิลสัน (Marlow and Wilson, 1961:501-510) ศึกษาเด็กที่เรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีระดับสติปัญญาสูงสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งประสบความสำเร็จทางการเรียน ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียน ทั้งหมดจำนวน 96 คน พบว่าเด็กที่ประสบความสำเร็จทางการเรียน นั้นพ่อแม่ดูแลเอาใจใส่อย่างดี ยอมรับเด็ก ให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ มีความไว้วางใจในกิจกรรมต่าง ๆ ยอมให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ รวมทั้งให้กำลังใจเด็ก ไม่เร่งรัดเกี่ยวกับความสำเร็จทางการเรียนมากเกินไป ส่วนเด็กที่ไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียนจะมีคะแนนด้านต่าง ๆ ค่อนข้างต่ำ

2.7.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สมทรง สุวรรณเลิศ (2541: 7-9) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของเด็กที่เรียนไม่ดี หรือเรียนต่ำกว่าความสามารถในเกณฑ์เฉลี่ย และในเด็กที่ฉลาดมากแต่เรียนไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากเด็กมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งมีสาเหตุหลายอย่าง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว พ่อแม่ไม่ลงรอยกัน ทำให้เด็กวิตกกังวล ไม่มีความสุข หรือบางทีพ่อแม่ไม่เข้าใจและไม่สนใจเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกว่าการเรียนไม่มีประโยชน์ และขาดกำลังใจในการเรียน

กวินทร์ ธรรมนุติ (2542:7-9; อ้างอิงจากศักดิ์ดา พยัคฆ์ 2545) ศึกษาพบว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีบรรยากาศที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลย ชอบบ่นจู้จี้ไม่เอาใจใส่ เมื่อมีปัญหาเฉพาะหน้าเกิดขึ้น เด็กจะตัดสินใจไม่ถูก และไม่รู้ว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ นอกจากนี้เด็กจะชอบทำงานที่ไม่ต้องออกแรง ชอบวิธีรวบรวบทางลัด หรือความสะดวกสบายต่างๆ

จากรายงานการวิจัยสรุปได้ว่า สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียน กับผู้ปกครองทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนได้รับความรักความเอาใจใส่จากผู้ปกครองอย่างใกล้ชิด ให้ความไว้วางใจในการทำกิจกรรมทางการเรียน และให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น มีกำลังใจในการเรียน และเพียรพยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียน

2.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง

2.8.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง

ประกายทิพย์ พิชัย (2539:7-8) กล่าวว่า การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อบุตรในด้านการเรียน ได้แก่ การเอาใจใส่ต่อการเรียนของบุตร ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทางการเรียนที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ไว้วางใจในการทำกิจกรรมของบุตรกับเพื่อน ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการเรียน การให้กำลังใจของบิดา

2.8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง

2.8.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

บิตเวลด์ (อารี วารีสงัด.2542:42;อ้างอิงจาก Bidweid.1976) ได้ระบุสังคมอเมริกันฐานะสังคมของครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการศึกษาของบุตร นอกจากนี้ยังมีผู้วิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวนักเรียนแล้วได้ผลสอดคล้องกัน

แวง และคนอื่นๆ(สุธาสินี ใจเย็น .2545:37;อ้างอิงจาก Wang, Haertel & Wallberg .1992) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กนักเรียนเรียนดีโดยได้ใช้สังเคราะห์เนื้อหาคำแนะนำในการเรียนของคู่มือนักเรียน 179 บท รวบรวมผลการสังเคราะห์รายงานวิจัย 91 รายการ และสำรวจความคิดเห็นของนักวิจัยการศึกษา 61 คนได้ข้อมูลน่าสนใจ 11000 รายการที่เกี่ยวกับปัจจัยที่เด็กเรียนดีและได้นำข้อมูลที่มีความสอดคล้องกันอย่างมาก 28 ตัวแปร และใช้ Mata- Analysis เพื่อสังเคราะห์ผลรวมของรายงานวิจัยและข้อมูลผลที่ได้ออกมาจะเป็นค่าประมาณโดยผลเฉลี่ยของกลุ่มตัวแปรพบว่าสภาพแวดล้อมทางบ้านและการสนับสนุนของผู้ปกครองที่มีอิทธิพลต่อการเรียนช่วยให้เด็กนักเรียนอยู่ในอันดับที่ 4 มีค่าเฉลี่ย 58.4

2.8.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กองวิจัยการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ(2520 :18) ได้วิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษาพบว่า ในครอบครัวที่บิดามารดา เห็นความสำคัญของการศึกษา เด็กจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เพราะบิดามารดาสนับสนุนการเรียนของเด็กโดยให้กำลังใจเอาใจใส่ในการทำการบ้าน และการหาความรู้ของเด็กส่วนครอบครัวที่พ่อแม่ไม่เอาใจใส่หรือไม่ให้การสนับสนุนเด็กก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะกายภาพทางการเรียน

2.9.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะกายภาพทางการเรียน

ปัจจุบันโรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการผลิตคนให้เป็นพลเมืองดี เพราะโรงเรียนมีผลต่อเด็กมากกว่าสถาบันอื่น ดังนั้นโรงเรียนจึงควรตระหนักถึงบทบาทในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในด้านต่างๆดังที่ ละเมียด ลิมอักษร(2539:23-28) กล่าวว่า โรงเรียนเป็นสถานที่ซึ่งจัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การศึกษาแก่นักเรียนโดยตรง ดังนั้นโรงเรียนจึงเป็นสิ่งแวดล้อมทางการศึกษาที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้ให้นักเรียนได้พบสิ่งแวดล้อมทางการเรียนหลายอย่าง เช่น ได้มีการสมาคมติดต่อกับ

สุพิณษา วีระกุลและคนอื่นๆ(2544:182-187;อ้างอิงจากเต็มศักดิ์ คชาวณิช.2540) ได้เสนอแนวทางการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนดังนี้

1.สภาพโรงเรียนและห้องเรียน โรงเรียนจัดอาคารและสถานที่ถูกหลักวิชาการ เช่น การวางแผนแนวอาคารถูกทิศทาง ได้รับแสงสว่างอย่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทดี ไม่ร้อนอบอ้าวจนเกินไป ไม่มีเสียงดังรบกวนภายในตกแต่งด้วยสิ่งสวยงามเป็นระเบียบ เพื่อช่วยให้บรรยากาศร่มรื่นน่าเรียน สภาพห้องเรียนควรยืดหยุ่นได้ตลอดเวลา บริเวณควรสะอาดสวยงาม โต๊ะเก้าอี้มีเพียงพอ จำนวนนักเรียนและขนาดต้องเหมาะสมกับผู้เรียน เพราะสิ่งแวดล้อมนี้มีความจำเป็นที่จะส่งเสริมการเรียนการสอนให้ได้ผลดี

2.หลักสูตรคือ แนวทางที่โรงเรียนจัดประสบการณ์ให้แก่เด็ก หรือเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ หลักสูตรที่ดีจะต้องจัดให้ตรงกับความมุ่งหมายทางการศึกษาและตรงกับความต้องการเด็กแต่ละวัย

3.แบบเรียนและบทเรียนแบบเรียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และถือว่าเป็นอุปกรณ์การศึกษาที่ถือว่าโรงเรียนจะขาดเสียมิได้สิ่งที่ครูจะพิจารณาคือ การจัดบทเรียนที่เป็นประโยชน์เหมาะสมกับวัย ความต้องการและความสนใจของผู้เรียนและเหมาะสมกับท้องถิ่น

4.สื่อและอุปกรณ์ทางการศึกษา เป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีจะง่ายขึ้นการใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนให้ได้ผลดีนั้นขึ้นอยู่กับทักษะและความสนใจของครูผู้สอนว่าจะใช้อุปกรณ์นั้นๆ ได้เหมาะสมกับเนื้อหา เวลา และใช้ได้ถูกต้องเพียงใด

5.กิจกรรมต่างๆในการเรียนการสอนคือ พฤติกรรมที่แสดงออกแล้วทำให้เกิดการเรียนรู้ซึ่งการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ทำนั้นตรงตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่ กิจกรรมที่ดีควรเป็นกิจกรรมที่เรียนแล้วผู้เรียนกระทำแล้วเกิดความเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น กิจกรรมเกี่ยวกับการพูด การเขียน กิจกรรมที่เกี่ยวกับการแสดงและประดิษฐ์ เป็นต้น

6.เวลาและโอกาส การเรียนจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับเวลา เช่นกัน ครูจะต้องจัดสรรเวลาให้เหมาะสมกับวิชาและเนื้อหาที่จะสอน เวลาควรมีการยืดหยุ่นไปตามเนื้อหา ไม่ควรมีกฎเกณฑ์ตายตัว

7. สถานที่ สถานที่ที่ใช้ในการเรียนนั้น อาจไม่ได้หมายถึง ห้องเรียนเพียงอย่างเดียว บางครั้งอาจเป็นสนามโรงเรียนหรือสถานที่ที่ค้นคว้าด้วย สถานที่จึงมีส่วนช่วยสร้างความรู้สึกและสร้างบรรยากาศในการศึกษาเล่าเรียน การเปลี่ยนแปลงบรรยากาศในการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้เรียนไม่รู้สึกเบื่อช่วยให้สังคมของเด็กดีขึ้น อย่างไรก็ตาม สถานที่ที่ใช้เรียนต้องไม่มีเสียงรบกวนผู้เรียน และไม่วิเวกวังเวงหรือดูถูกลบจนน่ากลัว ไม่เสียงภัยหรือใกล้สิ่งที่เป็นอันตรายหรือสกปรก และสถานที่นั้นต้องเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน

8. ผู้เรียนการเรียนการสอนจะเกิดขึ้นได้และเป็นผลดี ก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีความพร้อม มีความสนใจที่จะศึกษาหาความรู้ ครูจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนหรือเมื่อผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนก็ควรให้โอกาสแก่ผู้เรียนทันที ครูผู้สอนจะต้องหมั่นสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน หากแสดงความรู้สึกว่ามีความวิตกกังวล มีความคับข้องใจ ครูจะต้องช่วยลดความรู้สึกนั้น ๆ เสียก่อน และพยายามสร้างบรรยากาศที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่

9. ผู้สอนและวิธีสอน ครูถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลดี นักเรียนศึกษาต่างประเทศและการวิจัยการศึกษา ได้ระบุไว้แน่ชัดว่ายังไม่มีอุปกรณ์การสอนใดๆ ในโลกนี้ที่จะใช้แทนครูที่มีความสามารถในการสอนได้

นพพงษ์ บุญจิตตราดุล (2537: 48-67) ได้กล่าวถึงแนวทางการสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนและผู้สอนในแง่ของปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนกับสิ่งต่าง ๆ มี 4 ประการ คือ

1. ปฏิกริยาตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ผู้สอนไม่ควรสร้างบรรยากาศแห่งความกลัวให้เกิดขึ้น และควรฟังความคิดเห็นจากนักเรียนบ้าง ปฏิกริยาตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนมิใช่เกิดขึ้นในชั้นเรียนเสมอไป การพบปะซักถามนอกชั้นเรียนจะสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรได้ง่ายขึ้น

2. ปฏิกริยาตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันเอง เช่น การอภิปราย การโต้เถียง การรายงานจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดปฏิกริยาตอบสนองระหว่างกัน และการฝึกการทำงานร่วมกันเป็นการสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองระหว่างผู้เรียน ซึ่งจะทำให้เกิดความรักความสามัคคีในหมู่ผู้เรียน

3. ปฏิกริยาระหว่างผู้เรียนกับวัสดุอุปกรณ์ วัสดุอุปกรณ์จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ง่าย สะดวก และลดเวลาการเรียนการสอน การนำวัสดุกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนจะทำให้ผู้เรียนเกิดอิสระและช่วยให้เกิดการเรียนรู้ดีขึ้น

4. ปฏิกริยาตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับสิ่งแวดล้อม ผู้บริหารจะต้องจัดสิ่งแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน ตั้งแต่อาคาร สถานที่ ความปลอดภัยจากกลิ่นควัน และเสียงรบกวนตลอดจนบุคลากรต่าง ๆ

จากเอกสาร สรุปได้ว่า บรรยากาศในการเรียนการสอนที่ดี ประกอบด้วยวิธีการสอนของครูที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสซักถาม การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอนมีอุปสรรคการเรียนการสอนที่ทันสมัย ตลอดจนการจัดสิ่งแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนมีความกระตือรือร้น และความรับผิดชอบ

2.9.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะกายภาพทางการเรียน

2.9.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เลวิน และคนอื่นๆ (Lewin and others .1939:271-279) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนพบว่า นักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนแบบอัตตาธิปไตย จะมีแนวโน้มให้เด็กมีนิสัยก้าวร้าว เห็นแก่ตัวไม่มีความสามัคคี ส่งวนชั้นเรียนที่มีบรรยากาศแบบประชาธิปไตยนั้นจะส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามัคคี ประองตองเป็นมิตรต่อกัน รู้จักสิทธิหน้าที่ของตนมีบรรยากาศการเรียนที่สบายใจ นำเรียนเพราะครูจัดความกดดันและความกลัวออกจากชั้นเรียนได้

บุช (วิลาส ทองขาว.2537:16;อ้างอิงจาก both.1942) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน พบว่า ครูที่พยายามทำความรู้จักนักเรียน ให้ความเห็นอกเห็นใจนักเรียน รู้จักส่งเสริมการเรียนตามความต้องการและความสนใจของนักเรียน นักเรียนจะเรียนได้ดีและมีความสามารถในการปรับตัวได้สูงซึ่งต่างจากครูที่มุ่งสอนโดยวิธีกดดันให้นักเรียนยอมรับความต้องการของตนผลที่สุดนักเรียนจะไม่พอใจในตัวครูและเรียนไม่ดีเท่าที่ควร

สแตรง(Strang.1958:248) ได้ศึกษาการทำงานเป็นกลุ่มของเด็กวัยรุ่นพบว่า เด็กแสดงความกลัวและไม่สบายใจในเรื่องการสอบ การพูดหน้าชั้น วิตกกังวลในเรื่องการสอบ นอกจากนี้ยังขาดความเข้าใจในบางวิชา ต้องเรียนวิชาที่ตนไม่ชอบ ห้องเรียน ตำราเรียนไม่กระตุ้นให้เกิดความอยากเรียน การสอนไม่มีเสรีภาพเกินไป สภาพห้องเรียนมีความวุ่นวายเวลาที่ใช้อภิปรายในห้องเรียนไม่เพียงพอ

2.9.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ผกาทิพย์ เกษรากุล(2524:21;อ้างอิงจากกรพิน วัฒนสุข.2542) ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในทัศนะของนิสิตพบว่า บรรยากาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเกิดจากผู้สอน วิธีสอน ผู้เรียน การซักถามและการถกเถียงทางวิชาการ การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการพัฒนาการทางด้านสังคม อารมณ์ และสติปัญญาของนักศึกษาได้

วลีวรรณ ศรีเดชวิวัฒน์ (2536:78) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษากลุ่มภาคเหนือพบว่า บรรยากาศในห้องเรียนเป็นปัญหาสำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน ได้แก่

จากเอกสาร สรุปได้ว่า บรรยากาศการเรียนการสอนประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ครูที่มีความเป็นกันเอง ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียนด้วยความเต็มใจ นักเรียนจะลดความวิตกกังวลและตั้งใจเรียนด้วยความสนใจ นอกจากนี้วิธีการสอน การใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ตลอดจนสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนมีอิทธิพลต่อบรรยากาศการเรียนการสอนไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน

2.10 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.10.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ธเนศ ขำเกิด (2543:7) กล่าวถึง ความผูกพันและความเป็นกันเองระหว่างครูกับนักเรียนว่า ครูควรแสดงพฤติกรรมทั้งในด้านคำพูด กริยา ท่าทาง สีหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ให้ความรัก ความเมตตาอย่างจริงใจ และมีเหตุผลด้วยความสม่ำเสมอ นักเรียนจะรู้และเข้าใจดีว่า ครูของเขามีความรักและความจริงใจต่อเขาเพียงใด สิ่งเหล่านี้จะเป็นแม่แบบของนักเรียน และมีผลทางด้านจิตใจต่อการแสดงความรักความศรัทธาในครูของเขาด้วยความจริงใจ หากครูสามารถครองจิตใจของนักเรียนได้แล้ว ความรู้สึกที่ดีต่อกันจะสร้างสรรคบรรยากาศในการเรียนการสอนที่สดชื่น มีความรัก ความผูกพัน เอื้ออาทร และให้อภัยต่อกัน

พรเพ็ญ สุวรรณเดชา (2543: 15) กล่าวว่า ถ้ามีการเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในทางที่ดีแล้ว จะช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันได้มุ่งเน้นให้นักเรียนแสดงออกในทางที่ถูกต้อง และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ ดังนั้นการให้ความสำคัญต่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจึงเป็นแนวทางในการจัดสภาพการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับสภาพการศึกษาในปัจจุบันมากที่สุด

พรณี ช. เชนจิต (2538:253) ได้กล่าวถึงสัมพันธภาพระหว่างครูประจำชั้นกับนักเรียนว่า ครูมีหน้าที่สร้างบรรยากาศที่ดี ขึ้นในชั้นเรียน บรรยากาศในชั้นเรียนควรมีลักษณะผ่อนคลายไม่ตึงเครียด ให้เด็กได้รู้สึกว่าเป็นสถานที่ปลอดภัยสำหรับเขา พยายามมองสถานการณ์ต่าง ๆ ตามที่เด็กมองอย่าเห็นว่าความกลัว ความวิตกกังวลของเด็กเป็นเรื่องไร้สาระการสอนจึงไม่ควรบังคับให้เด็กต้องทำ แต่ควรให้มีบรรยากาศแห่งความอบอุ่น ปลอดภัย ซึ่งจะทำให้เด็กตั้งใจเรียน

จากเอกสารสรุปได้ว่า สัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน โดยครูให้ความรัก ความเอาใจใส่ ต่อนักเรียน ให้ความเป็นกันเอง และให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียน มีปัญหา ทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อครู ตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการเรียน และมีความรับผิดชอบด้านการเรียน

2.10.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.10.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เบ็ค (Beck. 1967: 127-128) ศึกษาคุณลักษณะของครู โดยใช้แบบสอบถามนักเรียนเกรด 6 จำนวน 2108 คน พบว่า ครูที่ดีในสายตาของนักเรียน คือ ครู ที่ให้ความรักความเอาใจใส่ มีท่าทางอบอุ่น เป็นกันเองกับนักเรียน สามารถสื่อความเข้าใจได้อย่างชัดเจน กระตุ้นให้นักเรียนแสดงความสามารถได้อย่างเต็มที่ สามารถควบคุมให้นักเรียนอยู่ในระเบียบวินัยและมีวิธีการสอนที่จูงใจให้นักเรียนอยากเรียน

โคแกน (Cogan. 1975:135-139) ศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างครูกับนักเรียน จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น ยิ่งครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์ต่อกันมากเท่าใดนักเรียนจะพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้สูงถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้นและลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียน นักเรียนที่มีความศรัทธาในตัวครูจะทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

2.10.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สุมาลี วงศ์ปลุกแก้ว (2546: 54) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในชั้นเรียนกับความรู้สึกประทับใจและเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่2ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 634 คน พบว่า นักเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์กับครูแบบประชาธิปไตยและแบบอัตตาธิปไตย มีความรู้สึกประทับใจสูงกว่านักเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์กับครูแบบปล่อยปละละเลย

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา(2537:130-142) ได้ศึกษาเกี่ยวกับนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐ10 แห่ง พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จทางการเรียนการสอน คือ ความสนใจในวิชาที่เรียน ผู้สอนมีความเป็นกันเอง แอละวิธีการสอนของอาจารย์ ส่วนปัจจัยที่มีผลให้นักเรียนศึกษาสนใจมากที่สุด 3 ปัจจัย คือ ผู้สอนเตรียมการสอนอย่างดี มีความเป็นกันเอง และกระตือรือร้นในการสอน ส่วนปัญหาด้านการเรียนการสอน พบว่า ปัญหาด้านอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการสอนไม่ดี บรรยายไม่ถูกวิธี ทำให้ชั้นเรียนน่าเบื่อ ปัญหาของนักศึกษา คือ เกียจคร้าน ง่วงนอน และขาดสมาธิ

จากเอกสาร สรุปได้ว่า สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนต่อครู ส่งผลให้นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียน ทั้งนี้เพราะครูให้ความรัก ความเข้าใจนักเรียนอย่างจริงใจพร้อมทั้งยอมรับและให้ความเป็นกันเองกับนักเรียนทุกคน ทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน และตั้งใจเรียน

2.11 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ

2.11.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ

ซุนนุซ บัญญัติ(2541:5)กล่าวว่า สัมพันธภาพกับเพื่อน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถของนักเรียนทั้งด้านการใช้วาจา การแสดงกริยาท่าทางอันประกอบด้วยลักษณะของการให้ความช่วยเหลือรู้จักเคารพในสิทธิ์ของผู้อื่น รู้จักและเข้าใจตนเอง สนใจในความรู้สึกของเพื่อน ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล รับฟังความคิดเห็นของเพื่อนเพื่อก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อน ซึ่งจะส่งผลให้การทำงานกลุ่มและการปฏิบัติกับเพื่อนเป็นไปอย่างเหมาะสม

ณรงค์ เสียงประชา (2538:166) ให้แนวคิดเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนไว้ว่า กลุ่มเพื่อนจะช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่อาจไม่ได้รับจากครอบครัว หรือผู้ใหญ่ เช่น เพศศึกษา ความเสมอภาค ความเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อน เด็กจะเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น เด็กจะเลือกคบเพื่อนที่ถูกใจ และอาจนำเอาพฤติกรรมต่าง ๆ ของเพื่อนมาใช้เป็นแนวปฏิบัติของตนเอง กลุ่มเพื่อนจะช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ยึดมั่นในประเพณีน้อยลง สร้างค่านิยมและความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มมากขึ้น
2. สอนให้รู้จักแบบแผนของการอยู่ร่วมกันในสังคมมากขึ้น เช่น การปฏิบัติตามเกณฑ์ของกลุ่มในการเล่นกีฬา หรือทำงานร่วมกัน
3. สอนให้มีประสบการณ์ในความเสมอภาคเท่าเทียมกัน
4. ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก เช่น ความเป็นตัวของตัวเอง แบบของอารมณ์ เอกลักษณะเฉพาะของตนเอง ความคิดเห็นของตนเอง ฯลฯ
5. สอนให้มีประสบการณ์เกี่ยวกับความสัมพันธ์กันเป็นส่วนตัวมากกว่าการใช้อำนาจสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนเป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษในการดำรงชีพและการอยู่ร่วมกันของคนในสังคมทุกระดับ ตั้งแต่สังคมเล็กๆคือ ครอบครัว ห้องเรียน โรงเรียน อาชีพการงาน ชุมชน ประเทศจนกระทั่งโลก ต้องมีการติดต่อสัมพันธ์กัน (ศรีกัลยา พึ่งแสง สี.2540:28)

การพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนและประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษต้องกระทำตั้งแต่เริ่มแรก เพราะสัมพันธภาพทางสังคมจะทำให้เด็กมีพื้นฐานทางอารมณ์ดี สามารถพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างเหมาะสม ช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้เหมือนเด็กปกติ (Cook at al.1996 : 224)

จากเอกสาร สรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อนักเรียนในหลายๆด้าน ทั้งในด้านความคิด ความเชื่อ และพฤติกรรมต่างๆ ดังนั้น การที่นักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง กระตือรือร้น และสามารถอยู่ในกลุ่มเพื่อนได้อย่างมีความสุข แต่ถ้านักเรียนมีสัมพันธภาพที่ไม่ดีกับเพื่อน จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเอง วิตกกังวล ห่อเหี่ยว และไม่มีความสุขในการเรียน

2.11.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ

2.11.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

กรอนลันด์ (สุรัชย์ โกศิยะกุล.2536:32; อ้างอิงมาจาก Groulund.1959) ศึกษาปัญหาในการปรับตัวของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นที่ประสบปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนและสภาพแวดล้อม มีปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความขัดแย้งในกลุ่ม เป็นเหตุให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพ เกิดความตึงเครียดทางอารมณ์และไม่มีความสุข

เดอคอสเตอร์ (Decoster. 1971: 5789-A) ศึกษาความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยม พบว่า นักเรียนที่มีความพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนมีแนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนต่ำ

2.11.2.2 งานวิจัยในประเทศ

เทียมใจ พิมพ์วงศ์(2541:86) ได้ศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเรียนร่วมกับเด็กปกติ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการเรียนการสอนโดยวิธีการเรียนร่วมแบบสหร่วมใจ ผลการวิจัยสรุปว่า ทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเรียนร่วมกับเด็กปกติ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนแบบสหร่วมใจสูงขึ้นและอยู่ในระดับพอใช้

ระพีพร ศุภมสิริ และคณะ (2544:online) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยใช้กิจกรรมการเล่นรวมกันกับเด็กปกติ โดยนักเรียนออทิสติกชั้นประถมศึกษาปีที่1 และ2 จำนวน12 คน นักเรียนปกติจากระดับชั้นเดียวกันจำนวน 32 คนในโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เล่นและร่วมกิจกรรมในการวาดภาพระบายสีการต่อตัวและไม้หนีบผ้า และการร้อยลูกปัด ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนออทิสติกมีพฤติกรรมด้านสังคมเปลี่ยนไปในทางบวกทุกคน แต่อัตราการเปลี่ยนแปลงไม่เท่ากัน

จากเอกสาร สรุปได้ว่า สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับเพื่อนทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียน ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีการช่วยเหลือพึ่งพากันและกันในการเรียน มีความ

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.1 ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2514 เพื่อใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติงานทางการฝึกหัดครูระดับปริญญาของนิสิต คณะศึกษาศาสตร์ เป็นสถานที่ศึกษา วิจัย ทดลองค้นคว้าวิชาทางด้านการศึกษา ตลอดจนเป็นสถาบันให้การศึกษาดูแบบ กุลบุตร กุลธิดา ตามระดับความสามารถสติปัญญา ความถนัดและความสนใจ โดยมี ศ.ดร.อุบล เรียงสุวรรณ เป็นผู้ก่อตั้งและเป็นอาจารย์ใหญ่คนแรก ปัจจุบันโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีสถานภาพเป็นศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษาโดยมีฐานะเทียบเท่าภาควิชาในคณะศึกษาศาสตร์

อาจารย์ใหญ่

รศ.ดร. ดารณี อุทัยรัตนกิจ

ปรัชญาและหลักในการจัดการเรียนรู้

คณาจารย์ของโรงเรียนยึดมั่นที่จะพัฒนาคุณลักษณะของนักเรียนให้พร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาและความเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นตลอดเวลา พัฒนานักเรียนให้มีความสามารถ สติปัญญาและคุณธรรม รวมทั้งรู้จักใช้เทคโนโลยีเพื่อแก้ไขปัญหาที่เผชิญอยู่ได้อย่างเหมาะสม เพื่อความสุข ความสงบและประโยชน์ของส่วนรวมเป็นสำคัญ ส่งเสริมและพัฒนาคุณลักษณะของการอยู่ร่วมกันในวิถีทางประชาธิปไตย ภาคภูมิใจในความเป็นไทย เคารพกฎ กติกา ระเบียบของสังคม ส่งเสริมนักเรียนให้มีกระบวนการเรียนรู้ ทักษะชีวิต และความรู้ความสามารถอย่างเหมาะสมเต็มศักยภาพแห่งตน

เนื่องจากคณะกรรมการบริหารงานโรงเรียนในขณะนั้นพิจารณาว่า เพื่อให้ง่ายแก่การจำทำ ความเข้าใจ และจดจำของนักเรียนและบุคคลทั่วไป จึงพิจารณาเป็นคติธรรมซึ่งมีความหมายเดียวกันว่า รอบรู้ ผู้ชีวิต จิตมั่นคง ดำรงคุณธรรม

สัญลักษณ์ของโรงเรียน

พระพิรุณทรงนาค มาจากสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แต่สัญลักษณ์ของโรงเรียนจะไม่มีวงกลมล้อมรอบกลีบดอกบัว และไม่มีคำว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2486

สีประจำโรงเรียน

สีม่วง เป็นสีประจำของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ต้นไม้ประจำโรงเรียน

ต้นกระพี้จั่น เป็นต้นไม้ที่มีความอดทน ขึ้นง่าย แม้จะเป็นพื้นที่แห้งแล้งก็ตามดอกจะออกพร้อมกันอย่างเป็นระเบียบ มีสีขาว และสีม่วงสลับกัน

วิสัยทัศน์ของโรงเรียน

ภายในปี พ.ศ. 2555 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะเป็นองค์กรที่มีความเป็นเลิศทางการจัดการศึกษา เป็นผู้นำเรื่องกระบวนการเรียนรู้ วิจัยทางการศึกษา การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้การเป็นศูนย์ปฏิบัติการวิชาชีพการศึกษาศาสตร์เป็นแหล่งอ้างอิง และบริการทางการศึกษา

สร้างและพัฒนาให้นักเรียนทุกคนให้เป็นบุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคม มีคุณธรรม จริยธรรม พร้อมทั้งมีสุขภาพกาย ใจ ที่สมบูรณ์ มีความรู้ ความสามารถระดับมาตรฐานสากล มีจิตสำนึกในคุณค่าของสิ่งแวดล้อม เป็นผู้ที่มีวัฒนธรรม ภูมิใจในความเป็นไทย และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

3.2 การจัดการเรียนรู้

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษาจัดการเรียนรู้ ตั้งแต่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภายใต้กรอบของหลักสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศใช้ แต่ปรับรายละเอียดบางส่วนให้เป็น หลักสูตรท้องถิ่นที่ทันสมัยเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและความต้องการของประชาคมของโรงเรียน เช่น การจัดกิจกรรมสนทนาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 และเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีชั่วโมงสนทนาภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาโดยตรงส่งเสริมให้นักเรียนเลือกเรียนอย่างหลากหลายตามความถนัดและความสนใจพร้อมทั้งจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อเพิ่มพูนทักษะความสามารถและประสบการณ์อย่างระบบต่อเนื่องสอดคล้องกัน เช่นกิจกรรมศึกษานอกสถานที่ การเชิญวิทยากรภูมิปัญญาท้องถิ่น การประกวดแข่งขันทางวิชาการในกลุ่มสามารถการเรียนรู้ต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน การจัดนิทรรศการ ฯลฯ

นอกเหนือจากการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาต่าง ๆ แล้วโรงเรียนยังมีกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ด้วยการจัดโครงการและกิจกรรมที่หลากหลายตามบริบทของโรงเรียน เพื่อส่งเสริมศักยภาพและพัฒนาผู้เรียนด้วยการดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดจากอาจารย์ประจำชั้น และอาจารย์ที่ปรึกษา เช่น

- กิจกรรมสนทนายามเช้า
- กิจกรรมอิสระพัฒนาตน
- โครงการส่งเสริมความถนัดความสามารถและความสนใจพิเศษ
- โครงการพัฒนากีฬา

3.3 อาคารสถานที่

ปัจจุบันโรงเรียนมีพื้นที่ใช้สอยกว่า 47 ไร่ มีอาคารเรียน 7 หลัง ประกอบด้วยห้องเรียนที่มี โสตทัศนูปกรณ์อำนวยความสะดวกประจำทุกห้องอาคารส่งเสริมกีฬาและพละนันทนาการประกอบด้วย ห้องส่งเสริมสมรรถภาพทางกาย สระว่ายน้ำและสนามกีฬาในร่มอาคารคณะศึกษาศาสตร์เฉลิมพระเกียรติ 6 รอบพระชนมพรรษาเป็นสถานที่ตั้งของศูนย์บริการของการเรียนการสอน ห้องอาหารและ หอประชุมจรัลจักร ไกรนาม ขนาดจุ 3,300 คนอาคารฝึกปฏิบัติงาน ห้องปฏิบัติการที่ทันสมัยของกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ศูนย์เทคโนโลยีสื่อสารสารสนเทศ อาคารอเนกประสงค์ประกอบด้วยห้องสมุด และศูนย์สื่อการเรียนรู้ห้อง multimedia ห้องประชุมขนาดจุ 300 คน และห้องเกียรติยศ นอกจากนี้ ภายในบริเวณโรงเรียนยังมีสนามกีฬากลางแจ้ง สนามเด็กเล่น สวนพฤกษศาสตร์โรงเรียน ฯลฯ อันเอื้อต่อการเป็นแหล่งการเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพของนักเรียน

3.4 จำนวนอาจารย์ นักเรียน เจ้าหน้าที่

จำนวนนักเรียนทั้งหมด 3,604 คน

จำนวนอาจารย์ทั้งหมด 405 คน

จำนวนเจ้าหน้าที่ทั้งหมด 184 คน

3.5 เวลาเรียน และกำหนดการเปิด – ปิดภาคเรียน

เวลาเรียน จันทร์ - ศุกร์ เวลา 08.00 - 15.45 น. (เว้นวันหยุดราชการ)

ภาคต้น มิถุนายน - ตุลาคม รวมเวลาเรียน ประมาณ 18 สัปดาห์

ภาคปลาย พฤศจิกายน - มีนาคม รวมเวลาเรียน ประมาณ 18 สัปดาห์

3.6 โครงการความร่วมมือทางวิชาการและทางการวิจัยการจัดการศึกษาพิเศษระหว่าง โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์

เป็นความร่วมมือระหว่างสถาบันทางการศึกษาและสถาบันทางการแพทย์ โดยมีความมุ่งหมายเพื่อจัดโอกาสให้เด็กออทิสติก เด็กที่มีความผิดปกติทางด้านพัฒนาการเกี่ยวกับสังคม อารมณ์ และการสื่อสารอย่างรุนแรง ซึ่งอาจจะไม่มีปัญหาทางด้านสติปัญญาร่วมอยู่ด้วย ได้เข้าร่วมเรียนกับ เด็กปกติโดยเริ่มโครงการตั้งแต่ปีการศึกษา 2533 ต่อมาเพื่อให้เกิดการดำเนินงานของศูนย์วิจัย การศึกษาเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และมีประสิทธิภาพ โรงเรียนจึงมีการปรับปรุงโครงสร้างการบริหารงานของศูนย์ฯ โดยมีการขยายความรับผิดชอบ

1.คณะกรรมการบริหารงาน ประกอบด้วย อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นประธานกรรมการ หัวหน้าศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ เป็นกรรมการและเลขานุการ อาจารย์โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และผู้ทรงคุณวุฒิ อีกจำนวนหนึ่ง เป็นกรรมการโดยมีวาระ 2 ปีคณะกรรมการบริหารฯมีหน้าที่กำหนดนโยบาย ให้คำแนะนำสนับสนุนการปฏิบัติงาน และการบริหารงานงบประมาณของศูนย์วิจัยฯ.ให้ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ

2.คณะกรรมการดำเนินงาน ประกอบด้วย คณะกรรมการที่โรงเรียนแต่งตั้งโดยมีวาระ 1 ปี กรรมการปีการศึกษา 2551 มีรายนามดังนี้

รศ.ดร.ดารณี อุกฤษฏ์นิกิจ ที่ปรึกษาโครงการ

ผศ.จิตติรัตน์ ทัดเทียมมรมย์ ที่ปรึกษาโครงการ

รศ.เสารัตน์ ภัทรจิตินันท์ ที่ปรึกษาโครงการ

อาจารย์อัชชา แสงอัสนีย์ ที่ปรึกษาโครงการ

อาจารย์ระพีพร ศุภมหิธร ประธานกรรมการ

(หัวหน้าศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ)

ผศ.สุนทรา อมราพิทักษ์ กรรมการ

ผศ.กุลกานต์ วงษ์สิงห์ กรรมการ

ผศ.อัญชิวา เศรษฐลัทธ์ กรรมการ

อาจารย์รัชฎาภรณ์ พานิช กรรมการ

อาจารย์พรพรรณ เลียบสวัสดิ์ กรรมการ

อาจารย์อรไท อ็อกกังวาล กรรมการและเลขานุการ

3.การพิจารณานักเรียนเข้าโครงการ

นักเรียนที่ได้รับการพิจารณาเข้าโครงการ จะต้องเป็นเด็กที่ได้รับการรักษาจากโรงพยาบาล ยูวประสาททวาทโยปถัมภ์ และอยู่ภายใต้การวินิจฉัยและรับรองของศาสตร์ตราจารย์แพทย์หญิงเพ็ญแข ลิมศิลา แพทย์จิตเวชผู้เชี่ยวชาญการรักษาเด็กออทิสติก และกรรมการบริหารศูนย์วิจัยการศึกษา

4. การจัดหลักสูตรและการเรียนการสอน

การให้เด็กได้มีโอกาสเรียนและใช้ชีวิตร่วมกับเด็กปกติให้มากที่สุด ดังนั้นการจัดการหลักสูตรและการเรียนการสอนจึงดำเนินการดังนี้

4.1 จัดแพทย์ตรวจนักเรียนอย่างละเอียด ในด้านร่างกาย พัฒนาและสภาวะทางจิตใจ เพื่อนำผลการประเมินทั้งหมดมาเป็นพื้นฐานในการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะนักเรียนแต่ละคน

4.2 จัดทำแผนการศึกษาเฉพาะนักเรียนแต่ละคน โดยยึดหลักสูตรปกติของนักเรียนเป็นหลัก แต่ปรับเนื้อหาและวิธีการเรียนการสอน ให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็กแต่ละคน

4.3 ในภาคการศึกษาแรกของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนเรียนวิชาการในห้องต่างๆในห้องการศึกษาพิเศษโดยมีครูการศึกษาพิเศษ 2 คน ต่อนักเรียน 5 คน และเรียนร่วมกับเด็กปกติในวิชาศิลปะศึกษา ศิลปะปฏิบัติ พลละ และ ดนตรี โดยมีครูการศึกษาพิเศษติดตามนักเรียนไปในห้องเรียนปกติ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนเท่าที่จำเป็น การให้เด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในวิชาดังกล่าวทันทีตั้งแต่ภาคการศึกษาแรกมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เด็กได้มีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเด็กปกติและไม่เน้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาดังกล่าวมากนัก

4.4 คณะกรรมการดำเนินงานร่วมกับอาจารย์ผู้สอนในโครงการ ประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของนักเรียน เมื่อสิ้นสุดการเรียนภาคต้นเพื่อพิจารณาการส่งนักเรียนเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ แบบค่อยเป็นค่อยไป ถ้านักเรียนมีความสามารถเด่นในวิชาการด้านใด ก็ส่งนักเรียนเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติในวิชานั้นๆ เช่น นักเรียนอาจเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติในวิชาคณิตศาสตร์หรือภาษาไทย หรือสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต หรือหลายวิชาพร้อมกันก็ขึ้นอยู่กับความสามารถในการเรียนรู้ และพฤติกรรมกรรมการปรับตัวของนักเรียนเมื่ออยู่ในห้องเรียนปกติ

4.5 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นต้นไป จะได้เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติในทุกวิชา

4.6 นักเรียนทุกคนได้รับการบำบัดทางการพูดจากนักอรรถบำบัดเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มตามระดับความรุนแรงของปัญญา

4.7 เด็กพิเศษทุกคนได้รับโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมกับเด็กปกติทุกกิจกรรม

4.8 เพื่อช่วยให้เด็กพิเศษมีประสบการณ์ที่ดี และได้รับผลสำเร็จในการเรียนร่วมกับเด็กปกติ

5. กระบวนการส่งเสริมนักเรียนพิเศษเข้าเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานต่อไปนี้ คือ

5.1 เลือกห้องเรียนปกติที่อาจารย์ประจำชั้นและอาจารย์ผู้สอนวิชาต่างๆมีความเข้าใจยินดีและเต็มใจที่จะทำงานกับเด็กพิเศษ

5.2 นักจิตวิทยาโรงเรียน ประชุมร่วมกับอาจารย์ที่สอนในห้องเรียนปกติ เพื่อให้ข้อมูล รายละเอียดเกี่ยวกับเด็กพิเศษแต่ละคน และเพื่ออภิปรายแนวทางปฏิบัติต่อทั้งเด็กปกติและเด็กพิเศษ

5.3 นักจิตวิทยาโรงเรียนและอาจารย์การศึกษาพิเศษเตรียมเด็กพิเศษในการเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยการอธิบายประกอบการสาธิตให้นักเรียนทราบและสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสม เมื่อเข้าเรียนกลุ่มใหญ่

5.4 อาจารย์ที่สอนในห้องเรียนปกติ เตรียมเด็กปกติในการต้อนรับเพื่อนใหม่ที่เป็นเด็กพิเศษ และสอนให้เด็กมีน้ำใจในการให้ความช่วยเหลือเพื่อน

5.5 การจัดอาจารย์การศึกษาพิเศษ ติดตามนักเรียนที่เรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติทุกวิชาและทุก ชั่วโมง เพื่อเป็นกำลังใจและช่วยเหลือเด็กเท่าที่จำเป็นในห้องเรียน นอกจากนี้ อาจารย์การศึกษาพิเศษต้องเรียนรู้และเข้าใจหลักสูตรในวิชาที่เด็กเรียนร่วมกับเด็กปกติ เพื่อสามารถติดตามและให้ความช่วยเหลือเด็กเพิ่มเติมในห้องการศึกษาพิเศษ

5.6 ในระหว่างปิดภาคเรียนและภาคปลาย นักเรียนทุกคนไปเรียนที่โรงพยาบาลยุวประสาท โทโยปถัมภ์ เป็นเวลาอย่างน้อย 1-2 สัปดาห์ ทางโรงพยาบาลจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้น พัฒนาทักษะทางสังคม และอารมณ์เป็นหลัก โดยทางโรงเรียนจะสรุปปัญหาของนักเรียนแต่ละคน ส่งให้กับศาสตราจารย์แพทย์หญิงเพ็ญแข ลิ้มศิลา เพื่อทางโรงพยาบาลจะได้จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริม พัฒนาการ และแก้ปัญหาของนักเรียนได้อย่างเหมาะสม จุดประสงค์สำคัญของการให้นักเรียนเรียนที่ โรงพยาบาลก็คือ เพื่อให้จิตแพทย์ได้มีโอกาสสังเกตพฤติกรรมศึกษาความก้าวหน้าและปัญหา รวมทั้ง ตรวจร่างกายและสภาวะจิตของนักเรียนแต่ละคน และส่งข้อมูลกลับมาที่โรงเรียน เพื่อที่นักจิตวิทยา โรงเรียนและอาจารย์ที่ปฏิบัติงานในโครงการ จะได้ร่วมกันจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาและแก้ไขปัญหานักเรียนอย่างต่อเนื่องและเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคนต่อไป

อาจารย์ทุกคนในโรงเรียนสาธิตเกษตร เป็นผู้ให้แก่เด็กออทิสติกกลุ่มนี้อย่างแท้จริงด้วยความ ร่วมมือ ร่วมใจ ด้วยจิตใจที่กอบปรีย์ด้วยคุณธรรมอันสูงส่งของอาจารย์ทุกท่าน รูปแบบการจัดการศึกษา พิเศษสำหรับเด็กออทิสติกในโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นต้นแบบของ ความสำเร็จในการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิการในโรงเรียนปกติ เป็นแหล่งให้กำลังใจแก่ผู้ปกครอง เช่นกันว่าถ้าลูกเขาได้รับโอกาสทางการศึกษาเช่นนี้ ลูกเขาจะพัฒนาขึ้น จะสามารถใช้ชีวิตร่วมกับคน ปกติในสังคมได้อย่างเป็นสุข เป็นแหล่งศึกษาอ้างอิงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาพิเศษ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 202 คน เป็นนักเรียนชาย 112 คน และนักเรียนหญิง 90 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 66 คน เป็นนักเรียนชาย 37 คน เป็นนักเรียนหญิง 29 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 66 คน เป็นนักเรียนชาย 37 คน เป็นนักเรียนหญิง 29 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 70 คน เป็นนักเรียนชาย 38 คน เป็นนักเรียนหญิง 32 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตาราง 1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปีและเพศ

ชั้นประถมศึกษา	เพศชาย(คน)	เพศหญิง(คน)	รวม
ประถมศึกษาปีที่ 4	37	29	66
ประถมศึกษาปีที่ 5	37	29	66
ประถมศึกษาปีที่ 6	38	32	70
รวม	112	90	202

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

- ตอนที่ 3 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียน
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

วิธีการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () และเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ
 - () ชาย () หญิง
2. อายุ.....ปี
3. ระดับชั้น
 - () ประถมศึกษาปีที่ 4
 - () ประถมศึกษาปีที่ 5
 - () ประถมศึกษาปีที่ 6
4. นักเรียนมีผลการเรียนทุกวิชาเฉลี่ย
5. ผู้ปกครองของนักเรียนมีรายได้บาท/เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสสัยทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสสัยทางการเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามนิสสัยทางการเรียนของเบส (อติเทพ ศรีสุอารักษ์.2534:68; อ้างอิงจาก Base.1981)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนที่ได้ศึกษาความรู้ตามข้อ 2.1 และข้อ 2.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของ ลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ดังนี้ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียดแล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับการกระทำเป็นประจำมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	นักเรียนจะถามครูทันทีที่ไม่เข้าใจ					
00	นักเรียนมักใจลอยในเวลาเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	นิสัยทางการเรียนดี
คะแนนเฉลี่ย	2.37 – 3.66	หมายถึง	นิสัยทางการเรียนพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	นิสัยทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองของชาติชาย วัฒนสมัคร (2542) แสงอรุณ พจน์พัฒน์พล (2545) และศักดิ์ดา พยัคฆ์โส (2545)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามโดยถามโดยใช้แนวความคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และข้อ 3.2 ลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับกรกระทำเป็นประจำมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	นักเรียนมักเล่าเรื่องต่างๆที่ประสบมาให้ ผู้ปกครองฟัง					
00	ผู้ปกครองแนะนำวิธีการอ่านหนังสือให้ นักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 :9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองดี
คะแนนเฉลี่ย	2.37 – 3.66	หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองไม่ดี

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองของ อริศรา จารุรัตน์ (2545:162-163)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามโดยถามโดยใช้แนวความคิดที่ได้จากข้อ 4.1 และข้อ 4.2 ลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด, จริง, จริงบ้าง, จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับกรกระทำเป็นประจำมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	ผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนร่วมทำกิจกรรมต่างๆที่โรงเรียนจัดขึ้น					
00	ผู้ปกครองบังคับให้นักเรียนเรียนพิเศษเพิ่มเติมหลังเลิกเรียนหรือในวันหยุดเสาร์อาทิตย์					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง ผู้ปกครองให้การสนับสนุนด้านการเรียนดี
 คะแนนเฉลี่ย 2.37 – 3.66 หมายถึง ผู้ปกครองให้การสนับสนุนด้านการเรียนพอใช้
 คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง ผู้ปกครองให้การสนับสนุนด้านการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียน

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียนของ เต็มศักดิ์ คฑาวณิช (2540:165 – 166) และกรพิน วัฒนสุข (2542 :106 – 109)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามโดยใช้แนวความคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และข้อ 5.2 ลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับกรกระทำเป็นประจำมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	<u>ด้านสถานที่เรียน</u> บริเวณของโรงเรียนสะอาด					
00	<u>สื่อและอุปกรณ์การเรียน</u> อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน มีความหลากหลายและเหมาะสมกับรายวิชา					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	ลักษณะกายภาพทางการเรียนดี
คะแนนเฉลี่ย	2.37 – 3.66	หมายถึง	ลักษณะกายภาพทางการเรียนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	ลักษณะกายภาพทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูของ อริศรา จารุรัตน์ (2547: 172-173)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามโดยใช้แนวความคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และข้อ 6.2 ลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับกรกระทำเป็นประจำมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	<u>พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครู</u> นักเรียนไม่อยากปรึกษาครูเมื่อมีปัญหา การเรียน					
00	<u>การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน</u> ครูมีความห่วงใยนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัย
 ครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี
คะแนนเฉลี่ย	2.37 – 3.66	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูไม่ดี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษของ อริศรา จารุรัตน์ (2547: 174 – 175)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามโดยใช้แนวความคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และข้อ 7.2 ลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับกรกระทำเป็นประจำมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษเสมอ					
00	นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษได้					
000	เมื่อนักเรียนไม่มาโรงเรียนเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษมักถามด้วยความห่วงใย					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษดี
คะแนนเฉลี่ย 2.37 – 3.66	หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบทดสอบการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบทดสอบการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของ (สมบุญรณ์ อาศิริพจน์ :2542:65-69)

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามโดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 8.1 และข้อ 8.2 ลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบทดสอบการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างช่องใดช่องหนึ่งที่

ตรงกับกรกระทำเป็นประจำมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
000	<p><u>การรับรู้ในด้านรูปแบบการจัดการเรียนร่วมให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ</u></p> <p>นักเรียนคิดว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษควรเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ</p> <p>นักเรียนคิดว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติดีกว่าแยกห้องเรียน</p>					
000	<p><u>การรับรู้ในด้านลักษณะและความสามารถในการเรียนของเด็กที่มีความต้องการช่วยเหลือพิเศษ</u></p> <p>เด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่สามารถเรียนวิชาการได้ทันนักเรียน</p> <p>เด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถเรียนได้ถ้าหากมีการย่อยขั้นตอนให้ละเอียดลง</p>					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
000	<p><u>การรับรู้ในด้านความรู้สึกและการยอมรับของสังคมที่มีต่อนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ</u></p> <p>เด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นบุคคลที่ไม่น่าไว้ใจ</p> <p>นักเรียนยินดีที่จะคุยกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ</p>					
000	<p><u>การรับรู้ในด้านความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ</u></p> <p>นักเรียนคิดว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษต้องการมีสังคมร่วมกับนักเรียนปกติ</p> <p>บางครั้งเด็กที่มีความต้องการพิเศษก็ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้</p>					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง มีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี
คะแนนเฉลี่ย 2.37 – 3.66	หมายถึง มีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง มีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะแล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ของแบบสอบถามโดยนำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ระพีพร ศุภมณีธรรม ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา ข้อความ และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. นำแบบทดสอบการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร มาหาความเชื่อมั่น มี 2 ขั้นตอนดังนี้

2.1 นำแบบทดสอบการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ไปทดลองใช้ (TryOut) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 30 คน ซึ่งมีใช้กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองใช้มาตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-ต่ำ แล้วนำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้ t-test ที่มีนัยทางสถิติที่ระดับ .05 นำมาใช้เป็นแบบสอบถามในการวิจัย ได้ผลดังนี้

2.1.1 แบบสอบถามนิตยทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ที่มี 5 ระดับจำนวน 25 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.225 – 8.944

2.1.2 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ทมี 5 ระดับ จำนวน 23 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.180 – 4.486

2.1.3 แบบสอบถามสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ทมี 5 ระดับ จำนวน 7 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.213 – 3.687

2.1.4 แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ทมี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.292 – 4.040

2.1.5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ทมี 5 ระดับ จำนวน 11 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.280 – 5.193

2.1.6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ทมี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.153 – 6.054

2.1.7 แบบสอบถามการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ทมี 5 ระดับ จำนวน 24 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.297 – 5.71

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 2.1 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) เพื่อนำมาใช้ในการวิจัย ได้ผลดังนี้

2.2.1 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8227

2.2.2 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8373

2.2.3 แบบสอบถามสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8203

2.2.4 แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8419

2.2.5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8547

2.2.6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8200

2.2.7 แบบสอบถามการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8715

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนจากอาจารย์ใหญ่และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองโดยชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ตอบข้อมูลครบทุกอย่างสมบูรณ์ดังกล่าวมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยการคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่าร้อยละ
 - 1.2 ค่าเฉลี่ย
 - 1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.1 หาค่าจำแนกรายชื่อของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% ของกลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน

3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1

3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักรกรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Mean)
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
df	แทน	ขั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean of Squares)
t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F-Ratio	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณา F-Distribution
F-Prop.,p	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R ²	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE _b	แทน	ความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าพารามิเตอร์
B	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปแบบคะแนน มาตรฐาน

\hat{Y}	แทน	สมการพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโดยใช้คะแนนดิบ
Z	แทน	สมการพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโดยใช้คะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Y	แทน	การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
X_1	แทน	เพศ : ชาย
X_2	แทน	เพศ : หญิง
X_3	แทน	อายุ
X_4	แทน	ระดับชั้น : ประถมศึกษาปีที่ 4
X_5	แทน	ระดับชั้น : ประถมศึกษาปีที่ 5
X_6	แทน	ระดับชั้น : ประถมศึกษาปีที่ 6
X_7	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_8	แทน	ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
X_9	แทน	นิสัยทางการเรียน
X_{10}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
X_{11}	แทน	การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง
X_{12}	แทน	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
X_{13}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
X_{14}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ

การวิเคราะห์ข้อมูล

- ข้อมูลทั่วไป คัดคำร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
- ค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ การรับรู้ในการเรียนร่วมกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่ง

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ และระดับชั้น

ตอนที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปร ได้แก่ การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวนิสัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นคว้าตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่ง

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ และระดับชั้น ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวน และร้อยละของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่ง

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
จำแนกตาม เพศ และ ระดับชั้น

ปัจจัยที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	112	55.45
หญิง	90	44.55
รวม	202	100.00
ระดับชั้น		
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	66	32.67
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	66	32.67
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	70	34.66
รวม	202	100.00

จากตาราง 2 ปัจจัยส่วนตัว เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย โดยคิดเป็นร้อยละ 55.45 ส่วนเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 44.55

นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 34.66 รองลงมาคือกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เท่ากับนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 32.67

ตอนที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปร ได้แก่ การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว นิัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปร ได้แก่ การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว นิสัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ

ปัจจัย	\bar{X}	S	การแปลผล
1. การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	3.41	.459	ดีพอใช้
2. อายุ	10.30	1.089	วัยเด็ก
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.44	.419	สูง
4. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	68840.10	80309.596	สูง
5. นิสัยทางการเรียน	2.93	.347	ดีพอใช้
6. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง	3.20	.364	ดีพอใช้
4. การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง	3.18	.496	ดีพอใช้
5. ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน	3.43	.433	ดีพอใช้
6. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	3.50	.495	ดีพอใช้
7. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ	2.91	.537	ดีพอใช้

จากตาราง 3 พบว่า ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อยู่ในระดับสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ นิสัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ อยู่ในระดับดีพอใช้ และอายุโดยเฉลี่ยเท่ากับ 10 ปี

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและนิสัยทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และนิสัยทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	Y
X ₁		-1.00**	.002	.009	.009	-.017	-.226**	-.091	.035	.023	-.056	-.018	-.165*	.071	.035
X ₂			-.002	-.009	-.009	.017	.226**	.091	-.035	-.023	.056	.018	.165*	-.071	-.035
X ₃				-.611**	-.155**	.755**	.123	.068	.038	.075	.026	.073	-.042	-.070	.072
X ₄					-.485**	-.507**	-.032	-.123	-.037	-.043	.004	-.026	-.116	-.019	.008
X ₅						-.507**	-.065	.079	.051	.051	-.011	.032	.271**	.191**	-.063
X ₆							.095	.044	-.013	-.008	.007	-.006	-.153*	.170*	.054
X ₇								.209**	.124	.278**	.004	.213**	.174*	.003	.255*
X ₈									-.043	.052	.064	.033	.053	-.140*	.010
X ₉										.633**	.342**	.390**	.210**	.521**	.261**
X ₁₀											.464**	.478**	.199**	.321**	.290**
X ₁₁												.439**	.199**	.321**	.290**
X ₁₂													.513**	.435**	.544**
X ₁₃														.316**	.431**
X ₁₄															.351**
Y															

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_7) นิสัยทางการเรียน (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{10}) การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง (X_{11}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{13}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ (X_{14})

ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 7 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) อายุ (X_3) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (X_4) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (X_5) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_6) และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_8)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นคว้าตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 5 - 6

ตาราง 5 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเมื่อใช้การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์แบบถดถอยพหุคูณ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	4	15.199	3.800	27.545**
Residual	197	27.176	.138	
Total	201	42.376		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่า มี 4 ปัจจัย ที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ดังรายละเอียดในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ปัจจัย	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₁₂	.384	.076	.363	.544	.296	84.078
X ₁₂ X ₁₃	.163	.062	.176	.572	.327	48.408
X ₁₂ X ₁₃ X ₇	.160	.06๓	.146	.586	.344	34.588
X ₁₂ X ₁₃ X ₇ X ₁₄	.117	.055	.137	.599	.359	27.545

a = .629
R = .599
R² = .359
SE_{est} = .371

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับจากตัวพยากรณ์ที่ส่งผลมากที่สุด ไปหาน้อยที่สุด มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X₁₂) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X₁₃) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X₇) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ (X₁₄) และปัจจัยทั้ง 4 นี้ สามารถร่วมกันพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ได้ร้อยละ 35.90 และได้ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้คะแนนดิบ

$$\hat{Y} = .384 X_{12} + .163 X_{13} + .160 X_7 + .117 X_{14}$$

สมการพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z = .363 X_{12} + .176 X_{13} + .146 X_7 + .137 X_{14}$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 202 คน เป็นนักเรียนชาย 112 คน และนักเรียนหญิง 90 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 66 คน เป็นนักเรียนชาย 37 คน เป็นนักเรียนหญิง 29 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) จำนวน 25 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.225 – 8.944 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8277

ตอนที่ 3 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) จำนวน 23 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.180 – 4.486 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8373

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) จำนวน 7 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.213 – 3.687 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8203

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) จำนวน 14 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.292 – 4.040 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8419

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) จำนวน 11 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.280 – 5.193 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8547

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) จำนวน 14 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.153 – 6.054 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8200

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) จำนวน 24 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.297 – 5.714 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8715

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนจากอาจารย์ใหญ่และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ 23-27 กุมภาพันธ์ 2552 จำนวน 202 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามคืนมาครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน 202 ฉบับ ที่นักเรียนตอบมาคัดเลือกเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์คือ ตอบครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ ผู้วิจัยนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยการคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise MultiPle Regression Analysis)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_7) นิสัยทางการเรียน (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง(X_{10}) การสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง(X_{11}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู(X_{13}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ(X_{14})

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 7 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) อายุ (X_3) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (X_4) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5(X_5) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_6) และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_8)

3. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับจากตัวพยากรณ์ที่ส่งผลมากที่สุด ไปยังตัวพยากรณ์ที่ส่งผลน้อยที่สุด มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู(X_{13}) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_7) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ(X_{14})

4. สมการพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยนำค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ มาเขียนสมการได้ดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้คะแนนดิบ

$$\hat{Y} = .384 X_{12} + .163 X_{13} + .160 X_7 + .117 X_{14}$$

4.2 สมการพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z = .363 X_{12} + .176 X_{13} + .146 X_7 + .137 X_{14}$$

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่สรุปข้างต้น พบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_7) นิสัยทางการเรียน(X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง(X_{10}) การสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง(X_{11}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู(X_{13}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ(X_{14}) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ผู้วิจัยจึงอภิปรายผลดังนี้

1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียน ช่วงชั้นที่ 2ที่กำลังศึกษาโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทั้งนี้เพราะนักเรียนได้เรียนรู้ว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีลักษณะตามธรรมชาติเป็นอย่างไร สามารถแบ่งแยกและอยู่ร่วมกับเด็กเหล่านี้ได้เป็นอย่างดี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะดีได้ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถทางร่างกายหรือสมองของตัวนักเรียนเอง ซึ่งจะรวมไปถึงความสามารถในการพัฒนาทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ที่ได้เรียนมา สอดคล้องการกับให้ความหมายของกูด และคนอื่นๆ (Good and others, 1973) ว่าผลสัมฤทธิ์ (achievement) หมายถึง ความสำเร็จ (accomplishment) ความคล่องแคล่ว ความชำนาญในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (academic achievement) หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากผลการทดสอบของครูผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่างรวมกัน

นอกจากนี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังต้องอาศัยองค์ประกอบอื่นๆ อีก ดังที่สุภาพพรรณ โคตรจรัส (2537) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ องค์ประกอบด้านคุณลักษณะเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ประกอบด้วย องค์ประกอบด้านปัญญา ได้แก่ เชาว์ปัญญา ความถนัด ความรู้พื้นฐาน หรือความรู้เดิมของผู้เรียน องค์ประกอบด้านอารมณ์ ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียน ความสนใจ ทศนคติ นิสัยในการเรียน ความนึกคิดเกี่ยวกับตน และลักษณะทางบุคลิกภาพอื่น ๆ และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ วัฒนธรรมเฉพาะกลุ่มสิ่งแวดล้อม

1.2 นิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01แสดงว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่กำลังศึกษาโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร มีนิสัยในการเรียน ซึ่งหมายถึง การมีพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอแสดงถึงความพึงพอใจและมุ่งมั่นในการศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวประกอบด้วย ความตั้งใจ และเอาใจใส่ในการวางแผนและการจัดระบบการเรียน มีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่ม ชยัน อดทน รับผิดชอบ ฟังตนเอง และมีความภาคภูมิใจในการเรียนของตน ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์(2538)แม้ว่าตนเองจะเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษก็ตาม

1.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01แสดงว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่กำลังศึกษาโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร มีครอบครัวที่เข้าใจต่อการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นอย่างดี ยอมรับเด็ก เป็นครอบครัวที่ให้ความรัก ความสนใจ สร้างความอบอุ่นให้เกิดขึ้นในบ้านและความสำคัญของนักเรียน ทำให้นักเรียนเป็นคนที่ไม่ให้ความร่วมมือกับการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีความเป็นมิตร มีอารมณ์ที่มั่นคง ร่าเริง มีความรับผิดชอบ ชยันหมั่นเพียรระมัดระวังรักษาทรัพย์สินสมบัติของส่วนรวมเท่าๆ กับของตนเอง มีความตรงไปตรงมาไว้ใจได้ สามารถเผชิญกับชีวิตด้วยความมั่นใจ และมองตนเองได้ตรงกับความเป็นจริง สอดคล้องกับวิทยา นาควัชระ(2537) ได้สรุปลักษณะของความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคลในครอบครัวไว้ว่าต้องประกอบไปด้วยการมีความสัมพันธ์อย่างมั่นคง มีความศรัทธาต่อกัน มีความรัก มีวินัยรับผิดชอบ รู้จักบทบาทและหน้าที่ของแต่ละคน มีความปรารถนาดีต่อกันและสามารถแสดงความรู้สึกทั้งหมดนี้ออกมาในปริมาณที่เหมาะสม

1.4 การสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมี

1.5 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่2โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 แสดงว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนทั่วไปดี ทำให้นักเรียนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษมาก ทั้งนี้เพราะสภาพแวดล้อมโดยทั่วไปในการเข้าเรียน เช่น อาคารสถานที่ที่สะอาด มีอากาศถ่ายเท มีการรักษาความปลอดภัยที่ดี มีแหล่งความรู้เพียงพอกับความต้องการ เช่น ห้องสมุดมีหนังสือเพียงพอกับการค้นคว้า มีขนาดของห้องเรียนที่เหมาะสม ตลอดจนสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนมีความหลากหลายและเหมาะสมต่อการเรียน มีจำนวนที่เพียงพอ สิ่งเหล่านี้หากได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนในทางที่เหมาะสม จะทำให้นักเรียนสนใจที่จะเรียนมาก เป็นผลทำให้สามารถเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เป็นอย่างดี ดังที่ ละเมียด ลิมอักษร (2539) กล่าวว่า โรงเรียนเป็นสถานที่ซึ่งจัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การศึกษาแก่นักเรียนโดยตรง ดังนั้นโรงเรียนจึงเป็นสิ่งแวดล้อมทางการศึกษาที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้เด็กได้พบสิ่งแวดล้อมทางการเรียนหลายอย่าง เช่น ได้มีการสมาคมติดต่อกับครูและเพื่อนนักเรียนในวัยต่างๆ ได้รับการอบรมสั่งสอนจากครู ได้เล่นและทำงานกับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ได้อ่านหนังสือในห้องสมุด ได้ดูภาพยนตร์และโทรทัศน์ได้ฟังวิทยุและสื่อสารต่างๆ ทางการศึกษาที่ครูจัดขึ้นเพื่อประกอบการสอน ซึ่งล้วนเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาทั้งสิ้นช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์ มีความเจริญงอกงามในด้านต่างๆ

1.6 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่2โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 แสดงว่า ความเป็นกันเองระหว่างครูกับนักเรียน พฤติกรรมทั้งในด้านคำพูด กริยา ท่าทาง สีหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ให้ความรัก ความเมตตาอย่างจริงใจ และมีเหตุผลด้วยความสม่ำเสมอ นักเรียนจะรู้และเข้าใจดีว่า ครูของเขามีความรักและความจริงใจต่อเขาเพียงใด สิ่งเหล่านี้จะเป็นแม่แบบของนักเรียน

1.7 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01แสดงว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่กำลังศึกษาโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร ได้ให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกันต่อการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีการให้กำลังใจ การยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการร่วมมือกันในด้านวิชาการและการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อนที่เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษเพื่อให้เกิดความสำเร็จด้านการเรียน ดังที่ซมพูนุช บุญสิทธิ์ (2541) กล่าวว่า สัมพันธภาพกับเพื่อน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถของนักเรียนทั้งด้านการใช้วาจา การแสดงกริยาท่าทางอันประกอบด้วยลักษณะของการให้ความช่วยเหลือรู้จักเคารพในสิทธิ์ของผู้อื่น รู้จักและเข้าใจตนเอง สนใจในความรู้สึกของเพื่อน ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล รับฟังความคิดเห็นของเพื่อนเพื่อก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อน ซึ่งจะส่งผลให้การทำงานกลุ่มและการปฏิบัติกับเพื่อนเป็นไปอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับณรงค์ เส็งประชา (2538) ให้แนวคิดเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนไว้ว่า กลุ่มเพื่อนจะช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่อาจไม่ได้รับจากครอบครัว หรือผู้ใหญ่ เช่น เพศศึกษา ความเสมอภาค ความเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อน เด็กจะเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น เด็กจะเลือกคบเพื่อนที่ถูกใจ และอาจนำเอาพฤติกรรมต่าง ๆ ของเพื่อนมาใช้เป็นแนวปฏิบัติของตนเอง กลุ่มเพื่อนจะช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้ ยึดมั่นในประเพณีน้อยลง

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 7 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) อายุ (X_3) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (X_4) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (X_5) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_6) และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_8) อภิปรายได้ดังนี้

2.1 เพศ : เพศชาย ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนชายบางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี นักเรียนชายบางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชายบางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี ทั้งนี้เพราะตามธรรมชาติของเด็กเป็นวัยที่ต้องการมีเพื่อนมากและต้องการการยอมรับของกลุ่ม และยังได้รับการสนับสนุนผลิตเพลิน ได้กระทำสิ่งที่ตนเองสนใจ ช่วยให้เป็นคนมั่นใจ กล้าแสดงออกในทางที่เหมาะสม จึงทำให้นักเรียนชายบางคน มีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี

นักเรียนชายบางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี ทั้งนี้เพราะตามธรรมชาติของเด็กชายที่ชอบเล่น สนใจทำกิจกรรมกันเองกับเพื่อนเพศเดียวกัน และเห็นว่า การเรียนร่วมกันนั้นไม่มีประโยชน์ มีความรำคาญต่อการเรียนร่วม เนื่องจากมีความคิดและความสนใจแตกต่างกัน จึงทำให้นักเรียนชายบางคน มีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี

2.1 เพศ : เพศหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนหญิงบางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี นักเรียนหญิงบางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนหญิงบางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี ทั้งนี้ เพราะตามธรรมชาติของเด็กหญิงจะมีความรู้สึกอ่อนโยน มีน้ำใจ รู้สึกสงสาร และยังชอบช่วยเหลือ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้รับการยอมรับจากกลุ่ม ช่วยให้เป็นคนมั่นใจ กล้าแสดงออกในทางที่เหมาะสม จึงทำให้นักเรียนหญิงบางคน มีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี

นักเรียนหญิงบางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี ทั้งนี้ เพราะอาจมีลักษณะไม่กล้าแสดงออก เห็นว่าการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นเรื่องของคนส่วนน้อยอาจทำให้เสียเวลาในการปรับตัว และการเรียนร่วมกันนั้นไม่มีประโยชน์ เป็นผลทำให้ตนเองเกิดการเรียนรู้ที่ช้า จึงทำให้นักเรียนหญิงบางคน มีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี

2.3 อายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า ทั้งนี้เพราะนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นระดับประถม ส่วนใหญ่นักเรียนกำลังอยู่ในช่วงของวัยเด็ก ซึ่งเป็นวัยที่มีการเข้ากลุ่มเพื่อนมากขึ้น มีความจำดีขึ้น มีเหตุผล ให้ความสนใจทางด้านการแข่งขัน โดยเด็กจะเรียนรู้การเข้าสู่สังคมมากขึ้น รู้จักบทบาทในการเป็นสมาชิกของกลุ่มเพื่อน ได้เรียนรู้ถึงระบบกฎเกณฑ์ต่างๆมากขึ้น พัฒนาการในเด็กวัยนี้จะเน้นถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านพัฒนาการด้านร่างกายและสังคม เพื่อเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับอยู่ในสังคม ซึ่งนักเรียนบางคนเห็นว่าการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ไม่มีความจำเป็นและไม่ต้องการที่จะเข้ากลุ่มเพื่อนที่เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ดังที่พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542:1367) ได้ให้ความหมายของคำว่าอายุ หมายถึงจำนวนปีนับตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบันโดยอายุเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดฐานะ ของบุคคลในสังคม บุคคลที่มีอายุต่างกัน จะมีความคิดเห็นและการปฏิบัติแตกต่างกันไปตามประสบการณ์การเรียนรู้

2.4 ระดับชั้น : ประถมศึกษาปีที่ 4 ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนคุ้นเคยกับบรรยากาศการเรียนการสอน สถานที่ ครูอาจารย์ หรือเพื่อนๆ ในลักษณะของการเรียนร่วม ทำให้นักเรียนเข้าใจเห็นความสำคัญของการเรียนร่วมกับเพื่อนที่มีความ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นระดับชั้นของการเปลี่ยนแปลงระหว่างประถมต้นและประถมปลาย ซึ่งเป็นช่วงของการปรับตัว พบเพื่อนใหม่ สถานที่ใหม่ ทำให้ขาดความสนใจในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จึงทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี

2.5 ระดับชั้น : ประถมศึกษาปีที่ 5 ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนเข้าใจกับบรรยากาศการเรียนการสอนในลักษณะของการเรียนร่วมและเห็นใจเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ ทำให้นักเรียนเข้าใจเห็นความสำคัญของการเรียนร่วมกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ จึงทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นช่วงที่มีกิจกรรมในการเรียนรูปแบบต่างๆ มากมาย เช่น การทำโครงงาน การเข้าค่ายพักแรม การเลือกคณะกรรมการสี ทำให้ขาดความสนใจในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จึงทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี

2.6 ระดับชั้น : ประถมศึกษาปีที่ 6 ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนเข้าใจกับบรรยากาศการเรียนการสอนในลักษณะของการเรียนร่วมและเห็นใจเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ รู้จักการแบ่งเวลาในการเรียน มีความรับผิดชอบ และรู้จักการ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กไปสู่วัยรุ่น ต้องการอิสระและเป็นวัยที่สนใจตนเอง ดังนั้นนักเรียนจึงไม่สนใจในการเรียนร่วมกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ จึงทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่ดี

2.7 สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับสูง บางคนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษน้อย ทั้งนี้เพราะเห็นว่าการพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนต่อการเข้าเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพราะเห็นว่าจะไม่มีประโยชน์ที่จะเป็นเพื่อน หรือบางทีสื่อสารกันไม่รู้เรื่องเลยหลีกเลี่ยงที่จะสร้างความสัมพันธ์ ส่วนนักเรียนบางคนมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดีนัก เกิดความรู้สึกในแง่ลบต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทั้งนี้โดยส่วนใหญ่แล้วเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่ดี ดังที่สมทรง สุวรรณเลิศ.(2544) ได้กล่าวว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำหรือยากจนมักมีปัญหาทั้งทางร่างกายและจิตใจ และนำไปสู่ปัญหาความประพฤติซึ่งปัญหาเหล่านี้มีผลเสียต่อการเรียนและต่อปัญหาทางอารมณ์

3. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับจากตัวพยากรณ์ที่ส่งผลมากที่สุด ไปยังตัวพยากรณ์ที่ส่งผลน้อยที่สุด มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{13}) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_7) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ (X_{14}) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 อภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นลำดับแรก แสดงว่า ลักษณะทางกายภาพในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี ทำให้นักเรียนมีการ

3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นลำดับที่สอง แสดงว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี ทำให้มีการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี ทั้งนี้เพราะครูที่พยายามทำความรู้จักนักเรียน ให้ความเห็นอกเห็นใจนักเรียน รู้จักส่งเสริมการเรียนตามความต้องการและความสนใจของนักเรียน นักเรียนจะเรียนได้ดีและมีความสามารถในการปรับตัวได้สูง เพราะเมื่อเด็กอยู่ในโรงเรียน ครูจะเป็นคนที่ใกล้ชิดเด็กมากที่สุดรองไปจากพ่อแม่ และได้ศึกษาการเจริญเติบโตของเด็กอย่างใกล้ชิดเกี่ยวกับธรรมชาติ จิตใจและความต้องการของเด็ก ครูจึงมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ จิตใจและความประพฤติของเด็ก สอดคล้องกับงานวิจัยของโคแกน (cogan. 1975) ศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างครูกับนักเรียน จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น ยิ่งครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์ต่อกันมากเท่าใดนักเรียนจะพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้สูงถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้นและลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียน นักเรียนที่มีความศรัทธาในตัวครูจะทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นลำดับที่สาม แสดงว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี ทำให้การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี จะมีความรับผิดชอบ มีสุขภาพจิตที่ดี สามารถเข้ากับสังคมสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ได้เป็นอย่างดี ซึ่งรวมไปถึงการควบคุมอารมณ์ด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ริงเนสส์ (ringness.1968) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสุขภาพจิตภายในโรงเรียนกับนักเรียนเกรดเก้า พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีปัญหาทั้งด้านครอบครัว และในโรงเรียนนอกจากนี้

3.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นลำดับที่สี่ แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษดี ทำให้การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษดี ทั้งนี้เพราะการเรียนร่วมกันของนักเรียนนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่นักเรียนจะต้องให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน การปรึกษาหารือ พบปะพูดคุย และเพราะส่วนใหญ่ นักเรียนได้ใกล้ชิดกับเพื่อนมากกว่าผู้ปกครอง สอดคล้องกับงานวิจัยของเทียมใจ พิมพ่วงศ์(2541) ได้ศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเรียนร่วมกับเด็กปกติ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการเรียนการสอนโดยวิธีการเรียนร่วมแบบสหร่วมใจ ผลการวิจัยสรุปว่า ทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเรียนร่วมกับเด็กปกติ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนแบบสหร่วมใจสูงขึ้นและอยู่ในระดับพอใช้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถใช้เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในการวางนโยบายเกี่ยวกับการเรียนการสอนในโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร เพื่อให้การเรียนการสอนนั้นสอดคล้องกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ผู้บริหาร คณาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องควรพิจารณาและส่งเสริมปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ทั้ง 4 ปัจจัย ซึ่งเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

1.1 ปัจจัยด้านลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ดีที่สุดเป็นอันดับแรก ดังนั้น ผู้บริหาร ครูประจำชั้น ครูแนะแนว ตลอดจนผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและพัฒนา ลักษณะทางกายภาพในการเรียนให้เหมาะสม โดยสถานที่จัดการเรียนการสอนของนักเรียนควรมีบริเวณกว้างขวาง สะอาด มีอากาศถ่ายเท มีการรักษาความปลอดภัยที่ดี มีแหล่งความรู้เพียงพอกับความ ต้องการ เช่น ห้องสมุดมีหนังสือเพียงพอกับการค้นคว้า มีขนาดของห้องเรียนที่เหมาะสมกับการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่มีเสียงรบกวนจากภายนอก รมรื่น เย็นสบาย มีแสงสว่างเพียงพอ อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียน ต้องมีความหลากหลายและเหมาะสมต่อการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีความเพียงพอกับจำนวนนักเรียน ไม่ซ้ำรูด และมีความเหมาะสมกับการเรียนการสอน

1.2 ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ดีที่สุดเป็นอันดับที่สอง ดังนั้น ผู้บริหาร ครู ควรจัดกิจกรรมที่มีการปฏิสัมพันธ์ร่วมกันกับนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน เป็นการสร้างมิตรภาพของนักเรียนกับครู ให้มีความแน่นแฟ้นมากขึ้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูที่ดี มีความเป็นกันเอง หรือเป็นแบบประชาธิปไตยมีผลต่อการเรียนรู้และการรับรู้ที่ดีของนักเรียนให้เพิ่มขึ้น

1.3 ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ดีที่สุดเป็นอันดับที่สาม ดังนั้น ผู้บริหาร ครูประจำชั้น ตลอดจนผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้มีการแข่งขันทางวิชาการทั้งในและนอกโรงเรียน มีการจัดการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้มีความแตกต่างจากการสอนรูปแบบเดิมๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียน รู้สึกสนุกและมีความสุขกับการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

1.4 ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ สามารถพยากรณ์การรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ดีที่สุดเป็นอันดับที่สี่ ดังนั้น ผู้บริหาร และครู ควรส่งเสริมความสัมพันธ์และสนับสนุนให้มีกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาตนเอง ฝึกความกล้าแสดงออก มีความรับผิดชอบ รู้จักเสียสละ รู้จักแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือซึ่งพื่งพื่กันทั้งด้านการเรียนและการทำงานเป็นทีม ทำให้นักเรียนดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่น ๆ ของนักเรียน ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เช่น ประสบการณ์ของครูที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของกลุ่มตัวอย่างอื่น ของโรงเรียนสาธิตต่างๆที่มีการจัดการศึกษาแบบการเรียนร่วม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษมากยิ่งขึ้น

2.3 ควรนำปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษทั้ง 4 ปัจจัย คือ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษไปทำการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีการรับรู้ในการเรียนร่วมดี เช่น การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม การใช้กิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมสามัญศึกษา. (2525). *คู่มือครูการศึกษาพิเศษเล่ม 1*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ทิพย์อักษร.
- _____ กองการศึกษาพิเศษ. (2537). *คู่มือการจัดการเรียนร่วม*. กรุงเทพฯ: กระทรวง ศึกษาธิการ.
- _____ หน่วยศึกษานิเทศก์. (2542). *รายงานการวิเคราะห์การประเมินผลการประชุมอบรมครูวิทยา
แกนนำการจัดการเรียนร่วม*. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.
- กฤษณา ศักดิ์ศรี. (2530). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : บำรุงสาสน์.
- กัญญา สุวรรณแสง. (2533). *การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว*. กรุงเทพฯ : บำรุงสาสน์.
- เกื้อกูล ดวงจันทร์ทิพย์. (2532). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้สภาพแวดล้อมในการเรียน
วิชาวิทยาศาสตร์กับเจตคติต่อวิทยาศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น* . ปรินูญานิพนธ์
กศ.ม.มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม . ถ่ายเอกสาร.
- จักรรินทร์ พริ้งทองฟู. (2546). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาหลักสูตร
การศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร1 สังกัดกรมการศึกษา
นอกรโรงเรียนกระทรวงศึกษาธิการ. ปรินูญานิพนธ์กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ :*
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร .
- ชูลีกร ตั้งเชื่อนพันธ์.(2540).*ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูที่สอนนักเรียนที่มีความต้องการ
พิเศษเรียนร่วมกับนักเรียนปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดคณะกรรมการประถมศึกษา
แห่งชาติ.ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร .*
- ดารณี พัทนะศักดิ์ภิญโญ. (2533). *ผลของการใช้ชุดการสอนแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิระประวัตติวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์.*
ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ. (2544). *การศึกษาสาเหตุของปัญหาของนักเรียนและแนวทางการแก้ไขปัญหา
ในห้องเรียน* .กรุงเทพฯ .
- เทียมใจ พิมพ์วงศ์. (2541). *การศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมกรเรียน
ร่วมกับเด็กปกติระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนร่วมแบบ
สหร่วมใจ. ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต(การศึกษาพิเศษ).กรุงเทพฯ.บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร*
- นิรมล ชยุติสาทกิจ. (2540). *การเรียนรู้อ*.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสยาม.

- ผดุง อารยะวิญญู. (2533). *การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ .
- _____(2542). *การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ ; แวนแก้ว .
- _____(2543). *รวบรวมบทความทางวิชาการในการประชุมนานาชาติว่าด้วยการศึกษาพิเศษครั้งที่ 2*.
กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- นฤมล สิริวิฑูรย์. (2533). *ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองลำดับการเกิด เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ (ค.ม. วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บัวทอง สว่างไสมากุล. (2524). *สุขภาพจิต . ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์* .
- ประสาธ อิศรปริดา. (2538). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : กราฟฟิคอาร์ต.
- ปราณี พรรณวิเชียร. (2534, มิถุนายน). *ทำอย่างไรไม่ไร้เพื่อน*. วารสารสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 3(1) : 76-78 .
- พงศธร ผาสุกมุล. (2544). *การศึกษาการรับรู้สภาพแวดล้อมในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาเทศบาลเขตการศึกษา 9. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ. กศ.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา) มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม .*
- พัชรี จิวพัฒน์กุล. (2549). *การพัฒนาแบบฝึกเพื่อเสริมสร้างทักษะทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติก*.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ด.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร .
- เพ็ญแข ลิ้มศิลา. (2545). *ออทิสซึมในประเทศไทย: จากตำราสู่ประสบการณ์ใน เอกสารประกอบการประชุมปฏิบัติการเรื่อง ครู หมอ พ่อแม่ : มิติการพัฒนาศักยภาพบุคคลออทิสติก*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พวงสร้อย วรกุล. (2522). *การเปรียบเทียบสภาพปัญหาในด้านการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานครและจังหวัดสงขลา*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) .
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร .
- พิมพ์อำไพ พุกพิบูลย์. (2535). *การเรียนรู้ร่วมของเด็กพิเศษ* . สงขลา : คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสงขลา .
- มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (2547). *เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาทั่วไป PC 103*. กรุงเทพฯ.

- เยาวลักษณ์ อักษร. (2544). การศึกษาบทบาทของครูสังคมศึกษาในการพัฒนาคุณลักษณะ
 ประชาธิปไตยให้แก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์.ครุศาสตร์
 บัณฑิต(ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ :จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- ระพีพร ศุภมหิธร และคณะ. (2544). การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยใช้กิจกรรม
 การเล่นร่วมกันกับเด็กปกติ.(ออนไลน์):<http://satit.kku.ac.th/autistic-research5.htm>.วันที่
 สืบค้น 7 ตุลาคม 2551.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน2542.กรุงเทพฯ:อักษรเจริญทัศน์ .
- รัตนา ศิริพานิช. (2530). ปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาไทยศูนย์รังสิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ .
 กรุงเทพฯ :สาขาจิตวิทยา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ .
- ลักขณา สิริวัฒน์. (2530). จิตวิทยาเบื้องต้น.กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมายเรื่องง่าย ๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้.ข่าวสารการ
 วิจัยศึกษา.กรุงเทพฯ.
- วินัดดา ปิยะศิลป์. (2537). คู่มือสำหรับพ่อแม่ออทิสติก.กรุงเทพฯ:
- วัชรีย์ ทรัพย์มี. (2544). จิตวิทยาการศึกษา.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .กรุงเทพฯ.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2537,ตุลาคม – ธันวาคม). การเปลี่ยนแปลงของสังคมกับการพัฒนา
 เด็กไทย .การศึกษาปฐมวัย.1(4) : 9 – 17 .
- สมบุญณ์ อาศิริพจน์. (2542). การศึกษาเปรียบเทียบเจตคติของผู้บริหารและครูในโรงเรียนโครงการ
 เรียนร่วมที่มีต่อความสามารถในการเรียน และการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่อง
 ทางสติปัญญาในโรงเรียน เขตกรุงเทพมหานคร.ปริญญาโท กศ.ม (การศึกษาพิเศษ) .
 กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร .
- สมพร บุญสุข. (2531). การศึกษาการรับรู้สภาพแวดล้อมทางการเรียนในชั้นวิชาฟิสิกส์ ของนักเรียน
 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษาเขตการศึกษา 10
 ปีการศึกษา 2530.ปริญญาโท กศ.ม (มัธยมศึกษา) มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สิริชัย ประทีปฉาย. (2533). การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว.กรุงเทพฯ : วิทยาลัยรำไพพรรณี .
- สุปราณี สนธิรัตน์. (2529). จิตวิทยาทั่วไป.พิมพ์ครั้งที่3.กรุงเทพฯ.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ .
- สุชา จันทรเอม. (2544). จิตวิทยาทั่วไป.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรินทร์ ยอดคำแปง. (2542). การเรียนร่วมชั้นระหว่างเด็กปกติและเด็กพิเศษ.นครราชสีมา : สถาบัน
 ราชภัฏนครราชสีมา.

- ศรีกัลยา พึ่งแสงสี. (2540). การศึกษาพฤติกรรมของครูในการส่งเสริมทักษะทางสังคมให้แก่ นักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ
ประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร. วิทยาลัยนิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต(ประถมศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศรียา นิยมธรรม. (2539). การศึกษาพิเศษและการจัดการเรียนร่วม. กรุงเทพฯ :สำนักงานประถมศึกษา.
อารยา สมนโต. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการรับรู้วิชาวิทยาศาสตร์กายภาพชีวภาพของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชดำริ เขตประเวศ กรุงเทพฯ .ปริญญาานิพนธ์กศ.ม.(จิตวิทยา
การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร .
- Allen, k.eileen. (1980). Mainstreaming in Early Childhood Education .Albany, New York :
Delmar.
- Anen, Judith . (1991) .Enhancing the Curriculum Through the Addition of Rich and Diverse
Language Development Activities . ERIC Document Reproduction Service .
- Ashman, A&Elkins , J (1990) . Education Children with Special Needs . Sydney :Prentice –
Hall of Australia.
- Bloom , B. (1964). Stability and change in human characteristic . New York : Wiley.
- Bondurant ,J .L., D.J. Romeo , and R Kretschmer .(1983, May) “Language Behaviors of
Mothers of Children with Normal and Delayed Language , Speech and Hearing
Services in Schools. 10 (2) : 45 – 47.
- Cook, K.M.(1996). Resource Manual for the Development and Evaluation of Special
Programs for Exceptional Students. Florida: The Orange County Public School
System.
- Denenberg, V.H.(1981, May) “Hemispheric laterality in animal and the effects of early
Experience .” Behavioral and Brain Sciences . 4(2) : 1 – 49.
- Harlow, H.F. (1974). Syndromes resulting from maternal deprivation. In J.H. (Ed), Experimental
Behavior .A basis for the study of mental disturbance . New York : Wiley .
- Umansky , W. (1998) .Young Children with special needs. Upper Saddle River ,N.J : Merrill.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/ 0561

วันที่ 20 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววรรณวิภา ชื่นสงวน นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ เวย์น กรีทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววรรณวิภา ชื่นสงวน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ 0560

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

20 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์วีไลลักษณ์ พงษ์โสภา

เนื่องด้วย นางสาววรรณวิภา ชื่นสงวน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยา การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่ง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ เวย์น กรีทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียน เชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววรรณวิภา ชื่นสงวน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 086-7540-787

ที่ ศธ 0519.12/ 0559

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

20 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา

เนื่องด้วย นางสาววรรณวิภา ชื่นสงวน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ เวย์น กรีทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญอาจารย์ระพีพร สุขุมหิธร หัวหน้าศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ได้โปรด พิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววรรณวิภา ชื่นสงวน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 086-7540-787

ที่ ศธ 0519.12/ 0562

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

20 มกราคม 2552

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา

เนื่องด้วย นางสาววรรณวิภา ชื่นสงวน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยา การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่ง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ เวย์น กรีทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้อง เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 202 คน เป็นกลุ่ม ตัวอย่างตอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนา การศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววรรณวิภา ชื่นสงวน ได้ เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 086-7540-787

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

**แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการ
พิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร**

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร การตอบแบบสอบถามนี้ ไม่มีข้อถูกหรือผิดและไม่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้แต่อย่างใดคำตอบทั้งหมดจะเก็บไว้เป็นความลับ จะมีการประมวลผลและนำเสนอผลการศึกษาวิจัยในภาพรวมเท่านั้น

แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 8 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

ผู้วิจัยขอความร่วมมือนักเรียนตอบให้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด
และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาววรรณวิภา ชื่นสงวน

นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () และเติมข้อความลงในช่องว่าง ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

() ชาย () หญิง

2. อายุ.....ปี

3. ระดับชั้น

() ประถมศึกษาปีที่ 4

() ประถมศึกษาปีที่ 5

() ประถมศึกษาปีที่ 6

4. นักเรียนมีผลการเรียนทุกวิชาเฉลี่ย

5. ผู้ปกครองของนักเรียนมีรายได้บาท/เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	นักเรียนไม่เคยปฏิบัติตามแผนการเรียนที่นักเรียนได้วางไว้					
2	นักเรียนวางแผนการเรียนโดยแบ่งเวลาการทำกิจกรรมการเรียน การอ่านหนังสือ การพักผ่อนให้เหมาะสม					
3	นักเรียนเตรียมตัวในการสอบเสมอ					
4	นักเรียนมีเวลาทำการบ้านหลังเลิกเรียน					
5	นักเรียนใช้เวลาส่วนใหญ่ทำกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน					
6	นักเรียนเล่นกับเพื่อนจนเลยเวลาพัก ทำให้นักเรียนเข้าเรียนสาย					
7	นักเรียนเข้าห้องก่อนเวลาเรียนเพื่อเตรียมตัวสำหรับการเรียนในคาบเรียนต่อไป					
8	เมื่อมีเวลาว่างนักเรียนจะคุยปรึกษากับเพื่อนเรื่องเรียน					
9	นักเรียนตั้งใจเรียนในชั่วโมงเรียน					
10	นักเรียนมักจะตอบคำถามครูทุกครั้งเมื่อมีโอกาส					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
11	นักเรียนไม่สนใจกิจกรรมที่ครูมอบให้ นักเรียนทำ					
12	นักเรียนตั้งใจทำการบ้านที่ครูมอบหมายให้ ทุกครั้ง					
13	นักเรียนจะถามครูทันทีที่ไม่เข้าใจ					
14	นักเรียนมักใจลอยในเวลาเรียน					
15	นักเรียนทำการบ้านด้วยตนเองทุกครั้ง					
16	เมื่อกลับถึงบ้านนักเรียนนำการบ้านขึ้นมา ทำจนเสร็จโดยไม่ต้องให้ใครเตือน					
17	นักเรียนส่งการบ้านตามเวลาที่กำหนด					
18	นักเรียนและเพื่อนช่วยกันทำการบ้านหลัง เลิกเรียน					
19	แม้นักเรียนถูกครูดูนักเรียนก็ยังคงลอก การบ้านเพื่อนและส่งงานซ้ำเหมือนเดิม					
20	นักเรียนทำการบ้านไม่ได้นักเรียนเลยไม่ทำ					
21	เมื่อนักเรียนมีเวลาว่างนักเรียนหยิบหนังสือ และบทเรียนขึ้นมาอ่านทบทวน					
22	นักเรียนอ่านทบทวนบทเรียนในช่วงเวลา ใกล้สอบเท่านั้น					
23	นักเรียนนั่งวงนอนทุกครั้งี่อ่านทบทวน บทเรียน					
24	นักเรียนไม่มีสมาธิในการอ่านหนังสือ					
25	นักเรียนอ่านทบทวนบทเรียนกับเพื่อนเป็น ประจำ					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

- จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
 จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	นักเรียนมักเล่าเรื่องต่างๆที่ประสบมาให้ผู้ปกครองฟัง					
2	นักเรียนปรึกษาปัญหาทุกเรื่องกับผู้ปกครอง					
3	นักเรียนแสดงความเคารพผู้ปกครองก่อนไปและกลับจากโรงเรียน					
4	นักเรียนตั้งใจเรียนตามความตั้งใจของผู้ปกครอง					
5	นักเรียนทำอะไรโดยไม่สนใจผู้ปกครอง					
6	นักเรียนเล่าเรื่องต่างๆของเพื่อนให้ผู้ปกครองฟัง					
7	นักเรียนปรึกษาปัญหากับผู้ปกครองเฉพาะปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้					
8	นักเรียนใช้จ่ายเงินที่ผู้ปกครองให้มาอย่างประหยัด					
9	นักเรียนแบ่งเวลาสำหรับการเรียนและช่วยผู้ปกครองทำงานบ้าน					
10	นักเรียนมีความคิดเห็นขัดแย้งกับผู้ปกครอง					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
11	นักเรียนไม่ชอบทำงานที่ได้รับมอบหมายจากผู้ปกครอง					
12	ผู้ปกครองสนใจเข้าร่วมกิจกรรมที่นักเรียนปฏิบัติในโรงเรียน					
13	ผู้ปกครองไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับเรื่องเรียนของนักเรียน					
14	ผู้ปกครองให้นักเรียนตัดสินใจในการทำสิ่งต่างๆด้วยตนเอง					
15	ผู้ปกครองแนะนำนักเรียนทำการบ้าน					
16	ผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลนักเรียนเมื่อนักเรียนไม่สบาย					
17	ผู้ปกครองทำโทษนักเรียนก่อนฟังเหตุผล					
18	เมื่อนักเรียนทำผิดผู้ปกครองมักจะถามเหตุผลก่อน					
19	ผู้ปกครองส่งเสริมความสามารถพิเศษของนักเรียน					
20	ผู้ปกครองจะดีใจที่นักเรียนช่วยเหลืองานบ้าน					
21	ผู้ปกครองแนะนำวิธีการอ่านหนังสือให้นักเรียน					
22	ผู้ปกครองไม่สนใจว่านักเรียนมีอุปกรณ์การเรียนครบหรือไม่					
23	ผู้ปกครองคอยเตือนให้นักเรียนอ่านหนังสือ					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

- จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
 จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริงน้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนร่วมทำกิจกรรมต่างๆที่โรงเรียนจัดขึ้น					
2	ผู้ปกครองบังคับให้นักเรียนเรียนพิเศษเพิ่มเติมหลังเลิกเรียนหรือในวันหยุดเสาร์อาทิตย์					
3	ผู้ปกครองต่อว่านักเรียนเสมอถ้าทำคะแนนสอบได้ไม่ดี					
4	ผู้ปกครองซื้ออุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นตามที่นักเรียนต้องการทุกครั้ง					
5	ผู้ปกครองมีเวลาพูดคุยถึงการเรียนกับนักเรียนทุกวัน					
6	ผู้ปกครองส่งเสริมให้นักเรียนเรียนทำกิจกรรมตามความต้องการของนักเรียน					
7	ผู้ปกครองของนักเรียนไม่สามารถสอนแนะนำเกี่ยวกับการเรียนได้					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ ที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	<u>ด้านสถานที่เรียน</u> บริเวณของโรงเรียนสะอาด					
2	โรงเรียนไม่ควบคุมการใช้กฎระเบียบวินัย ของนักเรียน					
3	สภาพห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทได้สะดวก					
4	บริเวณโรงเรียนมีการรักษาความปลอดภัย					
5	โรงเรียนจัดแหล่งความรู้เพียงพอกับความ ต้องการ เช่น ห้องสมุดมีหนังสือเพียงพอ กับการค้นคว้า					
6	ห้องเรียนสกปรกไม่น่าเรียน					
7	ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทสะดวก					
8	ขนาดของห้องเรียนเล็กเกินไปเมื่อเทียบกับ จำนวนนักเรียน					
9	<u>สื่อและอุปกรณ์การเรียน</u> อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน มีความ หลากหลายและเหมาะสมกับรายวิชา					
10	อุปกรณ์สำหรับฝึกปฏิบัติมีไม่เพียงพอกับ จำนวนนักเรียน					

ข้อ ที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
11	ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทสะดวกต่อการเรียน					
12	อุปกรณ์ในการเรียนมีสภาพชำรุดทำให้มี ปัญหาในการเรียน					
13	ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนถาม					
14	ครูใช้สื่อและอุปกรณ์การสอน					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครู นักเรียนไม่อยากปรึกษาครูเมื่อมีปัญหาการเรียน					
2	นักเรียนพยายามปฏิบัติตามที่ครูสอน					
3	นักเรียนตั้งใจเรียนตลอดเวลาที่เรียนในห้องเรียน					
4	นักเรียนส่งงานเฉพาะวิชาที่ชอบ					
5	นักเรียนส่งงานตรงตามเวลาที่ครูกำหนด					
6	นักเรียนเคารพครูทุกคนในโรงเรียน					
7	การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ครูมีความห่วงใยนักเรียน					
8	ครูส่วนใหญ่ให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน					
9	ครูแนะนำเรื่องที่เป็นประโยชน์กับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องเรียน					
10	ครูมีความยุติธรรมกับนักเรียน					
11	ครูให้ความช่วยเหลือนักเรียนเมื่อมาโรงเรียน					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ

คำชี้แจง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	นักเรียนเข้ากับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษได้ดี					
2	นักเรียนมีเรื่องทะเลาะกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษบ่อยครั้ง					
3	นักเรียนไม่สามารถทำงานร่วมกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษได้					
4	เมื่อมีการทำกิจกรรมร่วมกัน นักเรียนและเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษต่างช่วยเหลือกันอย่างเต็มที่					
5	เพื่อนที่มีความต้องการพิเศษให้นักเรียนยืมของใช้ที่นักเรียนลืมเอามา					
6	นักเรียนมักรับประทานอาหารคนเดียวและอยู่คนเดียวเป็นประจำ					
7	นักเรียนและเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษสามารถคุยเล่นทำกิจกรรมร่วมกันอย่างสนิทสนม					
8	นักเรียนมีความสุขเมื่อได้ร่วมกิจกรรมกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
9	เมื่อมีปัญหา นักเรียนไม่สามารถปรึกษา เพื่อนที่มีความต้องการพิเศษได้					
10	นักเรียนร่วมจัดกิจกรรมกับเพื่อนที่มีความ ต้องการพิเศษ					
11	นักเรียนเข้ากลุ่มกับเพื่อนที่มีความต้องการ พิเศษได้ดี					
12	นักเรียนไม่ชอบเพื่อนที่มีความต้องการ พิเศษที่เรียนเก่งกว่าหรือได้คะแนนดีกว่า					
13	เพื่อนที่มีความต้องการพิเศษให้นักเรียนยืม หนังสือเมื่อนักเรียนต้องการ					
14	เพื่อนที่มีความต้องการพิเศษของนักเรียนให้ ความเป็นกันเองและแสดงความเป็นมิตร กับนักเรียนอยู่เสมอ					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

คำชี้แจง แบบสอบถามการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

- จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
 จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างเล็กน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	<u>การรับรู้ในด้านรูปแบบการจัดการเรียน ร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ</u> นักเรียนคิดว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ควรเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ					
2	นักเรียนคิดว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เรียนร่วมในชั้นเรียนปกติดีกว่าแยก ห้องเรียน					
3	การให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนใน โรงเรียนเป็นการประหยัดงบประมาณของ ชาติมากกว่าเปิดโรงเรียนเฉพาะ					
4	เด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถเรียน ร่วมกับนักเรียนได้ในวิชาที่ไม่ใช่วิชาการ เท่านั้น					
5	เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนได้ผลดีใน โรงเรียนเฉพาะมากกว่าการเรียนร่วม					
6	ครูที่จะสอนในห้องที่มีเด็กที่มีความต้องการ พิเศษควรได้รับการอบรมด้านการศึกษา พิเศษมาก่อน					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
7	ในการจัดการเรียนร่วมให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษจำเป็นต้องมีการสอนเป็นรายบุคคล					
8	เด็กที่มีความต้องการพิเศษต้องมีการเรียนเสริมความรู้มากกว่านักเรียนปกติ					
9	<u>การรับรู้ในด้านลักษณะและ</u> <u>ความสามารถในการเรียนของเด็กที่มี</u> <u>ความต้องการช่วยเหลือพิเศษ</u> เด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่สามารถเรียนวิชาการได้ทันนักเรียน					
10	เด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถเรียนได้ ถ้าหากมีการย่อชั้นตอนให้ละเอียดลง					
11	เด็กที่มีความต้องการจะสามารเรียนร่วมได้ดี ถ้าเริ่มต้นตั้งแต่อายุน้อย					
12	เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะทำงานไม่ เป็นระเบียบทั้งในการเรียนและการเขียน					
13	นักเรียนรู้สึกเห็นใจครูที่สอนเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษที่ต้องทำงานหนัก					
14	<u>การรับรู้ในด้านความรู้สึกและการ</u> <u>ยอมรับของสังคมที่มีต่อนักเรียนที่มี</u> <u>ความต้องการพิเศษ</u> เด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นบุคคลที่ไม่ น่าไว้วางใจ					
15	นักเรียนไม่อยากเล่นสนามเด็กเล่นกับเด็กที่ มีความต้องการพิเศษ					
16	นักเรียนยินดีที่จะคุยกับเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษ					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
17	นักเรียนยินดีไปร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ที่จัด สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ					
18	นักเรียนรู้สึกเห็นใจผู้ปกครองที่มีลูกเป็นเด็ก ที่มีความต้องการพิเศษ					
19	<u>การรับรู้ในด้านความสามารถในการ ปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่มีความ ต้องการพิเศษ</u> นักเรียนคิดว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ต้องการมีสังคมร่วมกับนักเรียนปกติ					
20	บางครั้งเด็กที่มีความต้องการพิเศษก็ไม่ สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้					
21	เด็กที่มีความต้องการพิเศษในระดับไม่ รุนแรงจะเข้าร่วมสังคมกับนักเรียนได้โดยไม่มี ปัญหา					
22	เด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถปรับตัว ได้ดีถ้าหากครูชี้แจง					
23	เด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่มีความเป็น ตัวของตัวเองทำให้ถูกชักจูงไปในทางที่ผิด ได้ง่าย					
24	เด็กที่มีความต้องการพิเศษชอบที่จะอยู่ใน กลุ่มของเด็กที่มีความต้องการพิเศษด้วยกัน					

ภาคผนวก ค
ค่าความเชื่อมั่นและค่า t

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามนិสัยทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)
1.	2.255
2.	2.910
3.	2.248
4.	2.496
5.	2.240
6.	3.021
7.	3.795
8.	3.250
9.	2.298
10.	5.050
11.	3.171
12.	2.866
13.	2.847
14.	3.118
15.	2.402
16.	2.993
17.	2.333
18.	3.093
19.	2.225
20.	2.649
21.	2.447
22.	8.944
23.	2.549
24.	3.100
25.	2.289

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามนិสัยทางการเรียนเท่ากับ .8227

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)
1.	2.442
2.	4.115
3.	3.225
4.	2.737
5.	2.376
6.	3.331
7.	2.180
8.	2.771
9.	2.494
10.	2.485
11.	3.025
12.	3.123
13.	2.449
14.	2.902
15.	2.206
16.	2.311
17.	2.689
18.	2.733
19.	4.486
20.	4.180
21.	2.190
22.	2.547
23.	3.040

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองเท่ากับ .8373

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)
1.	3.032
2.	2.391
3.	2.941
4.	2.292
5.	2.338
6.	3.336
7.	3.731
8.	3.050
9.	2.618
10.	2.714
11.	3.107
12.	2.875
13.	4.040
14.	2.672

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนเท่ากับ .8419

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง
นักเรียนกับครู

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)
1.	3.059
2.	3.390
3.	2.280
4.	2.747
5.	2.947
6.	2.789
7.	5.193
8.	3.059
9.	3.991
10.	2.601
11.	2.755

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูเท่ากับ .8547

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง
นักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)
1.	2.688
2.	2.996
3.	2.867
4.	2.153
5.	2.756
6.	2.796
7.	6.492
8.	2.564
9.	2.378
10.	2.900
11.	3.477
12.	3.048
13.	6.054
14.	3.990

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามสัมพันธภาพ
ระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีความต้องการพิเศษเท่ากับ .8200

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)
1.	2.503
2.	2.303
3.	2.541
4.	2.598
5.	2.598
6.	3.097
7.	3.126
8.	2.297
9.	2.657
10.	3.738
11.	2.666
12.	2.491
13.	2.397
14.	2.443
15.	3.383
16.	2.638
17.	4.119
18.	2.195
19.	3.573
20.	5.714
21.	3.829
22.	2.730
23.	2.789
24.	4.019

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการรับรู้ในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเท่ากับ .8715

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาววรรณวิภา ชื่นสงวน
วันเดือนปีเกิด	10 มีนาคม 2528
สถานที่เกิด	กาญจนบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	29/57 หมู่ 9 ตำบล ปากแพรก อำเภอ เมือง จังหวัด กาญจนบุรี 71000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2540	ประถมศึกษา จากโรงเรียนอนุบาลกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี
พ.ศ.2545	มัธยมศึกษา จากโรงเรียนกาญจนานุเคราะห์ จังหวัดกาญจนบุรี
พ.ศ.2549	การศึกษาระดับบัณฑิต (การแนะแนว) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2552	การศึกษาระดับบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร